

Kimura Rei

A woman with long, dark hair is shown in profile, looking upwards and to the right. She is wearing a long, flowing dress with a green and white color scheme. The dress has a white bodice and long sleeves, and a green skirt. Her hair is blowing in the wind, and several butterflies are flying around her. The background is a soft, light blue and white gradient.

Pillangó a szélben

TRIVIUM

Pillangó a szélben

Kimura Rei

Trivium (2011)

Címke: Romantikus, Történelmi Regény, Japán, gésa, igaz történet alapján

Simoda kis halászfalu Japánban, a 19. század második felében. A falu szegény lakóinak legfőbb gondja az évenként lecsapó tájfun. Most azonban a történelem vihara is rájuk zúdul. Itt száll partra az amerikai hadiflotta, és az ország megnyitását követeli. Konzulátus nyílik, s az élére az idős vörös óriás, Townsend Harris kerül. Az anyák féltik leányaikat a hús örömeit követelő „idegen ördögöktől”.

A túl szépnek született Okicsi meggondolatlanul a főutcán megy haza a fürdőből, Harris megpillantja, és tűzön-vízen, vőlegényen átgazolva magának követeli. A sógun elfogatja a lányt, aki végül az erőszaknak engedve a konzul ágyasává lesz. Így Japán is előnyösebb feltételeket csikarhat ki Amerikától. A falu lakóit ez legkevésbé sem érdekli. Az ő szemükben Okicsi szajha, az idegen ágyasa.

Az érzékeny Okicsi életét derékba töri, hogy néhány évig a konzul használja, majd hazaköltözésekor mint kidobható szemetet elhajítja. Távozása után becsületesen, önállóan szeretne élni régi nagy szerelmével. Egy nőnek azonban nem bocsátanak meg egykönnyen a férfivilágban, és a múlt szorítása mindennél erősebb.

Pontos és alapos korrajz ez a regény is, akárcsak a 2010-ben megjelent Japán rózsa. Néha egy-egy finom hasonlat futama a sorok

között, mintha Okicsi pengetné bánatosan szamiszenje húrjait.

Megérzések, jósálmok, hiteles japán misztika, egy túlérzékeny, képzelgésre hajlamos lélek nem e világi fogódzói az olvasó lelkét is mindvégig megpengetik.

Kimura Rei

Pillangó a szélben

1. FEJEZET

1841 decemberét írták Simodában. Szaito Icsibei tudta, hogy előrehaladott állapotban levő felesége hamarosan újabb fájdalmas vajúdás elé néz. Megborzongott, ahogy a legutóbbira gondolt, amely alig két éve csaknem Mako életébe került.

A jeges téli szél gonoszul csapott le tengerparti kis fakalyibájára. De Szaito kitűnő hajóács volt, aki szilárdan álló házat épített a családjának. Most is dacolt hát a legutóbbi tájfuntól felkorbácsolt vízárral.

Szaito felsóhajtott, és eltűnődött, vajon mikor lesz már vége a viharoknak. Ha ez így folytatódik, néhány napig nem tud majd dolgozni, ami bevételkiesést jelent a családnak. Most, hogy újabb éhes szájat kell etetnie, keményebben kell megfognia a munka végét. Nem szokott hozzá ahhoz az átmeneti semmittevéshez, amire a tájfun kényszerítette, nem találta a helyét. A hozzá hasonló szegény emberek nem engedhetik meg maguknak ezt a fajta fényűzést, nekik napestig kell verejtékeznük a családjukért.

„Ez a tájfun holtbiztosan hajóroncsokat vet ki a partra, és akkor nekem is több lesz a megbízásom” – derítette fel a gondolat, ám egyből előntötte a büntudat, amiért mások bajából kíván hasznot húzni. A természet már csak ilyen, újrahasznosít életet és halált. Neki ebbe semmi beleszólása.

Mögötte megcsikordult a fapadló. A nővére jelent meg.

– Szaito, Mako fájásai elkezdődtek – adta hírül, s aggódva pislogott a kinti szellökésekre. – Rossz nap ez vajúdasra. Mi lesz, ha valami nehézség merül fel?

Szaito nem felelt. A születés és halál olyasmi, amiről egy férfi keveset tud. Csupán az éghez fohászkodhat, hogy minden rendben menjen, és ezúttal fiúval ajándékozza meg.

A sógun a közelmúltban úgy rendelkezett, hogy a hozzá hasonló parasztok is felvehetnek családi nevet; olyan kiváltság volt ez, amiről addig nem is álmodhattak a feudális Japánban. Szaito végtelenül

büszke volt nagy gonddal kiválasztott vezetéknevére, és minden vágya az volt, hogy továbbörökíthesse egy fiú utódra.

Hanem az ég ezúttal nem segítette, mert december 10-én felesége sápadt, beteges külsejű kislánynak adott életet. Okicsinek nevezték el, s miután Szaito beletörődött, hogy újabb lányt kell etetnie és ruháznia, szomorúan szemlélte a szokatlanul szép újszülöttet.

Nem lánygyermeknek való idők voltak ezek. Különben is, volt már egy lánya, és amellet, hogy egy fiú továbbvitte volna a családi nevet, szüksége lett volna egy erős, izmos kölyökre, hogy segítse az ácsmesterségben. Egy újabb lány csak további gondot és bajt jelentett. A hozzájuk hasonló parasztok nem engedhettek meg maguknak túl sok lányt.

Szaito felsóhajtott. Az ég – ki tudja miért – nem hallgatta meg fohászait. Ahogy elnézte a mocorgó batyut, és felesége bocsánatkérő arcába tekintett, egyikük sem tudta, hogy a kislány, akit nem akartak, egy napon nagyobb hírnevet hoz a családnak, mint bármely fiú. Nem sejtették, hogy ez a kicsiny lény, egyszer még Japán egyik felejthetetlen, legendás alakjává lesz. Hogy sorsa elválaszthatatlanul egybefonódik az ország megnyitásával, amely az 1860-as években vette kezdetét Simodában.

A kislány – mert mit sem tudott arról, miféle veszedelmek várnak arra, aki kárhoztatandó nemmel született – most ásított. Szaito szíve akarata ellenére is elszorult, hisz' ez a csöppség csak az ő húsa és vére, akit nem tehet ki a házából. Magában megfogadta, olyan biztonságos életet nyújt a számára, amennyire alacsony sorából telik.

Telt-múlt az idő. A szülők nem győztek ámuldozni, milyen szépséges gyermekké cseperedett Okicsi. Bőre fehér volt, mint a tej, finoman metszett arcát dús fekete haj keretezte. Szikrányi hibája sem volt.

– Gyönyörű kislány! – kiáltotta Szaito nővére.

– Igen – hagyta helyben ő, és megvetően felnevetett.

Hogyan adhatott életet ilyen szépségnek és ennyi kellemnek ő, egy töpörödött, napcserzette hajóács és kövérkés, kerekded arcú,

mandulavágású szemű felesége? – töprengett. Ha nem ismeri jobban Makót és valaha is megkérdőjelezi – szigorú erkölcsseit, akkor akár azt is képzelhetné, hogy nem ő az apja ennek a kivételes leánykának. Hanem Mako tekintete töretlen büszkeséggel sugárzott, bárha bocsánatkérően is, amiért nem fiút adott neki.

Semmi kétség, tökéletesen biztos volt abban, hogy ő az apja. Hogyan is őrizgethetett volna magában holmi sötét titkot. Szó mi szó, gyönyörű gyermeket kaptak az égtől, legyenek hát vele boldogok. Szaito mégis szomorkodott, hisz' tudta, hogy ekkora szépség csupán a gazdag nemesi családoknál váltható be hatalmuk és vagyonuk növelésére. Ugyan mi haszna van a szépségnek Simoda nincstelen, megvetett halászsai körében? Jobb, ha egy lány csúnyácska és közönséges, így legalább nem figyelnek fel rá a hatalmasok, akik mindig elveszik, amire megfájdul a foguk. Simodában izomra van szükség és nem haszontalan szépségre. Vajon miféle élet vár a kicsi Okicsira? – tépelődött Szaito.

Gyorsan múlt az idő, s Okicsi bájos, koraérett leánygyermekké cseperedett. Vidám természet volt, akivel soha nem volt baj. Mintha csak érezte volna, hogy jóvá kell tennie lányvoltát, és örömet okozni mindenkinek. Imádta a családját és a falut, ahol lakott. Noha nem rendelkeztek azzal a pompával és jóléttel, amiről a nemesi háztartásokba adott leánypajtásai beszéltek, békében, boldogságban és megelégedésben éltek.

Otthonuk annak a takaros házsornak a végén állt, amely egyformára szabott, szénfekete fallal és fehérén vakító szegélydíszekkel tekintett az utcára. Simoda népe büszke volt ezekre a *nameko* házakra.

Okicsi mindenekelőtt a Simodai-öblöt szerette. Szép időben, mikor vize békés és nyugodt volt, kiült kedvenc sziklájához, úgy nézte a tengert és a távoli szemhatárt. Gyakran gondolt arra, milyen lehet az élet az öblön túl, s néha történeteket eszelt ki az ottani emberekről.

Ennek a képzeletbeli földnek a lakói barátaivá váltak, és ahogy növekedett, egyre mélyebben vonzotta ez a kitalált világ, ahol minden gyönyörű volt, folyvást zene szólt, és mindegyik nap olyan volt, akár a „nyár ünnepe”.

Egyedül apja árnyékolta be az életét. Tudta, hogy a maga módján szereti, de mindig távolságtartó volt. Mintha félt volna közelebb engedni magához amiatt, amit eltervezett a számára.

Okicsi tudta, hogy a jövő kérdése napról napra fenyegetőbben közelebb kerül. Azt kívánta, bárcsak megállna az idő, és ő nem nőne tovább; nem érne véget élete a szülői ház biztonságos melegében.

Szaito Icsibei számára szintén gondot okozott lánya jövője, a legszívesebben nem is gondolt volna rá. Kivételes szépsége valamiért nem tette kívánatos arává a falubeli süvölvények szemében, ezért az apának más megoldást kellett találnia.

Édesanyával más volt a helyzet. Okicsit fenntartás nélkül szerette, s valahányszor a kislány rakoncátlankodott vagy berzenkedett, lecsillapította, és eltávolította férje útjából.

Okicsi szépséges gyermek volt tiszta, áttetsző bőrével és hibátlan arcvonásaival. Neki nem volt apró gombszeme és pufók arcocskája, mint a többi testvérének, s anyja rendkívül büszke volt rá. Nemhiába, hisz' azzal a szépséggel és kellemmel volt megáldva, amire Szaito Mako egész életében vágyott, még mielőtt a tizenöt évi házasság gondja és nehéz robotja Szaito Icsebei oldalán elvette volna minden titkos ábrándját. Most azonban mindez újraéledt gyönyörű szép gyermekében.

Ugyanabban az utcában, ugyanolyan *nameko* házban – két ajtóval Okicsiétől – lakott a Kodzsima család, akiknek legidősebb lánya, Naoko a kislány legjobb barátnője és elválaszthatatlan lelki társa lett.

Meleg nyári estéken Okicsi és Naoko megmászta az enyhe kaptatót kedvenc helyükre, egy lapos szirtfokra, amely szelíden ereszkedett alá a tengerbe. Innen gyönyörködtek a híres simodai naplementékben.

Így történt ez egy alkalommal 1853-ban is. A sziporkázó napsütés pompás alkonyatot ígért, s a két kislány látni akarta, hogyan merül el a tengerben a napkorong.

Boldognak kellett volna lenniük, de Okicsit valamiért szomorúság fogta el. Majdnem betöltötte a tizenkettőt, s tudta, hogy rövidesen muszáj szembenéznie a jövő kérdésével. Semmi kedve nem volt elhagyni a meleg családi fészket, és most első ízben kívánta, bárcsak ne lánynak született volna. A fiúkat nem nyomasztják

hasonló aggodalmak, míg egy lány jövője rendszerint úgy oldódik meg, hogy a szülők férjet választanak számára. A fiúk addig maradhatnak a család biztonságos kötelékében, amíg kedvük tartja.

Ahogy a napkorong fokként alábukott a tengerbe, magányos halászhajó tűnt fel a szemhatáron komor és fenyegető, sötét tömegével.

Okicsi kezével ernyőt formálva szeme elé és halkan felsóhajtott. Barátnője, Naoko odafutott hozzá, és ijedten megveregette a vállát.

– Okicsi, Okicsi! – szólongatta. – Mi történt? Rosszul vagy?

Okicsi magához tért pillanatnyi révületéből, és megrázta a fejét, mintha csak láthatatlan pókhálót kívánna lefejtetni magáról.

– Nem is tudom, mi ütött belém – mondta. – Valami fenyegető sötét tömeget láttam a távolban, kint az öböl vizében. Mintha egyenesen értem jött volna! Hát nem butaság?

– De az – hagyta helyben a barátnője. – Nézd csak, nincs ott más, csak egy halászbárka!

Okicsi megborzongott.

Egy pillanatig fekete hajónak néztem! És nem a mi népünk hajója volt!

Naokónak soha nem tetszettek Okicsi időnkénti „megérzései” és „látomásai”.

Épp elég nehéz volt így is az élet Simodában a 19. században, ezért inkább boldog dolgokról és emberekről szeretett volna álmokat szövögetni.

– Látod – mondta, hogy kiszakítsa Okicsit a különös hangulatból.

– Már jönnek is befelé a halászhajók. Menjünk, nézzük meg, amint kihordják a napi fogást!

A két lány lekecmergett a lejtőn, miközben *geitáik*¹ hangosan kopogtak a sziklán. Ahogy versenyt futottak a víz széléhez, a közeledő halászbárkákhoz, kiment a fejükből az iménti nyomasztó pillanat.

Ez volt a kis Okicsi utolsó boldog, gondtalan nyara.

Másnap rendezte Simoda az évenkénti nyári ünnepséget, ami Okicsi kedvence volt, mert ezen a napon a falu asszonyai

elfeledkeztek durva, egyhangú életükről, felöltötték legszebb nyári *jukatájukat*², majd a falu főterén végigénekelték, -itták és -táncolták a hosszú nyáréjszakát. Olyan nap volt ez, amikor látszólag senkinek nem volt egy fia gondja, s ilyenkor még Okicsi édesapjának is megenyhültek elkeseredett, megfáradt arcvonásai. Senkinek nem jutott ideje szomorú gondolatokon rágódni. Mintha csak járványos lett volna ez az ujjongó, felelőtlen viháncolás.

Ám ezen a nyáron Okicsit bizonytalan rossz érzés kerülgette, mert apja arca továbbra is aggódó és feszült maradt. Ahogy Szaito elnézte a nővérével táncoló kislányt, úgy döntött, hogy majd az ünnep után közli csak vele, mit tervezett a számára. Hadd élvezze még gyermeké utolsó napjait, hisz' hamarosan úgy is bekényszerül a felnőtt világba, és ott is kell maradnia egész életére.

Visszatekintve Okicsi később így beszélt erről a nyárról: „Különleges időszak volt ez az életemben. Nem tudtam betelni az ünnepléssel. Mintha éreztem volna, hogy akkor vagyok boldog utoljára.”

Az ünnep utáni napon Szaito közölte vele, elhatározását.

– Okicsi – mondta –, gyere, van valami fontos, amit tudnod kell.

– Igen, édesapám – felelte a kislány látszólag nyugodtan, holott a szíve vadul zakatolt félelmében.

Apja eddig csak akkor beszélt vele négy szemközt, ha rossz hírt tartogatott a számára.

Vajon elérkezett a napja, hogy előkerül a jövő rettegett kérdése?

De engedelmes japán lányka volt, ezért türelmesen várta, hogy az apja folytassa.

– Drága gyermekem – kezdte Szaito. – Döntöttem a jövődről, s azt hiszem, ez lesz a legjobb és legmegfelelőbb az adott körülmények között. Miután betöltöd a tizenkettőt, el kell menned itthonról, és beállnod Szen Murajamához. Ő majd megadja a szükséges képzést, amire egy gésának szüksége van.

Okicsinak elfacsarodott a szíve. Gésa lesz belőle! Azaz olyan lány, aki táncol és énekel, hogy kedvét keresse a férfiaknak! Valóban úgy gondolja az apja, hogy ez a legjobb jövő a számára?

Hanem az apa szava szentnek számított a családban, nem mondhatott hát ellent. Engedelmesen bele kellett egyeznie mindenbe, amit kinyilatkoztatott, akkor is, ha minden porcikája tiltakozott ellene.

Aznap éjjel álomba sírta magát. Alig vett tudomást édesanyja ölelő karjáról és csillapító duruzsolásáról.

– Ez azért van, mert túl szép vagy – mondta. – A te nagy szépséged azonban elveszne, ha itt maradnál, és együtt robotolnál velünk. Apád úgy véli, hogy egy csupa táncból és énekből álló élet kellemesebb lesz számodra, mint ha napestig verejtékeznél és nélkülöznél. Meg kell értened, hogy helyesen döntött, hisz’ nem tudja megadni neked, amit csak a vagyonos, befolyásos családok – ilyen a Szen Murajamáié is – adhatnak meg.

– Bárcsak ne volnék szép! – kiáltotta a kislány. – Érzem, hogy ez a szépség nem hoz békét a számomra, és a végül romlásba dönt. Kérlek, édesanyám, segítsd lebeszélni apámat. Majd eltakarom az arcomat, és ha kell, cselédsorba állok.

Hanem az anyja csak a fejét rázta, és Okicsi tudta, nem szegülhet szembe férje akaratával, bármit gondoljon is róla.

„Kegyetlen befejezése életem legszebb nyarának” – ez volt a kislány utolsó gondolata, mielőtt elnyomta az álom.

Tizenkettedik születésnapjára édesanyja oszekihant főzött neki: vörös rizst babbal és hosszú életet hozó tésztával. Néhány nap múlva batyuba kötötte kevéske holmiját, így lépett a tehetős nemesi család háztartásába. Tizenkét éves fejjel búcsút mondhatott a gyermekkorának, nővé és a férfiak kedvét leső gésává kellett válnia.

Szen Murajama háza idegen világ volt a számára, amelyről lerítt a jómód és a pallérozottság. Okicsi el sem tudta képzelni, hogy léteznek a világon ilyen gazdag, gondtalan, minden jóban dúskáló emberek. Úgy érezte, mintha meghalt volna és ez már a másvilág lenne.

Szegénységhez és nélkülözéshez szokott, ahhoz, hogy évente csak különleges alkalmakkor, egyszer-kétszer ehet húst, feszélyezte hát ez az újfajta jómód.

A háztartás élén Szen Murajama úrnő állt, a hatalmas Mukai sógun – Kawazu ura – imádott kedvese. Valóságos királyi fenség volt ez a hölgy a kislány szemében. Tökéletesen értette, miért rajong ezért az energikus dámaért egy olyan nagy hatalmú férfiú, mint a sógun.

Szinte azonban nyomban megszerette a *szamiszen*³ és táncórákat, melyeket egy félelmetes asszonyosság adott, akinek elfeketedett a fogsora. A többi lány sugdolózásából azt hámozta ki, hogy valaha észvesztő szépség volt, a legkedveltebb gésa a maga idejében. Okicsi félt tőle. Igyekezett nem gondolni szigorú képzése céljára vagy arra, hány fontos urat kell majd szórakoztatnia és boldoggá tennie. Ahogyan iparkodott nem meglátni gésatársnőit sem, akik fehér púderrel hintették be arcukat, vastag sminket tettek fel, és felkacagtak, mikor a férfiak játszódva megcsipdesték őket.

A rá következő évben „terepgyakorlatra” küldték. Éjszakánként ott ült a gésák mellett, és figyelte, hogyan dolgoznak. Különös, romlott világ volt ez, amely egykettőre eloszlatta a kislány ártatlanságát.

– A lényeg az, hogy sok szakét igyál – okította Reiko, akinek csillaga épp emelkedőben volt. – Akkor vagyok a legkiválóbb, ha beittam kissé, ha érted, mire gondolok.

Ezzel sanda, sokat sejtető pillantást vetett Okicsira, amitől az hátrahőkölt.

A legszebb kimonókat adták rá. Belefúrta arcát a gyönyörű mintázatú és hímzésű kelmékbe, s áhítatosan simogatta a kimunkált obikat, ezeket a széles öveket fényűző aranydíszeikkel, amelyeknek a feltekerése órákba került.

Egymásnak ellentmondó érzelmek dúltak lelkében, s mardosta a bűntudat, amiért élvezte az új életmódja kínálta kényelmet. „A tánc, az éneklés, a muzsika... és jaj, a ruhák! – írta barátnőjének, Naokónak. – Fogalmam sem volt, hogy az élet ennyi kárhozatos fényűzést tartogathat.”

Mindenekelőtt azonban a beszédleckéket kedvelte, amelyek révén megtanulta a gyönyörű irodalmi nyelv használatát. Úgy érezte, már valódi hölgy, és nem egy simodai hajóács lánya.

Az éjszaka csöndjében azonban, futonján heverve el-eltűnődött az életéről. Romantikus természet volt, és gyakran álmodozott szerelemről, meg gyerekekről. Nem tudhatta, hogy egyikben sem lesz része.

– Gyerekek – mondta ki hangosan a sötétben. – Három lesz majd, vagy talán négy.

Máskor azonban kellemetlen kérdések tornyosultak eléje, amelyek megrémítették. Mi történik azokkal az idősödő gésákkal? Akad bárki, aki feleségül óhajtja őket?

Fél év múltán befejeződött a képzése.

Hamvas arca nem igényelt púdert, amely fehér maszkként fedte el társnői arcát, és nemritkán a szívüket is betakarta.

Első feladata az volt, hogy segítse egy tapasztaltabb gésának, mikor nemesi szamurájok egy csoportja szállt meg náluk a szomszédos prefektúrából.

Ezek a férfiak jóindulatúan évődtek és enyelegtek vele.

– Új gésa, ejha! – mondta az egyikük, egy különben szigorú előkelő szamuráj, akit a szokásosnál kedélyesebbé tett a szaké, melyet a kitanított Okicsi bőségesen töltögetett a kupájába.

Elég öreg volt ahhoz, hogy a nagyapja lehessen, és a lány összerázkódott, mikor vendége ujjával értőn végigcirógatta puha, gyermeki kezét.

„Ne feledd, mit mondott Reiko – intette magát Okicsi gondolatban. – A gésa szívét ugyanúgy maszk kell fedje, ahogyan az arcát is.”

Illendően lesütötte hát a szemét, és lágyan, dallamosan kacagott, úgy, ahogyan tanulta. Úgy tett, mintha színpadi színésznő lenne valami nagyszerű, híres darabban, amelyben eljátssza a maga szerepét. Így könnyebb volt rendre kijátszania a kokettálás művészi eszközeit, amelyekkel egy pallérozott gésa rendelkezik.

Mivel imádta a színjátékot, életét pedig gésaként egyetlen folyamatos drámának fogta fel, jól csinálta, amit csinált. Így lett a félszeg, tizenhárom éves südőlánnyból a gésavilág ünnepelt csillaga.

Rövidesen már nem tisztelte a férfiakat. Megtanulta, hogy a legelőkelőbbek és leghatalmasabbak is formálható agyaggá válnak egy tapasztalt gésa kezében. Hanem amint a beléjük erőltetett szaké

okozta mámor szertefoszlott, ugyanezek az urak újra távolivá és fennhéjázóvá váltak, miközben a gésák ott hajbókoltak és csúsztak-másztak a lábuknál. Okicsi éjszakáról éjszakára tanúja volt ennek a lenyűgöző szerepcserének.

Néha késő éjjel, gyakran épp hajnalok hajnalán, miután többé vagy kevésbé kapatosan az utolsó nemesi vendég is kitántorgott a műintézetből, a lány letelepedett kicsiny tükre elé, s úgy vizsgálgatta magát. Nem tetszett neki, amit látott.

Mert a hamvas arcú, élénk tekintetű simodai kislány nem volt már sehol. Kifestett fiatal hölgy ült a helyében, a maga felületes, száraz modorával... Néha pánik fogta el, mivé is lett; gazdag, híres férfiak játékszerévé, akik a bordélyt látogatták. Nem győzött aggódni, mikor arra gondolt, mi történik, ha egyszer ez a játékszer eltörik, és a szemétre hajítják.

2. FEJEZET

1854 novemberében történt valami, ami újra fordított egyet Okicsi életén.

Napokig szokatlan csend honolt a vidéken. Baljós nyugalom volt ez, levél sem rezdült, s a Simodai-öböl vize is tükörsima volt.

„Újabb tájfun van készülőben” – gondolta Okicsi az égre nézve, amelyen súlyosan gomolyogtak a felhők, hogy a megszokott természeti katasztrófa ismét lesújtson Simodára. Valamennyien hozzászórtak a tájfunokhoz. Tudták, hogy nem telik bele pár nap, és ádáz szélvihar söpör végig a falun, kavarja fel az öböl hullámain és tépi le a háztetőket. Aztán ádáz felhőszakadás következik, miközben az öböl máskor szelíd habjai tajtékozva, fenyegetően, dühödten verődnek a partnak.

És a falubeliek semmit sem tehetnek, mindössze azért fohászkodhatnak, hogy a nekivadult szökőár ne csapjon át házaikon és ne sodorja el őket.

Eddig szerencsájük volt. A szökőár mindig megállt hajlékaik előtt, s miután a tájfun kiadta dühét, visszahúzódott.

Ezúttal azonban Okicsit különös balsejtelmek nyomasztották. Sok mindent megérezett előre, s látta, mekkora csapás leselkedik az egész falura.

A rossz idő távol tartotta a bordély vendégeit. A tájfun dühöngésének idejére a műintézet bezárt, s a lányokat – köztük Okicsit is – hazaengedték.

Hanem nemigen volt mód örvendezni e váratlan családlátogatás alkalmával. A felhőszakadás a négy fal közé kényszerített mindenkit, s a kalyiba gyenge eresztékei csak arra vártak, hogy a vihar letarolja őket.

Csak vártak és vártak hát. Egyik éjjel Okicsi arra ébredt, hogy a ház iszonyatos recsegés-ropogás közepette dől össze körülötte.

– Közeledik a szökőár! – sikoltotta az anyja. – Gyorsan, gyorsan, csak el innen! Különben valamennyien vízbe fülünk!

– De hát a holmijaink! – jajdult fel Okicsi. – Mindent elsodor az ár, az égvilágon mindent elveszítünk!

– Ha most nem szedjük nyakunkba a lábunkat, az életünknek is búcsút mondhatunk – kiáltotta vissza az apja komoran.

Körülöttük a falu épületei sorra roskadtak össze, s lakóik fejvesztetten menekültek. A Szaito család a tömeghez csatlakozva a hegyekbe menekült, nyomukban a dühöngő vízárral. Okicsi látta, amint az könnyedén megemeli és elnyeli az első házakat. Megborzongott a gondolatra, hányan veszhetnek most oda azok közül, akik ott ragadtak.

Egyedül a hegyek védhették meg őket a szökőártól. Néhány falubeli ágakból ideiglenes sátrakat eszkábált össze. Alig tartották távol a zuhogó esőt és a süvöltő szelet, de legalább mindenki szárazon maradt.

Okicsi anyja sírni kezdett, s ő maga is megízlelte az arcán némán végiggördülő könnyek sós ízét. „Milyen igazságtalan a sors!” – gondolta. A szülei látástól vakulásig robotoltak, hogy kenyeret adjanak a növekvő létszámú családnak. Hanem alig javul valamicskét a helyzet, lám, máris jön az ég, és mindent elvesz. Kezdek elölről az egészet. Hányszor és hányszor játszotta már el velük a természet kicsinyes játékait!

– Ugye, elveszítjük az otthonunkat és vele együtt mindenünket? – suttozta.

Anyja bólintott, mert megszólalni nem mert.

Okicsi átkarolta meggörbedt, vereségtől összekushadt vállát.

– Legalább nem vagyunk egyedül – mondta. – Az egész falut elsöpörte a vihar.

Okicsi tudta, anyja aggódni fog, hogy férje nem visel el ennyi csapást, feladja, és a szakéhoz fordul, ahogy megesett már egyszer. Akkor pedig a család újabb válság elé néz.

A tájfun további öt napig dühöngött még. Mivel nem hoztak magukkal élelmet, a hegy növényeire és bogyóira voltak utalva. A harmadik napra Okicsi és sokan mások teljesen legyengültek az éhségtől. Az öregek és betegek közül néhányan már elhunytak, s a lány azon tépelődött, vajon hány életet követel még a vihar, mielőtt tovább vonul.

Aznap éjjel saját haláláról álmodott. Körötte mindenütt víz volt, és ő lebegett benne. Aztán süllyedni kezdett, s a víz köréje zárult. Megtöltötte a tüdejét, elzsibbasztotta az agyát, s fokónként magába fogadta a sötétség örvénye. Aztán már semmi sem volt, és neki is vége lett.

Ijedten riadt fel, s egy pillanatig nem tudta, hogy az arcába bámuló fiatalember nem szellem-e. A hegyekben töltött napok után olyan volt, mint ő, csupa szutyok, de a testét bemázoló mocsok ellenére is érzékelte, hogy szép szál férfi áll előtte. Mikor elmosolyodott, kivillant fehér fogsora, s a lány örült, hogy valóságos lény, nem holmi élettelen, jéghideg jelenés.

– Jól van? – kérdezte a fiatal férfi. – Hallottam, hogy sikoltozik és nyögdécsel, ezért azt hittem, talán megsérült.

Okicsi megrázta a fejét.

– Nem, csak rosszat álmodtam, ez minden.

– Ezt örömmel hallom. A nevem Curumacu, és asztalos a mesterségem.

Okicsi elpirult zavarában, amibe egészen belekábult. Tucatnyi férfival volt dolga a gésaházban, de ezek mind ügyfelek voltak, arctalan, személytelen lények, akikről abban a percben elfeledkezett, hogy hátat fordított nekik. A munkáján kívül egyetlen férfival sem érintkezett és társalkodott. Ezért most fájdalmas félszegség lett úrrá rajta és elakadt a szava.

Az elkövetkező napokban lépten-nyomon beleütközött Curumacuba, s rájött, mennyire kedveli őt és szelíd modorát. Ő volt az első férfi, aki tisztelettel bánt vele, nem úgy mint az apja, aki neheztelt rá, amiért lánynak született, vagy a bordély vendégei, akik élő játékszernek tekintették a gésákat és eszerint kezelték őket.

Curumacu törődött az érzéseivel, és a gondját akarta viselni. Nem nevette ki vagy hallgattatta el, mint holmi szószátyár, ostoba libát. Okicsi egész életében mások kedvét kereste, ezért fontos volt a számára, hogy most az egyszer valaki neki lován a kedvére tenni.

A tájfun még néhány napig tombolt azután, hogy megismerte Curumacut, de neki repesett a szíve örömeiben. Talán mégis esélyt kap az élettől, hogy olyan legyen, mint többiek, megbízható férjjel és

egy fészekalja rakoncátlan kölyökkel. Apja lehetetlennek ítélte számára ezt a fajta életet, mikor eldöntötte, hogy gésának adja. Mégis erre vágyott, mert így érezte volna biztonságban magát.

Mikor pedig elült a vihar, leapadt a víz, és makulátlanul tiszta kék ég virradt fel a fejük felett, pontosan olyan nap volt, amelyen Okicsi újrakezdhetette az életét, távol a gésák világának hamis csillogásától.

A falu az utolsó szál emberig előmerészkedett hegyi rejtkehelyéről, és számba vette az iszonyú pusztítást, amit a tájfun okozott. Szinte valamennyi épület összedőlt, csak néhány pózna meredezett árván.

Üres pusztaság támadt a falu helyén, mintha soha nem lakták volna.

Okicsi apja mélyet sóhajtott. Minden erejükre szükségük lesz, hogy legalább a felét újra megépítsék annak, ami alig egy hete még itt állt.

A Szaito család végül hamarabb megépíthette a maga házát, mert Curumacu – Simoda legügyesebb asztalosa és Okicsi új barátja – a segítségükre volt.

Furcsa módon ez az időszak – mikor pedig megtépázott életüket igyekeztek helyreállítani – volt a legboldogabb korszak a lány életében. Curumacu megvallotta szerelmét, s ő alig várta, hogy esténként kilopóddzon a part védelmező sötétjébe, ahol pár pillanatot lophattak kettejüknek. A lány először találkozott a szerelem elsöprő erejével, amely olyan mély és komoly volt, mint az övék, s áhítatos alázattal figyelte érzelmei bontakozását.

– Amilyen hamar lehet, el kell jegyeznünk egymást – mondta az egyik este Curumacu. – Nem engedhetem, hogy bárki vagy bármi elvegyen tőlem.

– Ne butáskodj! – felelte Okicsi. – Többé nem megyek vissza a gésaházba. A világon semmi nem választhat el minket.

Aztán elfelhősödött a tekintete, mert eszébe jutott valami.

– Ugye, nem bánod, hogy egy ideig a gésaházban voltam?

Curumacu pillanatnyi habozás nélkül intett nemet.

– Nem, mert nem önszántadból mentél oda. Tudod mit, ne beszéljünk többet erről a szomorú közjátékról! Ideje túllépni a múlton.

Okicsi hálásan Curumacuhoz bújt, boldogan, hogy nem törődik a múltjával. Amikor a férfi újra balsejtelmeiről kezdett beszélni, melyek az elválásra intették, kinevette, hisz' biztos volt abban, senki nem veheti el tőle szerelmét.

Röviddel ezután hivatalosan is eljegyezték egymást, majd Okicsi szülei hálaáldozatot mutattak be a templomban. Szépséges lányuk immáron révbe ért, s a fiatalok kendőzetlen érzéseit kortársaik nem győzték irigyelni a faluban. Még Okicsi apja is belátta, hogy lánya boldogabb lesz Curumacu feleségeként, mint a legkeresettebb gésák egész Simodában, s áldását adta a párra.

Hanem 1856 nyarán, történt valami, ami felrázta a falut álmos szenderegéséből. Simoda lakói különös, idegen hajókat fedeztek fel a távolban, melyek az öböl felé tartottak, hogy megtámadják elszigeteltségük biztonságos selyemgubóját.

Felháborodva ettől az okvetetlenkedéstől, a partra szaladtak, hogy ott várják ki a partra szállókat. Ahogy a sötét alkotmányok közelebb értek a vízben, látták, hogy hét óriási fekete hajóból álló flottával van dolguk. Rövidesen már a fedélzeten sürgölődőket is ki tudták venni. Szokatlan termetű, fehér bőrű, vörös arcú és hajú idegenek voltak.

– A nők és a gyermekek fussanak vissza a házakba, és ne jöjjenek elő! – kiáltozták a férfiak a nőknek, akik ijedten menekültek az idegen óriások láttán.

Okicsi csatlakozott hozzájuk, s hazafutott házuk védelmező falai közé. Szíve olyan hevesen dobolt, hogy majd kiugrott mellkasából.

„Fekete hajók! Valóban fekete hajókkal riogattak körülöttem?” – morfondírozott.

Elöntötték visszatérő lidércálma fájdalmas emlékei, ahol a háttérben mindig ott várakozott egy fekete hajó. És most ez a fekete tömeg magasodott fel előtte. Eltakarta a szemét, hogy még csak ne is lássa a gonosz démont.

„Véletlen az egész! Semmi egyéb” – róttá meg magát szigorúan, majd az ablakhoz sietett, hogy kikémleljen.

Curumacura és apjára gondolt, akik odalent maradtak a parton az összes többi férfival, és az életükért imádkozott.

– Remélem, nem mennek öltre – mondta ki az egyik nő valamennyiük félelmeit. – Eddig többé-kevésbé békében éltünk itt, ezért a férfiak nem értenek a fegyverforgatáshoz. Még vér folyik a végén!

Az ablakokhoz csődült nők és gyermekek sorai felmorajlottak, mikor lövés dördült, s ezt újabb, majd megint újabb követte.

Puskaropogás. Úgy látszik, elvesztek.

Okicsi látta, amint az első hajó hatalmas, fenyegető tömege beúszik az öbölbe, s évek óta kísértő rémálma akkora erővel sújtott rá, hogy kis híján megtántorodott. Aztán kiáltások harsantak valami idegen nyelven, miközben egy kisebb csoport óriás, lángolóan vörös hajjal partra szállt, levegőbe lőtt lövéseikkel egykettőre szétszalasztva a falubeli férfiakat.

Simoda *daimjóját* haladéktalanul a faluba rendelték Ito közeli hévforrásaitól. Még aznap éjjel megérkezett, hangos lódobogás és hosszú szekérsor kísérte.

Okicsi soha nem felejtette el az elkövetkező néhány napot, miközben a falubeliek mit sem tudtak arról, mit intéztek egymás között a sógun emberei, a külföldi követ és a helyi kormányzó.

Az egész helységet rövidesen elárasztották a *gaidzsinok*, ezek a vörös hajú idegen ördögök, akik erővel és fenyegetésekkel igázták le őket. Már öles termetüknél is fogva is egy éjszaka leforgása alatt törpévé zsugorították az alacsony helybelieket.

Fennen flangáltak az utcákon, erejüket fitogtatva. A falubeliek meg elrejtőztek előlük, nehogy rájuk ragadjon a „ragály”, amit ezek a démoni barbárok terjesztenek.

Alig mutatkozott egyetlen élő lélek a faluban, fiatal nő pedig egy sem. Az anyák az idegen ördögfajzatok kéjvágyától tartva elbújtatták lányaikat.

Ahogy azonban teltek-múltak a napok, a falu lakói lassan hozzászoktak a vörös fejű, rezes orrú idegenek látványához. Lassan előszállingóztak és mentek dolgukra. Így többet megtudhattak a hihetetlen külhoni megszállásról és arról, miféle hatással lesz ez az életükre.

– Azt mondják, hogy az idegenek az amerikai követ emberei – adta hírül egy napon Szaito. – Az a követelésük, hogy Japán nyissa meg kapuit a külföld előtt. Kereskedni akarnak velünk, és konzulátust kívánnak felállítani itt, Simodán.

– Ami azt jelenti, hogy az idegen ördögök nem mennek el, és el kell viselnünk őket – kiáltott fel Okicsi anyja.

Megkönnyebbülten nyugtázta, hogy szépséges lánya, Okicsi rövidesen férjhez megy Curumacuhoz, és mindent megtett, hogy siettesse a lakodalmat. Reszketve emlékezett vissza, mit mesélt Sindzsi, az egyik helyi kocsmá tulajdonosa. Az idegen ördögök betódultak az ivójába, és örömlányok szolgálatait követelték. Mikor pedig közölte velük, hogy ilyenek nincsenek Simodában, nevetve felelték: ez esetben bármelyik nő megteszi, mert nagyon kiéheztek már a női hús édességére.

Makonak még fülében csengtek ezek a szavak, miközben hazafelé igyekezett, hogy figyelmeztesse lányait – mindenekelőtt Okicsit –, maradjanak otthon, ne kerüljenek szem elé.

A gaidzsinok érkezése megváltoztatta a falu életét. Gyakran hagyták a parton lehorgonyzott hajóikat, és ellepték a helyi kocsmákat, ahol órákig döntötték magukba a szakét.

A helybeliek kerülték őket és a helyeket, amelyeket látogattak. Az ivók, ahol egykor vidám férfitársaság verődött össze esténként, hogy forrón gőzölgő szakéskupák fölött vitassa meg a világ dolgait, mostanra elnéptelenedtek. Okicsinak iszonyatosan hiányoztak az egykor békés falusi mindennapok.

E durva betolakodók előtt akkora volt a biztonság Simodában, hogy senki nem zárta kulcsra a házát. Most Okicsi apja – mint mindenki más is – faretesszel zárta el éjszakára az ajtót, mintha bizony az valamit is segítené.

Az idő múlásával azonban Simoda lakói – akik nem engedhették meg maguknak a fényűzést, hogy sokáig elzárkózzanak – kénytelen-kelletlen beletörődtek az idegenek jelenlétébe, s az élet lassan kezdett visszatérni a megszokott kerékvágásba. Már a nők is kimerészkedtek az utcára, noha a szemüket továbbra is makacsul lesütötték, ha mentek valahová.

Okicsi nem sejtette, hogy a változás őt is érinthetné. Madarat lehetett volna vele fogatni, hiszen már csak két röpke hónap volt hátra az esküvőig. Egyre leendő gyermekeikről ábrándozott. Biztosan szépek lesznek, hisz' ők maguk is tetszetős emberpéldányok.

Az egyik este – csodás idő volt –, belefáradva a napi rendezkedésbe és lakodalmi készülődésbe, elhatározta, hogy Naokóval átsétál a faluházba és ott üdítő forró fürdőt vesz.

Egy teljes boldog órán át áztatták magukat a forró, illatos vízben. Nevetgélve, kuncogva fontolgatták Okicsi esküvői terveit meg a nászéjszakával kapcsolatos kézenfekvő félelmeket. Naoko évődve beszélt Curumacu férfias idomairól, mire ő játékosan lefröcskölte barátnőjét. Közben megbizsergett vőlegénye erős, szenvedélyes ölelésének emlékeitől.

Frissen és üdén szállt ki a fürdőből, felvillanyozva a gondolattól, hogy nemsokára zavartalanul élvezheti a nászéjszaka örömeit. Megszaporázta hát lépteit, ahogy hazafelé tartott Naokóval az utcán.

– Menjünk át ma a városon, ne a rövidebb utat válasszuk! – javasolta Naoko.

Okicsi bizonytalankodott, mert fülében csengtek még anyja intelmei az idegen ördögökről. Nem akart engedetlen lenni, hisz' eddig mindig szófogadóan követte anyja meghagyásait. Naoko sürgetésére mégis beadta a derekát. Hamarosan úgymint bekötik a fejét, és önálló lesz.

Miközben továbbra is a lakodalmat vitatva átsiettek a falun, nem vették észre, hogy valamivel előttük megáll egy hintó, s belsejéből valaki éberén figyeli őket.

Okicsi mintha nagydarab idegen férfit látott volna hosszú vörös szakállal. Ahogy elhaladtak a hintó mellett, továbbra is őt leste, mégis elhessegette a gondolatot mint túlhajtott képzelete folyományát. Hanem rossz érzése azután sem múlt el, hogy hazaért, s különös módon tisztátalannak érezte magát, akárha levetkőztette volna a gyűlölt idegen ördög égő tekintete.

Aznapi este végigmosta testét a konyhában. Csak ezután szabadult meg a furcsa érzéstől, hogy ez a képzeletbeli találkozás

beszennyezte. Aztán elhessegette magától még az emlékét is, és nyugovóra tért.

Két nappal később azonban hangos, ellentmondást nem tűrő kopogtatás hozta vissza ismét a tudatába.

Anyja kikémlelt, és berohant a lánya szobájába. Miközben kétségbeesetten rendezgette *jukatája* redőit, ijedten utasította:

– Okicsi, hívd ide az apádat! Fontos tisztviselő áll az ajtónk előtt, a kormányhivatal embere. Jaj, egek ura, mit akarhat?

Okicsi elsietett apjáért, aki hátul szorgoskodott a műhelyében, amit még Curumacu segített megépíteni neki a tájfun után. A lányt felvillanyozta ez a látogatás. Egy ilyen fontos hivatalnok érkezése egyet jelenthet csupán: apját hajóépítéssel bízzák meg az idegenek. Ha igen, ez az a nagy esély, amelyre Szaito egész életében várt. Többé édesanyjának sem kell annyit küszködnie.

Apja jóval óvatosabb volt várakozásaiban, s mindössze annyit felelt lánya összefüggéstelen áradozására:

– Meglátjuk, meglátjuk.

De neki is vadul kalapált a szíve, miközben szerény otthonába kísérte a türelmetlen látogatót.

Okicsi és a család többi tagja a másik szobában várta, hogy vége legyen az eszmecserének. Biztosak voltak abban, hogy Szaito jó hírral nyit be közéjük.

„Talán fényesebb lakodalmat is megengedhetünk most már magunknak” – ábrándozott Okicsi.

Végtelennek tűnő idő után halotta, amint a jövevény feláll és távozik. Apja hajlongva kísérte ki a magas rangú vendéget.

Még mielőtt betette volna az ajtót a távozó után, rárontott a család.

– Mondd el hamar, mi történt! – kiáltotta Okicsi máskor oly szelíd nővére.

Neki azonban váratlanul elszorult a szíve, mert apja hamuszürke arcáról és remegő kezéről menten leolvasta, hogy mindent hoz, csak jó hírt nem.

– Mindenki menjen ki Okicsi kivételével! – rendelkezett Szaito, aki elővette legszigorúbb modorát. – Komoly ügyet kell vele megbeszélnem.

– Tudom, hogy valami rossz következik. Kérlek, közöld hamar, mert nem bírom tovább a várakozást – kérlelte Okicsi továbbra is hallgató apját, aki magába roskadva ült előtte, mikor magukra maradtak.

– Nem tudom, hogyan is kezdjem. A hivatalnok, akit az imént láttál, az amerikai főkonzul embere. Az a kívánsága, hogy költözz hozzá és viselj rá gondot – bökte ki végül az apa. – Ez az idegen ördög minden jel szerint akkor látott meg, amikor néhány napja hazafelé tartottál a fürdőházból, és annyira megigézted, hogy mindenáron magának akar. A sógununk a kedvében szeretne járni, hogy hazánk kedvező alkut köthessen az idegenekkel. Ezért rám parancsolt, vegyelek rá, hogy légy az idegen ördög szolgálója.

Okicsi végtelen távolról hallotta apja hangját, amely mintha nem is róla, hanem valaki másról beszélt volna. Róla semmiképpen nem lehet szó, hiszen ő, Okicsi mélyen szereti vőlegényét, Curumacut, és rövidesen össze is házasodnak. A lakodalmi előkészületek már el is kezdődtek, az egész falu tud róla. Akárhogy is van, nem állhat holmi jövevény szolgálatába, mikor mást szeret.

Nevetni kezdett az elképesztő javaslaton.

– Tréfálsz, apám – mondta szilárd hangon.

– Nem – felelte az apa. – Ez az igazság. Ugyanúgy tudod, mint én, Okicsi, hogy a kormányhivatal felszólítása a hozzánk hasonlókhöz megfellebbezhetetlen parancs.

– Parancs – suttogta Okicsi. – Megparancsolják, hogy adjam el testemet-lelkemet a hazám kedvéért? Fűtyülnek az életemre, az ereimben keringő vérré és életenergiára, meg a szenvedésre, amit rám és kizárólag rám mérnek? Nem, nem teszem meg! Miért éppen én? Az a nagy hatalmú amerikai bármelyik nőt megkaphatja, olyat, aki szabad, és aki még nem tartozik máshoz. Miért akarna megfosztani egy élet boldogságától egyetlen szerelmemmel? Mire lenne jó neki egy ilyen nő?

Ez a néhány pillanat megváltoztatta az egész életét. Ugyanúgy tudta, mint bárki más, hogy apjának igaza van, s amikor egy magas rangú hivatalnok „kérést” intéz hozzájuk, a hozzájuk hasonló senkik nem utasíthatják vissza. Annyira erőt vett rajta a rémület eljövendő

sorsára gondolva, hogy élettelen halomként roskadt össze apja szeme előtt.

Az elkövetkező néhány napban anyja folyvást az apját kérlelte, tegyen valamit a lánya megmentésére.

Szaito megpróbált ellentmondani. Rajta nyugszik a felelősség terhe, amelyet minden japán férfi szentnek tart – érvelt.

– Én vagyok a családfő és a férfi, jogom van megvédelmezni az enyéimet!

Amíg tudott, ellenállt a helyi kormányhivatalnokok és a nagy amerikai főkonzul együttes nyomásának. Okicsi otthon maradt, néha egyedül, néha Curumacuval. Együtt gyászolták boldogságukat és rettegetek az elszakadástól, amire rövidesen sor kerül.

Okicsi életében először kívánta, bárcsak gazdag és hatalmas lenne. Akkor nem kényszeríthetnék apját, hogy szégyenszemre odadobja a lányát holmi diplomáciai tárgyalás csalijául, amiről semmit sem tud.

Egy napon Curumacu elmaradt a háztól, s Okicsi a félelemtől őrjöngve indult a keresésére.

Apja hozta haza.

– Okicsi, máskor ne kövess el ilyen ostobaságot! Még életveszélybe sodorhatod őt is meg minket is. Curumacunak bizonyára megtiltották, hogy idejőjjön.

Okicsi megkönnyebbülten sóhajtott fel.

– Curumacu szeret engem. Ők nem engedik hozzám.

Ezzel elnevette magát. Ez a nyers, örömtelen nevetés annyira nem emlékeztetett a lánya megszokott víg kacajára, hogy Szaitónak elszorult a torka.

A nagy idegen ördög engem akar, talán még azt is elhitei magával, hogy szerelemből. Hanem, aki szeret, nem okozhat ekkora fájdalmat a másoknak, csak hogy kielégítse saját önző vágyait.

Ez volt a vég, az élete vége. Tudta, hogy nem szállhat szembe velük. A végén úgyis az ő akaratuk teljesül. Addig is azonban nem könnyíti meg a dolgukat.

3. FEJEZET

Az események hamarébb mozgásba lendültek, mint számított rá. Egyik este, vacsora után történt. Rendes körülmények között ez volt a helybeliek legboldogabb napszaka, amikor összegyűltek egy órácskára ráérős tereferére, melyet többnyire a küszöbük előtt folytattak.

Újabban azonban senkinek nem volt kedve ezekhez az estéli pletykálkodásokhoz. Ehelyett Okicsi és családja továbbra is ott üldögélt az alacsony étkezőasztal körül. Nem sokat beszéltek, csak ültek ott csöndben, igyekezve vigaszt meríteni egymás közelségéből.

Ezen az estén is a vacsoraasztal körül méláztak, mikor hangos kopogtatás hallatszott a bejárati ajtón. Okicsi kővé dermedt, az arca falfehérré vált. Ösztönei megsúgták, hogy eljött a rettegett pillanat, mennie kell. Az ellentmondást nem tűrő dörömbölés ugyanis nem mindennapi látogatótól származott.

Apja felemelkedett ültéből, hogy ajtót nyisson; úgy rakta egyik lábát a másik után, mint egy alvajáró.

A lárma folytatódott, mert szóváltás kezdődött Szaito Icsibei és a hivatalnokok között, akik Okicsiért jöttek. A lány jeges ujjakkal szorongatta az asztal peremét, akkora erővel, hogy a húsába vágott, mégsem érzett fájdalmat.

– Parancsunk van, hogy átszállítsuk a lányát a kormányzói hivatalba, vendégként, hogy beszéljünk a fejével – mondta az egyik jövevény. – Nincs semmi más közlendőnk. Parancs, értik, teljesíteni kell.

A másik szobában az ifjú Okicsi még mélyebben meghúzódott a sarokban, miközben könnyek szántották végig az arcát. Érte jöttek hát. Soha többé nem látja Curumacut. Arra kényszerítik, hogy egy idegen ágyasa legyen, aki ráadásul akár a nagyapja is lehetne.

Ugyan mit tehetne most, ebben a pillanatban? Meneküljön el a hátsó ajtón, és rejtőzzön el a hegyekben? Ehhez hasonló őrzöngő

gondolatok gyötörték, miközben a tolóajtó lassan kinyílt, s szülei léptek a helyiségbe. Mindehhez késő volt már.

– Gyere, Okicsi! – szólt rá az apja ünnepélyesen. – Velük kell menned, semmi egyebet nem tehetek.

– Nem, apám, nem! – suttogta a fiatal lány, s még jobban összekucorodott a sarokban. – Küldd el őket, kérlek, küldd el őket!

– Nem tehetem – felelte az apja. – Senki nem hederítene rám, hisz' nincstelen féreg vagyok.

Okicsi soha nem látta még ilyen megvertnek, megalázódnak az apját.

Anyja a szemét törölgette kimonója szélével, és szelíden megfésülte Okicsit.

– Ha menned kell, gyermekem, menj legalább méltósággal – mondta. – Büszkén, felemelt fejjel, mert ők azok, akik vétkeznek.

Lánya mégsem tudott eleget tenni ennek a felszólításnak, hiszen mindössze tizenöt éves volt, nem tudta hát, hogyan leplezze el kínlódását és rettegését.

Miközben követte a két tisztviselőt a várakozó hintóhoz, látta, mint leskelnek ki rá a szomszédok a küszöbükre vagy az ablakukból. Senki nem intett búcsút nekik, hisz' szégyenszemre vitték el, hogy az idegen ördög ágyasa legyen, őt szolgálja.

Szaito Mako vakon botorkált utána, miközben könnyei kendőzetlenül gördültek végig reszkető orcáján.

– Gyermekem, gyermekem! – jajongott halkán. – Mi lesz így belőled?

A porig alázott, bánatában roskadozó Okicsi szinte hallani vélte, mit suttognak róla a szomszédok. Bizonyára nem hajlandók tudomásul venni, hogy erőszakkal viszik el, mivel akkor az ő szégyenük lenne, hogy nem tudják megvédeni az idegen ördögök hatalmaskodásától. Talán még Naokónak is megtiltják, hogy mostantól szóba álljon vele.

A legszívesebben meghalt volna. Azt kívánta, bárcsak lenne valami a hintóban, amivel kezét emelhetne magára. De semmi ilyent nem talált, ezért a bambuszfüggöny mögé rejtette az arcát, el földijeit tolakodó tekintete előtt, akik most egyszeriben ellenségesen,

mogorván néztek rá, s megszűntek a barátai lenni. Így kezdődött Okicsi kiátkozása.

Pedig nem volt oka a szégyenre, parancsszóra vitték el otthonról, holmi arctalan hatalmasság rendelkezésére, akiről semmit sem tudott. Hanem mégiscsak nő volt a 19. századi Japánban, és a hozzá hasonló „bukott nőket” a legnagyobb megvetés sújthatta, akár le is köpdöshették őket.

Okicsi pánikba esett. Nem akart számkivetett lenni, továbbra is oda kívánt tartozni korábbi meleg, megtartó közösségéhez, Curumacuval az oldalán. Annyira kikelt magából, hogy sikoltozni kezdett:

– Engedjenek el! Engedjenek el!

De senki nem hallotta meg, s a hintó zavartalanul tovább baktatott. Szálegyedül volt, mint mostantól mindörökre.

A kormányzói hivatalba vitték és ott tartották. Az első két nap senkit sem látott. Az ételt összeszorított szájú szolgáló hozta elébe, aki azonnal kisietett, hogy teljesítette feladatát.

A harmadik napon egy hivatalnok lépett a helyiségbe.

– Nos, Okicsi szan – förmedt rá durván. – Megjött már az esze? Azt teszi, amit mondunk?

– Nem – felelte eltökélten.

– Akkor addig tartjuk itt, amíg jobb belátásra nem tér – felelte a tisztviselő, és sarkon fordult.

A magára maradt, rémült lány minden éjjel álomba sírta magát. Eddigi életében mindig emberek vették körül, szüksége volt a közelségükre. Ez a hirtelen támadt elszigeteltség és a fülsiketítő csönd, amellyel napról napra szembe kellett néznie, elborzasztotta, ahogy azt fogvatartói is pontosan tudták. Várták, hogy lassan, fokozatosan megtörjön és beadja a derekát.

Okicsi, akárcsak a többiek Simodában, távol éltek a bürokrácia világától. A köznép úgy tekintett a nagyurakra, mint akiknek időben kell megfizetni az adót és a bérleti díjakat. Ezen túl tanácsos volt messziről kikerülni a gazdagokat és hatalmasokat.

A kislány most idecsöppent közéjük, holott egész addigi életében azt tanulta, hogy óvakodjon tőlük. Nem csoda hát, hogy mélységesen megrémült.

Lassan rájött, hogy nem nyerheti meg ezt az egyenlőtlen küzdelmet, s belefáradt az akaratoknak ebbe az értelmetlen mérkőzésébe. Ugyan hová vezet mindez? Különben is, hogy kényszeríthetik erővel arra, amit nem hajlandó megtenni?

Amikor csaknem megtört, rabtartói változtattak stratégiájukon, s nyájassággal váltották fel a fenyegetést. Hiába vonszolnák Townsend Harris elé a vonakodó Okicsit, mire mennének vele? Elküldték ezért hozzá egy atyáskodó modorú hivatalnokot, Isza Sindzsirót, aki az elkövetkező napokat az ő megpuhításával töltötte.

A kislány hálásan ragaszkodott hozzá, ő volt az egyetlen kedves ember, akit napok óta látott.

Könnyebben hitt is neki, mikor az öreg így beszélt:

– Büszkének kellene lenned arra, hogy téged választottak ki hazád szolgálatára. Egészen megigézted az amerikai konzult, Townsend Harrist. Azt reméljük, ha hajlandó vagy a szolgálatára lenni, kedvező feltételekkel írja alá a javasolt szerződést. Te leszel ezeknek a történelmi tárgyalásoknak a felejthetetlen hősnője, most, amikor az idegenek már a mi falunkba, Simodára is eljutottak.

Igazat szól, Okicsi azonban nem sejtette, hogy elfordul majd tőle saját népe, mielőtt bő egy évszázad múlva eljön a beígért elismerés. Ha mindezt előre látja, talán továbbra is nemet mond...

Ehelyett lassan engedett Isza rábeszélésének.

– Nincs értelme szembeszállni velük. A végén úgyis rád kényszerítik az akaratukat. Akkor már inkább méltósággal, önszántadból vonulj el Harris szan rezidenciájára, mint hogy úgy vonszoljanak oda, mint egy darab holt tárgyat. Ez történik ugyanis, ha egyszer elfogy a türelmük.

Okicsi ennek ellenére egyelőre makacsul kitartott. Egyre Curumacu képe lebegett lelki szemei előtt, őt látta annak a sötét alagútnak a végén, amelybe taszították.

A végső csapást másnap mérte rá Isza, mikor kedvesen azt mondta:

– Tudod-e, Okicsi szan, hogy a vőlegényed, Curumacu elhagyta Simodát? A kormányzó utasítására másutt telepedett meg. Beadta a derekát, és neked is ezt kell tenned.

Okicsi a többire oda sem hallgatott, mert elviselhetetlen fájdalom nyilallott a szívébe. Curumacu cserbenhagyta, nem szereti már, nincs már mit remélnie. Ha Curumacu nem lehet az övé, immáron nem számít, elviszik-e Townsend Harrishez, hiszen soha többé nem tud szeretni.

A hivatalnok valósággal olvasott a lány arcában, és halhatóan felsóhajtott. A módszere bevált, a kislány megtört. Vége megterhelő feladatának, s mindenki élheti tovább a maga életét.

Minekutána felszáradtak a könnyei, Okicsi kihúzta a hátát, és kijelentette:

– Úgy döntöttem, hogy követem a kormányzó utasításait. Elmegyek Townsend Harrishez.

Az arca csaknem hamuszürke volt, úgy festett, mint egy szellemjelenés. Tekintete elvesztette régi fényét, nem volt már benne élet.

Isza a szíve mélyén rendes ember volt, s felkavarta e kendőzetlen, pöre fájdalom látványa. Szánta a kislányt, hiszen neki is volt egy Okicsi korú lánya, és csöppet sem kedvelte feladatát. Biccentett hát, és sietve távozott, mert cserbenhagyták a szavak.

Ezután felgyorsultak az események. A kormányzó sebtében intézkedett, nehogy a lány meggondolja magát. Még aznap éjjel elküldte hozzá a legszebb kimonókat és kiegészítőket, amikről csak álmodhatott. Egy idős hölgyet bíztak meg a fürdetésével és a kicsinosításával. Már másnap el szándékoztak küldeni az amerikai főkonzulhoz.

Okicsi alig vett részt az előkészületekben. Tehetetlenül tűrte, akár egy holttestem, mint akit a temetésre készítenek elő.

Aznap éjjel nem jött a szemére álom. Az ablak mellé telepedett, s mit sem látva kibámult a kormányzói hivatal sivár kertjére. Még csak le sem törölte sűrűn alápergő könnyeit, melyek eláztatták a *jukata* elejét. Remélte, hogy reggelre úgy bedagad a szeme, annyira elcsúful a sok sírástól, hogy Townsend Harris többé rá sem tud nézni, őt meg érintetlenül hazaküldi a családjához.

Aznap éjjel lepergett előtte élete. Meghitt pillanatok Curumacuvál és barátnőjével, Naokóval, akivel boldogan sugdolóztak a közeledő

nászéjszakáról. Hogyan is hagyhatta el Curumacu, mikor az ő sajtó szíve akarata ellenére is tovább szereti?

Csak jóval később ismerte be magának, azért támadt Curumacura, mert kellett valaki, akit okoljon megadásáért. Végig tudta, Curumacunak esélye sincs a hatalmasokkal szemben, akik valamennyiük életét megszabták és irányították, s csak arra használta fel, hogy igazolja a maga gyengeségét.

1857. május 21-én hintó jött érte a konzuli rezidenciából. Odakísérték. Semmit nem vitt magával. Nem akarta, hogy bármi is emlékeztesse régi életére, ami meghalt számára.

Ettől kezdve kezdték el Tódzsin Okicsinak, azaz az „idegen ágyasának” nevezni. Az emberek kíméletlenül és igazságtalanul kibeszélték, és kikerülték, mert tisztátalanná lett.

Nem sírt a hintóban. Mintha minden porcikája kővé vált volna, márpedig a kőből nem lehet vizet fakasztani.

A hintó kísérői a tisztelet, kíváncsiság és a leplezett megvetés keverékével tekintettek rá. Nem kellett már szólniuk a hintó mélyén kuporgó kislányhoz, többé nem tartozott Simodához. Számkivetett volt, hozzájuk, a rettegett idegenekhez tartozott, akik alantas ösztönöket követtek, nem voltak erkölcsiek, és fegyverrel uralták a helybelieket.

A hintó szürkületkor érkezett meg Townsend Harris rezidenciájára. Okicsi örült, mert nagyobb biztonságban érezte magát az éj árnyai között, amely elrejtette érzéseit, bánatát, el káprázatos szépségét is, amelyet mostanra megutált, hisz' ide juttatta. A sötétben ő is alaktalan, arctalan teremtménnyé vált, akire senki nem hederít.

Mégis vadul dörömbölt a szíve. Mi történik vele ma éjszaka? Most rögtön rákényszeríti magát a ház ura? Hogyan menekülhetne el előle?

Tovább rontott a helyzeten, hogy az amerikai diplomata a Gjukuszendzsi-templomban rendezkedett be. Ez az ódon, komor hely napvilágnál még valamennyire derűsnek és békésnek hatott, éjszakára azonban síri hangulatot árasztott, és megtelt sustorgó árnyakkal. Télen ráadásul hideg és nyirkos is volt.

Okicsinak megfájdult a szíve világos és vidám, noha kopár vízparti otthona után, amelyet szüntelenül a tenger moraja töltött be. Meleg, vendégszerető tűzhelyén elfeketült lábas gőzölgött, és nyirkos sem volt soha.

„Az igazi otthon volt, ez a hely azonban olyan, akár egy kripta” – gondolta, miközben reszketve téblábolt a homályosan megvilágított *genkanban*⁴¹ arra várva, hogy valaki a helyére vezesse.

Merev, keményített kelme zizegett-suhogott a közelében. Egy idősebb hölgy tűnt elő a sötétből, hogy megmutassa a szobáját. Meghajolt Okicsi előtt, de nem szólt hozzá.

Némán baktattak a szobáig, amely a templom hátuljában kapott helyet. Itt lakott Okicsi abban a két évben, amíg Townsend Harris át nem költöztette az egész konzulátust és velük együtt őt magát is Edóba – így nevezték Tokiót 1859-ben.

Ez is olyan volt, mint az egész hely: sötét és nyirkos, s ugyanolyan szomorú, mint a lakója. Egyedüli kivételt az ablak jelentett, ami derűs, gyönyörű kertre nézett. Okicsi órákat töltött el az ablaknál, nézelődve; a családjára gondolt, Curumacu miatt búslakodott és azon tűnődött, miért siklott így félre az élete.

Szerencsére három napig egyedül hagyták, hadd szokjon hozzá új helyzetéhez. Mégsem tudott megnyugodni. Valahányszor megmoccant a tolóajtó, elszorult a szíve a félelemtől, vajon nem most citálják-e Townsend Harris elé.

„Tűrnöm kell, el kell fogadnom, ami elkerülhetetlen” – gondolta.

Majd ugyanúgy tesz, mint a gésaházban, megjátssza magát, színészkedik. Miután a színjátéknak vége, visszatérhet a saját életébe. Ez csupán újabb közjáték az általa eljátszott drámában. Semmi nem valóságos, nincs hát miért aggódnia. Ezzel nyugtatgatta magát, ezúttal azonban mindhiába.

A negyedik napon Townsend Harris elébe vitték. Egy könyvekkel teli szobában, kopott borszékben ülve, nyugati öltözetben várt rá. Mellette egy fiatalember állt, bizonyos Henry Heusken, a tolmács.

Okicsi megborzongott az öreg termete és hosszú szakála láttán, amely a vörösre cserzett arc egész alsó részét eltakarta. A keze, amelyet feléje nyújtott, ápolt volt, de vörös szőr borította. Olyan volt,

mint egy óriáspók szőrös lába, amely kinyúlt, hogy őt megkaparintsa. A kislány megdermedve meredt az előtte ülő vörös arcú óriásra. A legszívesebben kiszaladt volna a szobából, Curumacu sima és fiatal karjainak biztonságos menedékébe.

Mikor az öreg rámeresztette vizenyős kék szemét, melyben különös fény égett, ha nem térdel japán szokás szerint, Okicsi bizonyára összerogyott volna.

Okicsi megnyalta az ajkát. Ez egy beteges vénember, nyugtatgatta magát, legalábbis erre következtetett a fülébe jutó pletykákból. Bizonyára nem is követel majd túl sokat tőle. Talán nincs is másra szüksége, mint cselédre és ápolónőre.

Megkönnyebbült, hogy az első találkozás megrázkódtatását legalábbis túlélte ezzel az emberrel, aki az egész életét felforgatta. Tudta azonban, hogy ez csak a kezdet.

Megörült, mikor az egyik szolga tudtára adta, mik lesznek a feladatai Townsend Harris új társnőjeként. Egészen elviselhető lesz az élete, ha sikerül elfoglalnia magát. Mindenre hajlandó lesz, sikálja és súrolja az öreget, főz rá, csak gondolkodnia ne kelljen.

– Harris szannak nem a legjobb az egészségi állapota, ezért ápolásra van szüksége – mondta a szolga. – Majd te gondoskodsz róla, mikor ágynak esik, ami gyakran megtörténik. Természetesen egyéb kötelességeid is lesznek mellette, ezeket azonban személyesen adja majd tudtadra.

Okicsi szeme megrebbent, mikor a szolga felemelte a hangját az „egyéb kötelezettségek” kitételnél, és az arcába nézett, komolyan beszél-e. Ő azonban egyenesen maga elé meredt, arcizma sem rezdült, és nem volt hajlandó viszonzni a pillantását.

Néhány nappal később kiderült, mi is ez az „egyéb kötelezettség”. Az amerikai szobájába rendelték, hogy vele töltse az éjszakát.

Aznap éjjel, ahogy ott hevert egy vadidegen férfi karjában, úgy érezte, mindjárt meghal. Elhalt minden érzése és vágya, és ő örült ennek, mert aki érez, azt bántják.

Könnyebb, ha elzárja a lelkét minden elől, és úgy tesz, mintha az egész lidércálom valaki mással történne, miközben elviseli annak az idegennek az ölelését, aki nem engedi, hogy közelebből

megismerje. Magában forrón imádkozott, hogy mint minden máshoz, szokjon végre hozzá teste lealázó használatához.

Később, mikor visszatért a szobájába, elkerülte az álom. Leült az ablak mellé, s elnézte, amint a holdsugár szellemujjaival megcirógatja az ezüstfelhőbe burkolózott kert bokrait. A hideg lenge öltözékén át a testét nyaldosta, de semmit nem érzett. Hogyan is érezhetne bármit, akinek meghalt a lelke?

Ahogy világosodni kezdett az ég alja, kimerülten roskadt jeges, dohszagú tatamijára. Hideglelés borzongás gyengítette el tagjait, s az elkövetkező néhány napra engedélyt kapott, hogy egyedül pihenjen a szobájában.

Mivel azonban fiatal volt, könnyen alkalmazkodott, s testileg rövidesen helyrejött. Lelke ugyanakkor soha nem heverte ki az őt ért megrázkódtatást. A szépséges, cserfes lányka, aki addig oly könnyen nevetett, hibátlan modorú fiatal nővé változott. Arca semmit sem árult el belső valójáról, az ijedt és meghasonlott Okicsiról. Ha tehette, egyedül volt, és senkit sem engedett közel a szívéhez. Ez az új Okicsi már semmit sem várt az élettől.

Valahányszor maradt egy szabad pillanata, visszavonult a szobájába, onnan merengett a kinti kerten. Harris háza népe gyakran látta az ablakkeretnek dőlő törékeny alak körvonalait. Télen, mikor jókora hópelyhek hullottak alá az égből, az ő könnye is ugyanilyen sűrűn ömlött.

Néha kiment sétálni a kertbe, s magába szívta a föld és a levelek friss, tiszta illatát. Kedvenc helye azonban továbbra is a tengerpart maradt. Órákig el tudott itt andalogni vagy üldögélni, miközben a tengert nézte, s egy másik életre gondolt és emlékezett.

Valaha Szaito Okicsi volt, egy südőrlány, aki a parton szaladgált barátnőjével, Naokóval, amíg az egésznek vége nem szakadt. Mostanra Tódzsin Okicsi lett, és mindenki kerülte a társaságát. Neve megvetetté és gyűlöletessé lett Simoda minden valamirevaló hajlékában.

Néha papírt és ecsetet vett magához, s az arcába csapó szélben versekben öntötte ki legmélyebb érzéseit.

A Townsend Harris rezidenciájának ablakából a hópelyheket figyelő Okicsi, meg az, aki céltalanul kóborolt a tengerparton, vagy

aki szívszaggató költeményeket írt – mindennek az emléke fennmaradt Simoda múzeumaiban. Így jutott végre méltó elismeréshez az a nő, akit évtizedekig megvetett és kitzasztott önnön népe.

4. FEJEZET

Egy napon ezzel állt elé Takagi, a szolgák vezetője:

– Okicsi, Harris szan ismét rosszul van. Nyilván tudod, hogy folyamatosan tejre van szüksége a gyomorfekélye kezeléséhez, most azonban elfogyott. Egyre nehezebb friss tejhez jutni – sóhajtott fel.

Okicsi hátrahőkölt ijedtében.

– Nem – suttogta. – Képtelen vagyok lemenni a faluba. Nem szeretnék találkozni senkivel, és különben is, ugyan ki adna nekem akármit?

– Pedig meg kell tenned – felelte Takagi. – Harris szan ápolónője vagy, ez a kötelességed. Ne félj, ha az amerikai konzul akar valamit, senki nem meri megtagadni tőle a faluban.

Okicsi egy ideig hallgatott, majd mélyet sóhajtott és bólintott. Mint minden japán, ő is komolyan vette a kötelességeit. Soha senki nem vádolhatta azzal, hogy egyszer is elhanyagolta őket, a legnehezebb időkben sem.

Aznap éjjel éberem hevert ágyán, s megpróbálta rendezni gondolatait és legyűrni félelmeit. Amióta idejött, nem merészkedett ki a rezidenciából. Amíg távol tartotta magát a falutól, elhitethette magával, hogy az őt befeketítő rosszindulatú pletykák nem is léteznek, és semmi nem változott az életében.

Most azonban eljött a napja, hogy szembenézzen a valósággal. Tudta, hogy így lesz. Nem bújhat el a végtelenségig, és ha nem tudja ezt megemésztetni, jobb, ha meghal. Eszébe jutottak anyja zaklatott szavai, mikor egyszer egy rosszalkodás után gyermekfíjjel egy *osiréban*⁵ bújt el a büntetés elől.

– Gyere elő, Okicsi! Nem futhatsz el örökre, mert előbb vagy utóbb nem lesz hová rejtőznöd és én megtalállak!

Anyjára gondolva szinte érezni vélte Mako puha, meleg, ölelő karját. Végül mély, álomtalan álomba zuhant, ahogy ezek a

képzeltbeli karok köréje fonódtak, s anyja a maga szelíd hangján japán népdalokat dúdolt neki. Égi zene volt ez a fülének.

Másnap reggel hintóba szállt egy másik szolgálival, hogy tejet vegyen a faluban Harrisnek. Akarata ellenére is izgatottan várta, vajon hogyan fogadják a faluban.

„Talán nincs minden veszve – gondolta reménykedve, miközben a hintó egyre messzebb vitte a konzulátus biztonságából. – Végül is mindenki tudta, hogy rám kényszerítették ezt az életet, ráadásul ennek köszönhető, hogy Japán mind az országra, mind Simodára nézve előnyös szerződést köthetett.”

A szolga, látván szemében a reményt, szánakozva nézett rá. Szacsiko pontosan tudta, mit gondolnak a lányról a faluban, ahogyan azt is, hogy Okicsira csak megvetés vár, semmi más. Az általános közutálat ellenére is kedvelte Tódzsin Okicsit keresetlen kedvességéért és jóságáért, s azt kívánta, bárcsak úrnője ne csalódna nagyot.

Az történt, amit várt, mert ez után a balszerencsés kiruccanás után Okicsi sebei újra felszakadtak, épp, mikor gyógyulóban voltak.

Okicsi azonban semmit sem sejtett mindebből, s mire kiszállt a falu boltja előtt, már kezdett visszatérni az önbizalma.

Megróttá hát magát, amiért fölöslegesen aggódik, s belépett a boltba. Mentén megcsappant azonban a jókedve, ahogy meglátta a boltos arcát. A mosoly ajkára fagyott, s érezte, amint a megszokott pánikroham kerülgeti. Kodzsi szan kisgyermekkorától ismerte, s mindig volt számára cukorkája vagy egy kedves szava. Mi történhetett vele? Úgy nézett rá, mint egy idegenre. Akkor sem volt ilyen, mikor hazatért a gésaházból, azt azonban nyilván nem nézhette el, hogy egy *gaidzsinnal* hentereg.

Na persze, hibátlanul udvarias volt, mégis lerítt róla a megvetés. Rá volt írva széles, jóságos arcára, de ott ült a szemében is, amellyel folyvást félrenézett.

Bármerre ment Okicsi, mindenütt ez fogadta. Földije, akik között eddig élt, elhúzódtak tőle, mintha csak ragályt terjesztene.

Szinte hallani vélte, mit suttognak a háta mögött: „Ez Tódzsin Okicsi! Micsoda orcátlanság! Még van képe idejönni, mikor mindenki tudja, hogy az idegen ördög macája!”

Az egyik falubeli harciasan nézett rá, és kiköpött eléje az utcán, amely még sáros volt az előző napi esőtől.

Hamarosan gyermeksereg gyűlt köréje, s azt skandálta:

– Tódzsin Okicsi! Tódzsin Okicsi!

Jóval azután is, hogy kiáltásaik elhaltak a távolban, Okicsi csak állt ott, s egyre a köpést bámulta, összeborzongva ekkora kegyetlenség láttán.

Miután megkapta a tejet Kodzsi szantól, aki meg sem hallotta kedveskedéseit, meghagyta a kocsisnak, hajtson barátnője, Naoko házához. Vágyott arra, hogy megpillantsa a barátnőjét, hacsak egy futó percre is és a távolból.

Szíve izgatott várakozással dobogott, miközben a hintó a takaros házikóhoz közeledett, ahol Naoko még mindig lakott. Kincset érő emlékeket őrzött ez a ház, boldog napokét és éjszakákét, mikor barátnőjével játszadozott gyermekként. Később, már mint kamaszok, megpróbálták megérteni magukat, végül pedig fiatal lányként, a nővé érés küszöbén, elbűvölte őket az élet titokzatossága.

Eszébe jutottak világmegváltó terveik, melyeket egymásnak sugdostak. Igen, jobb világot szerettek volna a nők számára.

Hirtelen ötlettől vezérelve engedett a kísértésnek, és megkocogtatta a kocsis vállát.

– Álljon meg, és várjon idekint! Beugrom valakihez.

Miután kilépett a hintó védelmező és arctalan sötétjéből, hosszan toporgott Naokóék bejárati ajtaja előtt. Hányszor és hányszor futkosott ki-be ezen az ajtón, mit sem gondolva a világgal, és milyen rég volt mindez!

„Még itt lakik!” – gondolta, miközben megérintette a kopogtató durva fáját, melyet Naoko és ő faragott ki nagy odaadással az egyik nyáron. Merje kihívni a barátnőjét? Csak nem űzheti el a család annyi közös év után!

Mindössze egyetlen rövid pillanatig habozott, mielőtt megemelte a súlyos kopogtatót, és visszaengedte.

Suttogás hallatszott az ajtó mögül. Eltelt egy kis idő, mire lassan kinyílt, s Naoko édesanyja jelent meg a küszöbön.

Okicsit elöntötte a szeretet meleg hulláma, ahogy az ismerős arcba nézett, s izgatottan hadarta:

– Oba Takeda szan, beszélhetnék Naokóval, csak egy pillanatra?
Kedves asszony volt Naoko mamája, ezért habozott egy percig, mielőtt megrázta a fejét.

– Nem, Okicsi, Naoko nincs itthon.

Férje ugyanis meghagyta, hogy sem a lánya, sem senki a családból ne álljon szóba Okicsival, márpedig az ő akaratának nem mondhatott ellent.

– De hát alig egy perce még hallottam a hangját odabent! – tiltakozott Okicsi.

– Pedig nincs itthon, ha mondom – mondta újra Naoko anyja, és becsapta az ajtót Okicsi orra előtt.

A fiatal lány visszasietett a hintóhoz, miközben ömlött a könnye. Lám, már Naoko is szégyelli őt, nem akar vele mutatkozni! Hirtelen visszafordult, hogy még egyszer megnézze a házat, amelyhez oly sok boldog emlék fűzte.

Mozgást látott annak a szobának az ablakában, amelyről tudta, hogy Naoko lakik a nővéreivel, s megjelent barátnője arca. Ő is sírt, s a szája mozgott, mint aki mond valamit. Okicsi felvidult egy kicsit Naoko könnyei láttán, hisz' elmondták neki, hogy nem ő tartja magát távol tőle, hanem rákényszerítették. Ha Naoko szereti, minden rendben.

Egy pillanatra beléhasított az irigység. Naokót bezzeg megkímélte a sors, s noha minden lépését megszabta a család és a közösség, amely körülvette, mégis biztonságban volt a körükben. Tartozott valahová, helye volt a társadalomban. Okicsi most jött rá, mennyire egyedül van, elszakítva mindazoktól, akik korábban az élete értelmét jelentették.

Saját szülei, nem tudva elviselni a rájuk zúduló közutálatot, amiért elárulták lányukat, végül kénytelen-kelletlen más vidékre költöztek, s elvesztek a számára.

Okicsi e napon eszmélt rá, hogy az egész falu elfordult tőle. Mit volt mit tenni, vissza kellett térnie Townsend Harrishez.

Fénytelen szemmel, kihúzott háttal, maga elé meredve ült, ahogy némán poroszkáltak visszafelé. Szacsiko szíve majd megszakadt ettől a látványtól, de semmit sem tehetett, hogy enyhítsen úrnője

fájdalmán. Nem változtathatott azon a közösségen, amely hirtelen könyörtelen erkölcsösszé vált.

Alighogy hazaértek, Okicsi kért egy üveg szakét, és levitte magával a tengerpartra. Addig alig ivott, aznap este azonban leitta magát. Csak az ital mámora enyhítette szíve sajgását.

Élete új szakasza vette ezzel kezdetét, mostantól tudatosan rombolta önmagát. Csak az önmagára mért büntetés feledtette el az általános elutasítás okozta fájdalmat, amely egész további életére elkísérte.

Ahogy a part felé tartott, az egyik szolga, akit megrémített zilált külseje, utánafutott:

– Okicsi szan, hová megy? – kiáltotta. – Mindjárt elered az eső. Jobb ilyenkor odabent.

– Hagyj magamra! – felelte Okicsi szokatlanul élesen. – Sétálni szeretnék, éspedig egyedül!

A szolga csodálkozva hátra maradt, mivel Okicsi mindig a legnagyobb nyájassággal és udvariassággal bánt vele és a konzulátus teljes személyzetével. Sértette ez a rendhagyó, durva modor. Menjen, amerre akar, gondolta.

Okicsi, mit sem gondolva azzal, mit művelt, csak ment tovább a parton, mert tudta, hogy a hullámok szelíd csobogása lecsillapítja majd.

Kilépett facipőjéből, hagyta, hogy a tenger a lábát nyaldossa. A jéghideg víz érintése felüdítette, miközben a szaké melege előntötte a torkát. Hallatlanul jó érzés volt.

„Tűz és víz” – nevetett fel, a lábát mosó jéghideg vízre és a torkát elárasztó tüzes italra gondolva. Szépen csengett ez a sor.

Ahogy egyik kortyot nyelte a másik után, dolgozni kezdett az ereiben keringő szesz. Minden különösebb ok nélkül elárasztotta a vidámság. Hangosan nevetgélt, s élvezte, amint kacagását visszaveri a visszhang a szélben.

– Olyan jó... olyan jó – dadogta rogyadozó lábbal, s végül részegen a durva homokra roskadt.

A szaké minden fájdalmát kimosta, s újra megbékélt az életével.

Egy halász meglátta, amint a parton tántorog, és amit látott, elmondta a faluban.

– Láttam Tódzsin Okicsit egymagában a parton. Merev részeg volt. A szélfutta, kócos hajával és a rendetlen kimonójával úgy festett, mint egy elmeháborodott!

Ettől a naptól kezdve Okicsi leghívebb társa a szakésüveg lett. Gyakran mutatkozott egyedül a parti fövényen, ahol addig ivott, amíg már nem tudott magáról. Megesett, hogy mámorában elhitte, hogy még élvezi is az amerikai diplomata kitartó figyelmét és életét a konzulátuson. Ilyenkor megállapodott magával, hogy akik elfordultak tőle a faluban, menjenek csak a pokolba, és ő, Okicsi különb náluk. Azért irigylik, mert kiemelkedett közülük, az ő közönséges köreiből.

Mikor azonban kijózanodva magába nézett, be kellett vallania, hogy továbbra is mélyen fáj neki Simoda elutasítása, ahol Tódzsin Okicsi sötét árnya kísérti.

Senki nem volt ezért boldogabb, mint ő, mikor 1859-ban Townsend Harris bejelentette, hogy Tokióba – az akkori Edóba – költözteti a konzulátust, s neki is vele kell tartania.

Az első idők elvonták a figyelmét személyes gondjairól és érzelmei viharáról. Kedvelte új környezetét. Az acabui Cempuku-templom dús zöldje vette őket körül, s az új épület, a régivel szemben korszerű, világos és levegős volt. Úgy érezte, hogy új élet köszöntött mind rá, mind az egész konzulátusra.

Edóban bizonyos békére talált, s helyzetét is elfogadta. Már a Tódzsin Okicsi ragadványnév sem bántotta, hisz' akik rálőcsölték, messze, Simodában laktak.

El-elkísérte Harrist a csillogó fogadásokra, s elbűvölve hallgatta az idegenek társalgását hazájáról. Jobbára Japán megnyitása foglalkoztatott mindenkit. Ezek között az előkelő emberek között mozogva Okicsi néha elhitette magával, hogy egyike a jól értesült kiválasztottnak, nem pedig betolakodó, aki csak kölcsönbe, Townsend Harris árnyékaként kapta ezt a pompát.

1861. január 15-én aztán vége szakadt a követség békés életének. Henry Heusken, Harris hű tolmácsa és segéde, nem tért vissza, s az emberek azt rebesgették, hogy merénylet áldozata lett.

Okicsi kedvelte a vidám, jó természetű Heuskent, már a nagyjából hasonló koruk miatt is. A fess férfi nagy szoknyabolond volt, sima modorú, javíthatatlan flörtölő. Nagylelkűen osztogatta bókjait, s

Okicsi tudta, hogy nem egy női szívet megdobogtatott. Még azt is megbocsátották neki, hogy nem japán. Azt is érezte, hogy Heusken észrevette őt, hatással van rá az ő hideg eleganciája és kivételes szépsége. Csak hát Townsend Harris ágyasa volt, ezért szigorúan megtartotta a három lépés távolságot.

Okicsi egészen addig nem hitte el, hogy meghalt, amíg be nem hozták a konzulátusra véráztatta, agyonütlegelt testét.

„Hát ez meg hogy lehet? Nemrég beszéltünk. Teli szájjal kacagott rám, s a nap ragyogott a szemében...” – gondolta.

Ahogy elnézte az élettelen testet, megsejtette, hogy számára is rövidesen véget érnek a béke és nyugalom napjai. Semmi sem állandó az életben, s most ez is megváltozik.

Heusken halálát követően Harris egyre inkább magába húzódott, s a rosszullétei is megszorodtak. A csillogó életnek is vége szakadt, s a lendületes holland ifjú felvillanyozó jelenléte nélkül már semmi sem volt ugyanaz.

1862 nyarán Okicsi arról értesült, hogy Townsend Harris haza készül Amerikába.

„Harris szan visszamegy a hazájába. Mi lesz velem, mi lesz velem?” – sírdogált magában ijedten és tanácstalanul.

A szolgahad hetekig hangos volt a pletykától, hogy Harris Ocsi szan (Öreg Harris) túl beteg ahhoz, hogy Japánban maradhasson. Hónapok kérdése és elmegy.

A pletykák zöme Okicsira vonatkozott, inkább aggódóak voltak, mint rosszindulatúak. Sajnálták szegényt, hisz az idegenek elhagyott ágyasa a konzulátus védelme nélkül semmi jóra nem számíthatott a könyörtelen Japánban. Elviselhetetlen szenvedésekre számíthat.

Townsend Harris állapota sokat romlott az utóbbi hónapokban, és csak ritkán hált vele, aminek örült. Rendes ember volt pedig, és ő őszintén megszerette. Mégis jobb volt így, hogy csupán a gondját viseli, és megmenekül a testi kapcsolattól. Érkezése óta először élvezte a munkáját, pedig tudta, ennek is hamarosan vége lesz majd.

Utolsó napjait a konzulátuson hol szomorkodva, hol haragosan töltötte. Nem tudta, miféle jövő vár rá. Mindössze húszéves volt, még évtizedekig meg kellett élnie valahogyan. Elképzelhető, hogy az

emberek végül elfelejtik, ki volt, és nem sújtják többé elutasításukkal? Az öngyilkossághoz nem volt bátorsága ilyen fiatalon, ezért italba folytatta bánatát és aggodalmait. Így és csak így menekülhetett el a valóságtól, vonulhatott vissza a mámor szülte világába, ahol már semmi nem bántotta és vádolta, ahol csak béke volt.

Voltak napok, amikor haragudott Townsend Harrisre, arra, hogy kiszakította korábbi boldogságából és védettségéből, s az ágyasok bizonytalan, sötét sorsát kényszerítette rá. Most, hogy végzett vele, majd visszatér a maga világába, magányos vergődésre kárhóztatva őt.

Mily kevésbé rendelkezhet egy nő önnön sorsa felett egy olyan világban, amely csakis a férfiaké és élvezeteiké! Egy nő olyan, akár a virág: ha leszakítják, elfonnyad. Minél szebb, annál több tragédiára számíthat. Igaza volt az apjának, jobb csúnyának és közönségesnek születni. Akkor élhetett volna elégedetten és észrevétlenül.

Aztán, mikor minden a legreménytelenebbnek tetszett, segítséget kapott Ikeda Sódzsi – a konzulátus mindenese – személyében. Mikor itt szolgálatba állt, megsajnálta a fiatal lányt, és támaszára volt az első időkben. Neki öntötte ki a szívét, ahogyan most is, mikor ismét ráköszöntött a bizonytalanság.

Pár nap múlva elő is állt a megoldással Okicsi legszorongatóbb gondjára.

– Okicsi, Okicsi szan! – vitte meg a hírt lélekszakadva.

– Támadt egy ötletem. Az unokafivéremnek van egy borbélyüzlete Simodában, de el akarja adni, hogy visszatérjen a szülőfalujába, Itóba. Tudja mit, vegye át tőle a fodrászatot, s legyen tiszteletre méltó üzletasszonnyá!

Okicsi napokig fontolgatta a baráti ajánlatot. Kétségbeesetten vágyott a független életre, másfelől emésztette a kétség, vajon képes lesz-e húszévesen, minden üzleti tapasztalat nélkül elvezetni egy fodrászatot. Simodába is félt visszatérni, ő, a külföldi követ kidobott ágyasa, aki a fegyverek erejével, hatalmi szóval kényszerítette sarokba Japánt. Vajon hogy bír majd el a rázúduló gyűlölettel és megvetéssel, amelyre bizton számíthat?

Aztán eszébe jutott a gésaház. Mekkora sikere volt akkor is, mennyi vendéget vonzott, és milyen elégedettek voltak vele! Talán a saját vállalkozásában is megvalósíthatná ugyanezt. Már látta maga előtt a tulajdon fodrászatát, tele emberrel. Mostantól mindig lesznek körülötte, soha többé nem marad egyedül. Bebizonyítja Simoda lakóinak, hogy Szaito Okicsi nem egy utolsó, férfifaló cafka, hanem átlagos nő, aki csupán szeretne becsületes munkával boldogulni.

Soha többé nem függ azoktól, akik elárulták, mondogatta magában, s ha az élet egyszer lehetőséget kínál, hogy észrevétlenül visszakerüljön a falujába, akkor ezt el kell fogadnia.

Aznap éjjel szegény, sajgó szíve tiltott ösvényre vezette, egyenesen Curumacuhoz. Hiába szerette feltétel nélkül a vőlegényét, a végén nem tudta megmenteni. Elfogadta a pénzt és a nyugodalmas életet, amelyet felkínáltak neki, elhagyta őt és faluját.

Okicsi elhitette magával, hogy többé nem képes szeretni. Nem és nem, mert túl nagy fájdalommal jár! Lám, még Curumacu sem szerette annyira, hogy harcoljon érte.

A húszéves Tódzsin Okicsi senkiben nem mert már megbízni. Ez a pesszimizmus készítette arra, hogy feltegye magának a nyugtalanító kérdést, amit addig a legszívesebben elhessegetett magától.

Egy fodrászat nem lehet meg vendégek nélkül. Simoda lakói viszont megvetik és elárulták őt, és alaposan kimutatták a foguk fehéret. Mi történik, ha elkerülik az üzletét, mit tehet akkor?

Sódzsi meghallgatta kételyeit, és így felelt:

– Nos, ezt a kockázatot vállalnia kell, a végén azonban minden magán múlik.

Aztán az ital kérdését is megemlítette.

– Okicsi, tudom, hogy sokat ivott, és az utóbbi időben mintha rosszabbodott is volna a helyzet. Ha az üzletre akar koncentrálni, össze kell szednie magát, és felhagyni az ivással. A végén még tönkreteszi az egészségét.

Okicsi azonban oda sem hallgatott rá.

– Szükségem van az ivásra – kiáltotta, a büntudattól megemelt hangon. – Csak ilyenkor tudom elfelejteni fájdalmamat és magányomat. Maga ezt nem értheti, magának megvan mindene!

Sódzsi csak a fejét rázta. Egyenes, jóindulatú teremtés volt, és sajnálta szegény lányt félresiklott életéért.

Okicsi összeszedte magát, félretette minden félelmét, mivel sürgősen döntenie kellett. Napok múlva kiakóbolítják a konzulátusról. Igen, megveszi a fodrászatot, és ennek él majd. Talán, ha új célja lesz, amiért keményen dolgoznia kell, az ivást is visszafoghatja.

Az utóbbi időben annyit ivott, hogy őt magát is megijesztette. Szesz nélkül gyengének és lehangoltnak érezte magát, arra is alig volt ereje, hogy végigcsinálja a napot. Csupán az alkohalmámor adott annyi erőt, hogy folytatni tudja botrányos életét. A konzulátuson annyira rákapott az alkoholra, hogy egész életére megnyomorította, s végül ez okozta korai, tragikus halálát.

1862 nyarán azonban nem gondolt a halállal, hiszen újra remény költözött az életébe.

Aznap este szembeszállt a szokatlanul hűvös júniusi szelekkel, és lement a partra, hogy gondolkozzon és imádkozzon. Jó ideje először esett meg vele, hogy nem vitte magával a szakésüveget, mert az ima és a szaké nem illet egymáshoz.

– Egész életemben semmi másra nem vágytam, csak hogy köztisztelőben álló, átlagos életet élhessek – közölte a szelíden csobogó hullámokkal. – Most sem kérek mást, mint hogy elfogadjanak. Többé nem kérek szerelmet vagy akár barátságot, mindössze elfogadást és kétségbeesett törekvésem elismerését, hogy tisztességesen megéljek.

Belehallgatott a szél zúgásába, mintegy megerősítésre várva, de az elmaradt. Vajon annak a jele ez, hogy semmi jóra nem számíthat? Megborzongott, majd dühösen rándított a vállán. Boldog nap ez, a remény és az új kezdetek napja, ne rontsa el, holmi alaptalan babonákkal.

Aznap este megkereste Sódzsit a cselédszálláson, és közölte vele, átveszi a fodrászatot.

– Miért nem hagyja maga is itt ezt a helyet? Jöjjön velem, dolgozzon nekem, együtt többre mennénk – mondta.

Imádkozott, hogy Sódzsi fogadja el az ajánlatát. Hisz' igaz barátja volt eddig, s szüksége volt az ő szilárd támaszára, hogy

megbirkózzon a külvilág kegyetlenségével.

Sódzsi mégsem tartott vele. Öt gyermeket és egy feleséget kellett etetnie, szüksége volt hát a konzulátus soványka, mégis biztos jövedelmére. Nem engedhette meg magának a fényűzést, hogy felvállalja egy fodrászat kockázatát.

Ráadásul felesége is tudomást szerzett a lány iránti szokatlan rokonszenvről. Uralkodó természetű nő volt, és soha nem engedte volna meg a férjének, hogy beálljon Okicsi fodrászatába.

A melegszívű, szelíd Okicsi jól ismerte már, miféle fájdalommal jár egy család elvesztése, nem kívánhatta ugyanezt a barátjától. Nem kapacitálta hát tovább, hogy hagyja ott a konzulátust.

1862 szeptemberében Tódzsin Okicsi összecsomagolta a holmiját, és végleg távozott. Most nem jött érte hintó, mint öt évvel ezelőtt. Egyvalaki kísérté csak ki, Sódzsi, hogy minden jót kívánjon. Nem volt többé Tódzsin Okicsi, ez a név mégis rajtaragadt, és haláláig kísértette.

Ezt hagyta rá az a férfi, akinek sorsa néhány évre keresztezte az övét, s aki oly különleges helyet biztosított számára Simoda mozgalmas történetében. Előbb azonban rövid, hányatott élettél kellett fizetnie ezért a helyért, olyannal, amely soha nem ismerte a megnyugvást és a boldogságot.

5. FEJEZET

Okicsi Juménak, azaz Álomnak nevezte el az új fodrászatot. A vidám *nameko* házsorok egyikében állt, amelyek annyira jellemzőek Simodára.

Okicsi eleinte tartott attól, hogy a helység központi részébe költözzön. Szívesebben húzódott volna meg valami kevésbé feltűnő zugban, amíg földjei hozzá nem szoknak a gondolathoz, hogy a legrosszabb hírű simodai újra körükben tartózkodik.

– Hadd szokjanak csak hozzá előbb a látásomhoz, úgy talán könnyebben befogadnak – érvelt Sódzsinak is annak idején. – Ilyen tömeges ellenszenv nem osztható el egy csapásra. Minél hevesebb – mint esetemben is –, annál több idő szükséges a megszűnéséhez.

Sódzsi azonban nem engedett. Kötötte az ebet a karóhoz, hogy az üzletnek ott a helye, ahol van. Okicsi a végén engedett, nem akarta megbántani.

Újabb szakasz kezdődött hát fordulatos életében, s azért foháskodott, nehogy újra csúfos kudarccal végződjön.

Hosszú idő után a fodrászatban való berendezkedés első napjai voltak a legboldogabbak. Minden percét lefoglalta, és végre ismét hasznosnak érezhette magát. Éjt-nappallá téve takarított, sikált és fényezett, mígnem végül minden bútordarab makulátlanul csillogott. Mintha ezzel múltja minden piszkát is eltüntette volna, s nemcsak a fodrászatba lehelt új életet, de önmagába is.

Büszke volt a tulajdonára, és alapvetően derűlátó, egyszerű lelke, amelyet az elutasítás keserű tapasztalatai sem tudtak kikezdeni, azt súgta neki, ez az út vezet el végül a befogadásához.

Egy idegen ágyasának lenni tömérdek lelki sérüléssel járt, és nem vágyott másra, hogy őt is ugyanúgy tiszteljék, mint az agyonhajszolt családanyákat a nyúzott arcukkal és tucatnyi gyermekükkel.

Néha eltöprengett, vajon olyan lett volna-e az élete, mint az övék, ha nem szól közbe a sors, és nem szakítja el Curumacutól.

Sokat gondolt rá, megnősült-e, megtalálta-e a boldogságát, mindenekelőtt pedig, hogy ő is gondol-e vele.

Hanem úgy akarta a végzet, hogy a Jume nem juttatta révbe, ahogyan eltervezte. Röviddel azután, hogy a balcsillagzatú fodrászat és szépségszalon megnyílt, szépséges és rossz hírű tulajdonosnőjének rá kellett jönnie, minden lesz ez, csak nem az a tiszteletre méltó intézmény, aminek szánta.

A napokból hetek lettek, de eddig mindössze háromféle ember tette be ide a lábát. Az egyik csoportot kétes hírű és foglalkozású nők alkották, akik azért pont ide tértek be, mert Okicsihoz hasonlóan őket sem látták szívesen másutt. A második csoportot azok a férfiak alkották, akik itt akartak ismerkedni, és a hajnyírás csak ürügy volt erre. Ott voltak azután még a kíváncsiskodók, akik csak meg akarták nézni maguknak ezt a hírhedt nőszemélyt, azt azonban kerek pereg megtagadták, hogy „beszennyezett” kezével a hajukhoz nyúljon. Okicsi tudta, ha egyszer kielégítették kíváncsiságukat, soha többé nem lépik át a fodrászat küszöbét.

„Tudhattam volna – gondolta keserűen -, hogy aki csak ad magára, az messziről elkerül. Tehetek bármit, mindig Tódzsin Okicsi maradok, neveltség és megvetés tárgya itt, Simodában.”

Közben híre ment, hogy Tódzsin Okicsi vette át a főtéri fodrászatot. A nőknek fölöttébb nem tetszett ez, mert féltek végzetes, mágneses vonzásától, amely még egy befolyásos külhoni diplomata eszét is megzavarta. Ez a gálád és szívtelen teremtés még elszereti a férjüket.

Gyakran verődtek hát össze zúgolódó csoportokba a Jume előtt. Okicsi nehéz szívvel leste, mint suttognak szemenszedett hazugságokat róla maguk között.

– Takarodjon el Simodából! Semmi keresnivalója nincs itten! – hangoztatta Micsiko, a nők hangadója a faluban.

Alacsony, kövérkés asszony volt, a legvastagabb bokával, amit Okicsi valaha is látott. Nemhiába kuporgott annyi éven át tétlenül és lábát keresztbe vetve a tatamiján. Azt a nőtipust képviselte, amilyenné Okicsi soha nem válhatott, egy sereg gyerekkel és védelmező férjjel a háta mögött, aki mellett kedvére elhízhatott.

– Igen – helyeselt sötéten Juki, a simodai nők karának másik oszlopos tagja. – Nem akarhatjuk, hogy a férjeink egy ilyen helyre járjanak nyiratkozás ürügyén. Szép kis fodrászat, mondhatom! – horkantott fel megvetően.

Naoko – aki mostanra egy halkereskedő felesége és két gyermek anyja volt – megpróbálta megvédeni volt barátnőjét a nők dühödt támadásaitól.

– Esélyt kellene adnunk Okicsi szannak – mondta. – Egy intézmény olyan, amilyenné a vendégei teszik. Ha idehozzuk a családjukat, és közösen látogatjuk, családias hely is lesz. Meggyőződésem, hogy Okicsi szan is ilyennek szánja, nem pedig rossz hírű műintézetnek, amilyenek be próbáljátok állítani.

A többiek azonban lehurrogták.

– Milyen naiv is vagy te! – torkolták le. – Tényleg azt hiszed, hogy egy olyan nő, mint Tódzsin Okicsi, bármit is adhat a családoknak? Hiszen még csak azt sem tudja, milyen a tiszteletre méltó családi élet!

Különben is, gyerekkori barátnője voltál, ezért csak akkor vagy hajlandó tudomásul venni ennek a vállalkozásnak az elvetemült gonoszságát, ha magad is megégeted majd az ujjad!

– Aki egyszer örömlány volt, az is marad! Semmi máshoz nem ért, mint a férfiak bekerítéséhez, meg hogy rajtuk élősködjön! – tódította egy másik nő. – Az ilyeneket nem érdekli, hány családot tesznek tönkre. Az egész falu tudja, hogy egy zsák aranyért adta el magát az idegen ördögnek.

Egyedül Naoko tudta, mennyire tévednek, milyen mélyen tiszteli a családi életet a megtört és megviselt Okicsi; mennyire szeretne ő is csúnyácska, elhízott és közönséges lenni.

Egyszer ki is nevette ezért a kívánságáért, amit soha nem hallott még más ember lányától. – Tudod, mi, kevésbé szerencsés teremtések minden időnként azzal töltjük, hogy rizsporral és sminkkel csinosítsuk reménytelenül rút ábrázatunkat – mondta egyszer Okicsinak, és belecsípve a maga kerekded orcájába még hozzátette: – Amint látod, ez egyeseknek reménytelen vágyálom marad!

Naokónak eszébe jutott ez a beszélgetés, mialatt magatehetetlenül hallgatta, miként gyalázzák versengve Okicsit a

simodai nők; miként tépázzák kíméletlenül, ami még megmaradt az önbecsüléséből, holott épp nekik kellett volna megérteniük.

„Különös – gondolta –, miért épp nők ítélkeznek a legkeményebben nőtársaikról.”

Azt hinné az ember, megértik szenvedésüket egy férfiak uralta világban. Naoko hirtelen elszégyellte magát arra gondolva, hogyan kényszerítették őt magát is barátnője megtagadására, s bárhogya is igyekszik, nem tud jobban melléje állni. Eszébe jutott az a négy évvel korábbi délután, amikor Okicsi könnyezve nézett fel az ablakára. Akkor ő sírva futott oda az anyjához:

– Anyám, édesanyám, helyese, hogy így bánunk Okicsival? Néha az az érzésem, én vagyok az oka a balsorsának. Ha akkor az *ofurojaszánból*⁶ hazafelé tartva nem javaslom, hogy menjünk keresztül a falun, az az idegen ördög sem látja meg. Hisz’ tudod, mennyire nem akart kötélnek állni, csak túl lágyszívű, és a végén mégis beadta a derekát. Hát nem látod, hogy mindez az én hibám?

Anyja ekkor megfogta a vállát, és addig rázta, amíg összekocantak a fogai.

– Soha többé ne beszélj így, Naoko! – róttá meg. – Semmi ilyen nem történt. Nem is ismerted Okicsit. Érted? Ha továbbra is kiállsz mellette, téged is kitzaszt a falu, ugye felfogtad már? Márpedig a megélhetésünk az itteniektől függ. Alkalmazkodnunk kell hozzájuk, és nem ellenükben cselekednünk.

Naoko sírva futott ki a szobából. Bármit mondott is az anyja, magával hurcolta a marcangoló büntudatot, hogy ő okozta barátnője vesztét.

„De hát, édes istenem! – füstölgött magában. – Két ártatlan kislány vonult végig a falu főterén. Nem sejtettem, hogy ez vezet majd Okicsi tragédiájához. Miért, jaj, miért nem hagyták őt és minket békén?”

Akkor is erre a régi délutánra gondolt, amikor az Okicsi ellen ágáló erkölcsösz nőkét hallgatta, akik oly ostobán ítéltek el egy náluk sokkal jobb embert. Valósággal belebetegedett, hogy bűnbaknak tettek meg olyan valakit, akit nem is ismertek, s alig várta, hogy távol kerüljön mérgezett nyelvéktől és rontó tekintetüktől.

Lába akaratlanul is levitte a partra, ahhoz az óriási vándorkőhöz, amelyet az „ábrándozóhelyüknek” neveztek. Ide szoktak húzódni Okicsival, hogy álmaikat szövögessék.

Kerülte ezt a helyet, mivel túl sok fájdalmas emlék fűződött hozzá, ma azonban a barátnőjére akart gondolni.

Semmi nem változott itt, minden ugyanolyan volt. Ugyanazok a hullámok csobbantak szelíden a partnak, ugyanazok a madarak motoztak és daloltak a közeli fákon. Mindössze ők – jómaga és Okicsi – változtak meg, csak mert életüket és ábrándjaikat, melyeket egymás számára alkottak, egyetlen csapással szétzúzta egy férfi.

„Ez így egyszerűen igazságtalan – gondolta dühösen. – Itt minden olyan nyugodalmas, semmi köze a zűrzavarhoz, ami felfogatja az életünket. Okicsi is szerette ezt a helyet, de mostanában mit sem törődik vele. Hol ronthatuk el?”

Teljesen elfeledkezett magáról. Nem tudta, mennyi ideig ült ott. Csak azután tért magához, hogy besötétedett, s az esti hűvösség kezdett a ruhája alá szivárogni.

Felugrott, futni kezdett, végig a faluba visszavezető ösvényen, egészen hazáig. A gyerekek és Dzsiro biztosan hiányolják már, és még a vacsora sincsen kész. Felsőhajtott. Újabban úgy látszik, semmi egyéb nem jó, minthogy körülugrálja a családját.

Az utóbbi időben egyre elégedetlenebbül szemlélte, mennyire kiszámítható kerékvágásban futott az élete. Undorodva nézegette elformátlanodó kezét és vastagodó idomait. Rövidesen mindenestül elveszíti az ifjúság szikrázó frissességét.

Okicsinak azonban nem kell ettől félnie. Őt mindig valami csöndes méltóság, tartós szépség és nem múló kellem övezi.

Csitrikorukban Naoko és néhány lány azzal enyhítette élete egyhangúságát, hogy csodálatosan romantikus történetet gondoltak ki Okicsiról. Igazi apja egy szamuráj, csak elcserélték születésekor. A tény, hogy Okicsi odahaza jött a világra bába segédletével, ezért senki mások nem lehetnek a szülei, mint Mako és férje, Szaito, inkább elhessegették maguktól, mert nem illett a képbe.

Naoko magában felkuncogott a gondolatra, mennyire felháborodna Mako, ha bárki felvetné neki, hogy Okicsi nem Szaito

lánya, hanem egy titokzatos nemesemberé, aki a kövér nők bolondja!

Mégis volt benne valami, ami kiemelte az egyszerű falusi lányok sorából, mintha csak a sors is hírnévre és elismertségre szánta volna.

Nos, a hírnév tény és való kijutott barátnőjének – gondolta Naoko ha nem is úgy, ahogy kívánta volna neki.

Furcsa módon süldőlány korukban kettejük közül mégis ő, Naoko vágyott ismertségre és vagyonra, Okicsi volt a csöndesebb és visszahúzódóbb. Végül mégis őt penderítették ki a vakító rivaldafénybe, míg neki, közönséges, észrevétlen élet jutott.

Aznap este elhatározta, hogy helyrehozza a hibát, amely egész életét beárnyékolta, és lehetetlenné tette, hogy végérvényesen megbékéljen önmagával.

Újra látni akarta Okicsit. Döntését mégis megtartotta magának, mert meg akart menekülni a rá és talán barátnőjére zúduló tirádától.

Harmadik gyermekét várta, ami jó ürügy lesz arra, hogy elmenjen otthonról, és elugorjon a Juméval szomszédos boltokba holmi „édességért”. Ez igazán megbocsátható egy kismamának.

„Holnap megyek és megkeresem – gondolta boldogan. – Olyan lesz, mintha soha nem váltunk volna el.”

Szórakozottan végighúzott egy halcsont fésűt lánya képtelenül rakoncátlan fürtjein, s a kislány felvisített anyja gondatlanságától, aki húzta a haját.

A fodrászatban Okicsi szintén Naokóra gondolt. Tudta, hogy gyermekkori barátnője férjhez ment és két gyermek anyja. Egyszer látta is a gyerekeivel, s elszorult a torka bánatában.

Milyen fájdalmasan jól sikerültek voltak Naoko gyermekei! Szerencsésebb körülmények esetén a térdén ringathatná őket. Vágyott arra, hogy megsimogassa és megismerje a kicsiket, ugyanakkor nem akart bajt hozni barátnőjére a maga rossz hírű személyével. Elfordult hát, és nesztelenül ellopózott.

Az üzlet rosszul ment. Nem találta meg azt a függetlenséget és megbecsültséget, amiben reménykedett. Ellenkezőleg! Akik mégis betértek hozzá, értésére adták, hogy nem feledheti a múltját, és itt

semmi nem változott. Az élete továbbra is romokban hever, és ez így is marad mindörökre.

A falubeli asszonyok voltak azok, akik feltették magukban, hogy kiutálják. Nem is mert senki a Juméba lépni, aki valamit is adott magára. Ő meg hiába próbált közeledni, mindannyiszor elutasították.

Az emberek szemében továbbra is Tódzsin Okicsi maradt, a legjobb esetben is laza erkölcsű kurtizán. Tökéletesen érthető volt hát, hogy a falu szemete, meg azok a nemesek, akiknek senki nem mert ellentmondani, látogatták csak a fodrászatot, hogy megcsipkedjék az ott dolgozó lányokat.

Végül ezek a lányok is elunták a dolgot, és egymás után mondtak fel.

Okicsi magatehetetlenül nézte, hogyan foszlik szét az álma. Tudta, Simoda lakói nem könyörülnek rajta, és addig nem hagynak fel a zaklatásával, amíg ki nem üldözik maguk közül.

Ez volt az a pont, amikor minden reménye odalett, hogy valaha is úgy élhet, mint bármely rendes ember.

Hosszan, bíráló szemmel megnézte magát a tükörben. Sápadt, vékony arc, sötét, szomorú szempár, hibátlan arcvonások néztek vissza rá. Felsőhajtott.

A falubeli nőknek igazuk van, nem illik közéjük, soha nem lesz olyan, mint ők. Meg kell tanulnia elfogadnia önmagát, az igazi Okicsit.

Most is, mint oly sokszor, eltöprengett rajta, miért olyan más, mint a többiek; miért olyan finomak és tökéletesek az arcvonásai; miért nem fogadták be soha az itteni nők; miért nem kedvelték a falubeliek. Vajon meddig viselje még mássága terhét?

„Mit akar tőlem az élet? – kesergett magában. – Miért vagyok annyira különböző? Mit tartogat még számomra a jövő, hogyan végződik az életem?”

Hogy elhallgattassa gyötrő gondolatait, ismét a szaké néma, halálos vigaszához fordult.

Aznap este merev részegre itta magát. Így találtak rá másnap reggel, kihűlve, markában a szakéskupával. Túl részeg volt ahhoz, hogy becsukja az üzletet. A kassza szabadon hevert, de már kifosztották az éjjel.

Okicsi törékeny testét tüdőgyulladás támadta meg. Élet és halál között lebegett, lázasan hánykolódott ágyán két hétig.

Nem félt a haláltól, valójában várta is. Számtalanszor kívánta, bárcsak ne élne már, csak épp ahhoz nem volt bátorsága, hogy kezet emeljen magára.

Betegsége világosabb pillanataiban remélte is a halált. Milyen csodálatos lenne, ha többé soha nem kellene felébrednie és szembenéznie élete keserűségével!

De nem halt meg. Szívós fizikuma legyőzte a lélek kívánságát, s napról napra erősödött.

Mikor azután túl volt az életveszélyen, csak figyelmetlenül morzsolgatta a futón szövetét, és átkozta áruló testét, amely nem volt hajlandó engedelmeskedni akarátának, nem semmisült meg.

Oda se hallgatott az idős, jólelkű orvos szigorú intéseire, hogy hagyjon fel a mértéktelen ivászattal, még mielőtt a mája felmondja a szolgálatot. Ugyan mit törődött ő az effajta értelmetlen figyelmeztetéssel, tudta, úgysem fogadja meg.

Előző este szépséges álma volt. Szerettei vették körül: Curumacu meg gyermekek – sok-sok gyerek régi barátai és hozzátartozói. Tavasi mezőben járt a zsenge, üdezöld fűvön.

Bizonyos volt abban, hogy meghalt már és a mennybe jutott, mikor azonban feléledt, a fodrászat, egy újabb hamvába holt álom üszkösödő romjai vették körül.

Mit volt mit tenni, ez volt az élet.

6. FEJEZET

Lábadozásának ebben a szakaszában történt, hogy az a két ember – Naoko és az örökre elveszettnek hitt Curumacu aki a legtöbbet jelentette neki, visszatért az életébe. Eleinte szívből örvendezett, ám mindkét visszatalálás átmenetinek bizonyult, és a végén tragédiába torkollott.

Aznap, amikor felkelhetett, mozgolódás támadt a szobáján kívül. A vékony papírajtót félrehúzták, s Naoko osont be lábujjhegyen a helyiségbe.

Okicsi megcsípte magát, nem álmodik-e.

– Naoko! Naoko csan, tényleg te vagy az? – suttogta, mert nem hitt a szemének.

Nem újabb csali-e ez, amelyet eléje helyez a sors, hogy menten köddé is váljon, amint utánanyúl? Netalán hagymázás lázálmai egyike? Nem, nem akarta tudni a választ.

Barátnője letérdelt melléje a tatamira, s átkarolta szánalmasan vékony vállát.

– Igen, igen, én vagyok – súgta vissza. – Érints és tapogass meg, valóságos vagyok, és eljöttem hozzád. Jaj, Okicsi, bocsáss meg, hogy olyan sokáig elhanyagoltalak!

Kimonója feszes dobbá nőtt hasán, s Okicsi megértette, hogy ismét előrehaladott állapotban van.

Naoko, a rég messze tűnt gyermekkorból, Naoko, a barátnője, és mennyire más lett! Okicsi kinyúlt, hogy szinte áhítattal megsimogassa az arcát.

Nem volt már az az üde, hamvas arcbőr, amire Naoko mindig olyan büszke volt; egy érett nő durva bőre volt, akinek sovány volt a karja, és dobként domborodott a hasa.

Okicsi hirtelen elszomorodott. Borzasztó ez az élet! Az újszülött még tele ígérettel és a jövő reménységével, aztán mi marad a végén: üresség, keserű kiábrándulás és magány.

Hazugság az egész! Hazugság ez az ígéretés holmi boldogságról, szerelemről és beteljesedésről. Naokóra pillantva Okicsinak rossz előérzete támadt. Itt volt hát megint, egy újabb átkozott balsejtelem. Hát soha nem szabadul meg tőlük?

Vajon miért érzi azt, hogy ismét elveszíti a barátnőjét? Talán bizony átok ül rajta, hogy aki csak a közelébe merészkedik, ebek harmincadjára jut? Megborzongott a gondolatra, és szorosan magához vonta Naoko elformátlanodott testét.

„Törékeny alkat, nem az anyjára ütött – gondolta. – Nem kellene ennyi gyereket világra hoznia, ilyen gyors egymásutánban.”

Felsőhajtott; a vereségbe való beletörődés mély, szaggatott sóhaja volt ez. Természetesen Naokónak, mint oly sok férjezett nőnek ebben a korban, nem sok választása van. Nem válthatják meg a világot, sem ő, sem a barátnője, amelyben végső soron maguk is áldozatok.

Ekkor hirtelen eszébe jutott Naoko családja, és az, mennyire haragszanak majd, ha kitudódik titkos látogatása Simoda legrosszabb hírű némbéréhez. Nagyon is jól tudta, miféle gyilkos dühvel támadhat egy család az engedetlen hozzátartozóra. Nem akarta hát, hogy rajtakapják a barátnőjét.

– Naoko! Biztos vagy abban, jól tetted, hogy idejöttél? – kérdezte.
– Tudod, nem éppen neked való hely ez, és magam sem vagyok büszke rá.

– Emiatt ne fájjon a fejed – mosolyodott el Naoko fanyarul. – Amint látod, újra áldott állapotban vagyok. A sok szenvedésért és nyavalygásért cserébe, amiért ebbe a nevetségés, csöppet sem irigylésre méltó testbe kényszerülök, kívánós lehetek. Azt mondtam odahaza, hogy muszáj ennem abból az édességből, amit tőled két ajtóra árul egy bolt, és elhitték. De hát nekem sokkal kellemesebb veled lennem, mint bármiféle édesség.

Okicsi szomorúan rázta a fejét.

– Még sincs ez így rendjén. Nem találkozhatunk itt. Emlékszel még, ugye, a helyünkre a parton? Ahová lefutottunk, hogy gyönyörködjünk a tengerbe bukó naplementében? Ott minden olyan tiszta volt, olyan háborítatlan!

– Fussunk akkor le a partra! – mondta Naoko, majd bánatosan meglapogatva a hasát, helyesbített: – Vagy legalábbis sétáljunk le! Az volt az ábrándozóhelyünk, emlékszel? Nos, meg is tesszük, amint erőre kapsz, te gebe!

– Megláthatnak a parton! – makacskodott Okicsi. – Nem akarom, hogy összevegyes a családdal!

Naoko izgatottan fészkelődött az oldalán.

– Tudod, valahogy nem is érdekel, mit gondolnak rólam, mit gondol rólam bárki. Nézz meg kettőnket! Azt tettem, amire a szüleim utasítottak, férjhez mentem a férfihoz, akit kiszemeltek a számomra. És te? A falu hatalmasainak játékszere lettél, egy bábu a sakkjátszmájukban, és azt tetted, amit rád parancsoltak. Végül is egyikünk sem követhette a szíve szavát. Kétgyermekes családom vagyok, és a harmadik is úton van. Nincs mit remélnem a jövőtől, miért érdekelne akkor mások véleménye?

– Nem szabad így gondolkoznod, Naoko! – vigasztalta barátnőjét Okicsi. – Legalább van két gyönyörű gyermeked, akiknek szükségük van rád. Bizonyára sokat is jelent ez neked, hisz szeretnek, elfogadnak és tartozol valahová. Az én sorsom ezzel szemben mindig is arról szólt, hogy kielégítsem a férfiak szennyessé kívánságait. Magányos, ijesztő életút ez, amelynek nem is látom a végét.

Egymásra borultak, két hű barátnő, közös múlttal, amit nem tudtak elfelejteni.

Jóval azután, hogy Naoko elment, Okicsi boldog kábulatban hevert a futonján, mert ott volt neki Naoko, aki soha nem szűnt meg őt szeretni. Elfogadta immár a pillanat ajándékát, s nem gondolt arra az időre, mikor mindezt vissza kell fizetnie.

„Valakinek fontos vagyok, én, nyomorult féreg!” – gondolta örvendezve, s ez a tudat visszaadta az életkedvét.

Néhány hét múltán Naoko újra meglátogatta. Okicsit megdöbbenette barátnője egészségtelen sápadtsága, s a kézfeje száraz, vékony bőrén előtűnő kékes, csúf erek.

– Nehéz ez a terhesség – mondta Naoko szinte bocsánatkérően, s Okicsi látta, milyen zihálva szedi a levegőt. – De aggodalomra

semmi ok. Sokat elbírnak mi, simodai nők, akárcsak a fűzfa ága, amely ide-oda hajladozik a szélben, mégsem törik el.

Okicsi azonban nem volt ilyen derűlátó. Nem szűnt meg aggódni barátnője állapotáért, ahogy a terhesség előrehaladt, s ahogy légzése is mind jobban elnehezült.

Néha sétáltak egyet a tengerparton. Ezek a séták mindig azzal végződtek, hogy megpihentek a sziklájukon, amely annyi vad tájfunt és földrengést élt már túl.

Éjjelente olyan volt a holdfényben, mint egy erőszakos, előreugró férfiáll. Ilyenkor az egész partot ezüstös, sápatag holdsugarak fürdették.

Okicsi gyakran ment le a partra az éjszaka védelmező sötétjében, hogy nyugodt éjeken élvezze a holdfényt. Akadtak persze viharos éjszakák is, mikor a szél könnyörtelenül zúdult a parti fákra, s a hullámok vad erővel ostromolták a fövenyt.

Még ezeken az éjeken is kimerészkedett a tengerhez, hogy kifújja magát, és megszabaduljon hányatott élete minden keservétől. A vihar tombolása valamiért lecsillapította önnön indulatait.

Egy napon Naoko azzal érkezett, hogy Curumacu visszatért Simodába, és itt folytatja az asztalosmesterséget.

Okicsi szíve hevesen megdobbant a hírré, s kusza gondolatok lepték el az agyát. Curumacu újra itt van Simodában? Mikor látta őt utoljára? Vajon milyen lesz most? Őrzi-e még szerelmük emlékét?

Csőd szélén álló fodrászata gondja-baja azonban visszakényszerítette a valóságba. Ím, ez lett belőle, s arca elfelhősödött a gondolatra.

A távolból hallani vélte Naoko szavait:

– És tudod, azt mondják, nem nősült meg! Talán újrakezdehetitek ti ketten.

Ő akkor megrázta a fejét:

– Nem, többé semmi sem lehet ugyanaz! – mondta élesen. – A mi dolgunknak vége, akkor lett vége egyszer és mindenkorra, amikor Townsend Harris ágyasa lettem. Hát nem látod? Túl sok minden történt azóta, és bizonyos dolgokat nem lehet meg nem történné tenni. Hagyj fel az ábrándokkal, Naoko, nem vagyunk gyerekek többé!

Barátnője elszomorodott arcát látva szelídebben folytatta:

– Javíthatatlan romantikus vagy te! Édes barátnőm, szégyelld magad! Egy férjes asszony, kétgyermekes családjának, akinek a harmadik gyermeke is úton van, és még mindig nem tanultad meg, hogy a szerelmeknek soha nincs boldog vége! Csupán csak a mi csitri légvárainkban lehetett így.

– De hiszen te még olyan szép vagy! – sóhajtotta Naoko vágyakozva, és úgy tett, mintha meg sem hallotta volna Okicsit. – Biztos vagyok benne, hogy Curumacu újra beléd szeret, amint meglát. Nem akarok okvetetlenkedni és rád kényszeríteni a véleményemet, de olyan sokat szenvedtél, hogy szeretnék boldognak látni. Érted, ugye?

– Ugyan, menj már! – felelte Okicsi. – Annyira megváltoztam, hogy nem ismerek magamra. Nem keresem a boldogságot, mert olyan lelkiállapot ez, amelyik, legalábbis az én esetemben, soha nem tartós. Megelégszem a lelki békével, márpedig erre igazán nem számíthatok, ha újra az életembe engedem a régi idők egy olyan kísértetét, mint Curumacu. Még ha össze is jönnénk megint, sötét múltam, egymás kölcsönös elárulása mind-mind közénk furakodna, akár egy mérgező inda, hogy megfojtsa egymás iránti érzéseink maradékát. Jobb annyiban hagyni ezt a dolgot, így legalább az emlékeink érintetlenek maradnak.

Ekkor azonban elhallgatott, mert megijesztette Naoko elfojtott zokogása. Barátnője elfordította az arcát.

Okicsi sírva borult a nyakába.

– Naoko? Naoko? Mi a baj?

Naoko egy pillanatig hallgatott, mire Okicsi őrjöngve rázni kezdte.

– Jaj, Naoko, mi történt? A babával van baj? Ne mozdulj, mindjárt hozok segítséget!

– Nem, ne menj, a babának semmi baja. Csak éppen...

Habozott egy pillanatig, mint aki nem szívesen folytatja, aztán egy ellenállhatatlanul szakadt ki belőle, ami évek óta nyomasztotta.

– Van valami, amit tudnom kell, mert évek óta nem hagy nyugton. Ugye, engem okolsz azért, ami veled történt? Tudod, azon a napon, amikor az *ofurojaszanba* mentünk? Ha nem kérlek meg arra, hogy menjünk keresztül a falun hazafelé, Townsend Harris nem lát meg,

és nem kényszerít magához. Soha nem tudtam megbocsátani magamnak, ami azután történt. Néha eltöprengtem azon, miért nem én lettem az áldozat, mert én legalább megérdemeltem volna. De ha ez egyáltalán vigasz a számodra, te voltál a szebb kettőnk közül, ezért akart téged, nem engem.

Okicsinak egy hosszú percre elakadt a szava, s elborította a szeretet érzése. Naoko aggódva fürkészte a barátnőjét. Aztán két kezébe temette az arcát, és sírni kezdett.

– Engem okolsz, ugye, mindenért? – suttogta. – Megértem, hogy soha többé nem akarsz látni, de kérlek, szólalj meg legalább!...

– Jaj, Naoko ennyi éven át gyötörted magad egy semmiség miatt! Soha egyetlen pillanatra nem jutott eszembe, hogy téged hibáztassalak.

Okicsi válasza olyan határozott volt, hogy Naoko megkönnyebbülten érezte, igazat szól, s ami a szívéen, az a száján.

– Nem tehet erről senki, az ég akarata volt, olyan végzet, amely elől nem menekülhettem. Érted?

Aznap este Naoko könnyű szívvel ment haza, s még két rakoncátlan gyermeke viháncolása sem hozta ki a sodrából. Súlyos tehertől szabadult meg, s különös módon szabadnak érezte magát.

Pedig egy megzavarodott, megkínzott Okicsit hagyott magára. Már mielőtt kiejtette volna szavait az imént, tudta, hogy nem mond igazat. Az esze mozgatta, nem a szíve, amely továbbra is vágyott az elveszített szerelemre, a viszonzott érzés meleg biztonságára, amely mindaddig övé és Curumacué volt, amíg Townsend Harris el nem vette tőlük.

Ó, mennyire vágyott a férfi karjának érintésére, nem testi vággyal, hanem az örök, hű szerelem gyöngédségével és tisztaságával. Ami ott élt annak idején kettejük között.

Másnap, amikor a Jume kinyitott a pár lézengő vendégnek, Okicsi szentül megfogadta, hogy ha belehal is, számúzi Curumacut a gondolatai közül. Nincs neki így is elég gondja most, a csőd szélén?

Hogy is lehet olyan bolond, hogy továbbra is reménykedik Curumacu szerelmében? Bizonyára tud a viselt dolgairól, s undorral és megvetéssel tölti el, mit művelt az életével.

Aznap este – hetek óta először – megint leitta magát. Meg sem várta, amíg az utolsó vendég távozik. Addig abba sem hagyta az ivást, amíg az alkohol ki nem törölte elméjéből a magány és a fájdalom minden nyomát, s teljesen üressé nem vált.

Ekkoriban kezdett meglátszani a külsején a többéves italozás. Noha még mindig szép volt, bőre sárgás árnyalatot öltött, s voltak napok, mikor felkelni sem volt kedve.

A nyár ünnepének közeledtével még több szakét nyakalt. Naoko kérése sem hatott rá. Minden évben rettegett az ünneptől, amely a nyár fénypontjának számított Simodában, s amit mindenki izgatottan várt.

Ez az ünnepség a múltra emlékeztette, mikor ő és Curumacu legszebb nyári ruhájukban parádézta az utcákon, körülöttük barátaik és hozzátartozóik rajongó vagy épp irigykedő hadával.

Az ünnepek a családoknak és barátoknak valók, s mivel őt mindkettőtől megfosztotta a sors, annál jobban rettegett a mostani érkezésétől.

Hanem ez a nyár másként alakult a számára, noha meglehetősen eseménytelenül kezdődött.

Egy nappal a főtéri vigadozás előtt kopogtattak az ajtaján. Kinyitotta, aztán megkövülten állt a küszöbön. Szólásra nyitotta az ajkát, de nem jött ki hang a torkán.

Mert ott állt előtte Naoko és a múlt kísértete, Curumacu. Elszorult a szíve és elakadt a lélegzete.

Ha legalább a végtagjainak ura tudna maradni, lekuporodna, hogy össze ne essen itt, a látogatói előtt. Micsoda szégyen lenne! De egyetlen porcikája sem engedelmeskedett az akaratának. Miközben a padlóra zuhant, még hallotta, hogy Naoko azt mondja:

– Nézd, ki van itt, Okicsi!

Mikor magához térve meglátta maga körül az ismerős arcokat, nevetni kezdett.

Milyen furcsa, hogy így találkoznak ismét! Eszébe jutott, amikor először vetett szemet Curumacura. Akkor is a hátán hevert, egyik lidércálma szorításában, ő meg odajött, hogy megkérdezze, mi baja.

Annyira furának találta ezt, hogy tovább nevetett, egyre hangosabban.

Az évek tovatűntek, s ők újra ott voltak a hegyek menedékében, hogy kivárják, míg alábbhagy a tájfun tombolása, amely összedöntötte a hajlékaikat.

Curumacu nem sokat változott azóta. Néhány ránc jelent csak meg férfias orcáján, s valami keserű vonás látszott a szája szögletében, ez volt minden.

Halk, szagatatott sóhaj szakadt ki Okicsi kebléből. Csaknem elfelejtette, milyen jóképű ember, és mennyire szerette.

– Okicsi! Okicsi! Jól vagy? – rázta meg Naoko.

Okicsi keze a hajára és az arcára tévedt. Curumacu eljött, csinosnak kellene lennie. Nagy ég, hogy nézhet ki?

A legszívesebben megölte volna Naokót! Hogy hozhatta ide, mikor ő ilyen állapotban van ezen a nyomorúságos helyen? Szóra nyitotta a száját, hogy barátnőjére zúdítsa szemrehányásait, de nem jött ki hang a torkán. Nyelve feldagadt, és képtelen volt mozgatni.

Gondolatai vadul kergették egymást, miközben megpróbált feltápászkodni.

7. FEJEZET

Ha Okicsi élete tündérmese lett volna, akkor ő és Curumacu boldogan éltek volna ezután, amíg meg nem halnak.

Hanem a sors másként akarta. Már az elején is érezte, hogy ennek a kapcsolatnak a felújítása nem lesz bonyodalommentes. Majd megpróbálják újraéleszteni a régi tüzet, amely azonban réges-rég elhamvadt, mindhiába.

Mivel pedig mindketten megváltoztak, és túl sok minden történt időközben, keserűen adják majd fel a végén. Jobb akkor már meghagyni a múltat annak, ami, beteljesületlen szép álomnak, amelyet ezért be sem mocskolt a zord való.

Ezért amikor kitisztult kissé a tudata, Okicsi elküldte látogatóit:

– Kérlek, most menjetek! Pihenésre van szükségem. Talán később... mikor egy kicsit magamhoz térek... újra találkozhatunk!

Ezt mondta, mikor pedig a szíve könnyögött volna a férfinak, hogy maradjon.

Alvást tettetett, miközben vendégei lábujjhegyen kilopakodtak a szobából. Csak azután ült fel, mikor már messziről hallatszott az utcán Naoko *geitájának* kopogása.

Lélekszakadva futott az ablakhoz, hogy még egy utolsó pillantást vessen Curumacura. Tekintete kétségbeesetten kutatta a nyári ünneplőbe öltözött családok lármás kavargásában. De mindketten elmentek már. Okicsi végre szabad utat engedhetett évek óta elfojtott érzéseinek. Kezébe temette az arcát, s ömlött a könnye.

Elveszített fiatalságát siratta; a gyermekeket, amelyek csak álmában léteztek; barátnőjét, Naokót, akinek hasát feldagasztotta egy újabb nemkívánt terhesség; meg valamennyi nőt, aki hozzájuk hasonlóan nem ura a sorsának.

Sírt, amiért a végzet kijátszotta őket, szószegéseket vetett elébük, mindenekelőtt azonban azért, mert Curumacu visszajött az életébe, ő viszont elküldte.

Addig zokogott, amíg minden könnyét elsírta. Eztán mély álomba zuhant, miközben odakint tetőfokára hágott az ünnep, Simoda nyarának legboldogabb napja.

Gyönyörű álmot látott. Az a nyár volt, amikor megismerte Curumacut. Milyen büszke is volt a jóképű, dolgos asztalosra!

Szerette volna kicsinosítani magát, hogy tessen neki, ezért ő meg Naoko órákat töltött a kimonójával és a megfésülésével. Hidegkék kimonó volt, melynek vidám mintázatát fehér és vörös virágok alkották. Ráadásul nem érte be kevesebbel, mint azzal a hivalkodó, jókora, merev *obival*, amit anyjától kért kölcsön.

Hiába gyözködte Naoko, túl nehéz és hivatalos az öv, s még megizzasztja a nyári hőségben, nem hallgatott rá. A múlt hangjai elárasztották a tudatalattiját, arra csábítva, hogy lépjen be varázslatos birodalmukba.

– Fantasztikusan gyönyörű vagy! – hallotta meg Naoko izgatott, magasba csapó hangját.

A nyári ünnepségre készülődtek. Fojtogatóan fülledt volt a lég, szemtelen legyek röpködtek körülöttük, de nem törődtek velük. Csodálatos nyár volt, nagyszerű volt fiatalnak lenni, és örülni az életnek!

Mikor beesteledett, és a hőséget szelíd nyári szellő váltotta fel, a falu főtere vidáman színekbe öltözött a tarka lámpásoktól, melyek pislákolva himbálóztak a szélben.

Szinte valamennyi ház küszöbén szélcsengők csilingeltek; hangocskájuk ugyanolyan szelíd és szerény volt, mint ő annak idején. A nyár jellegzetes dallama volt ez, s Okicsi soha nem fáradt bele a hallgatásába.

Csodás egy álom volt, s Okicsi azt szerette volna, ha örökké tart. De nem így történt, s ő riadtan, verítékben ázva, kábán ébredt fel.

Rájött, hogy átaludta a délutánt, és az éj sötétje veszi körül. Az ablakhoz szaladt, résnyire kinyitotta a papír ablaktáblát, és kikémlelt. A vidám, lökdösődő tömeg mostanra eltűnt, s a főtér néma volt és elhagyatott. Mindössze azoknak a megtermett varjaknak a károgása törte meg időről időre a csöndet, amelyek elszántan fosztogatták az ünneplőktől hátrahagyott szemetet.

Okicsi tudta, hogy virradatkor cirokseprűk szántják majd surrogva a kövezetet, és mire kivilágosodik, minden makulátlanul tiszta lesz megint.

A papírlámpások egyelőre vidáman lengedeztek a szélben, noha a gyertyák csonkig égtek bennük. Semmi nem változott Simodában. A nyár ünnepe hajszára ugyanolyan, a zsugori falusiak ugyanazokat a lámpásokat aggatják fel évről évre, s ma is ugyanazok a szél csengők ékesítik az ajtókat és ablakokat.

Valaki egyet a Jume küszöbére is felakasztott, s Okicsi most ennek a magányos szélcsengőnek a csilingelését hallgatta, amely mintha az ő kedvét próbálta volna felderíteni.

„Szegény szélcsengő – gondolta. – Mennyire egyedül van, mennyire szeretne tetszeni!”

Mégis örült, hogy ez a szelíd csilingelés mindenüvé elkísérte. Társaságot szolgáltatott, nem érezte magát olyan egyedül.

Másnap kitartóan kopogtattak az ajtaján. Imbolygó léptekkel botorkált a kijárat felé.

– Naoko! – kiáltotta meglepetten. – Mit keresel itt? Nem otthon kellene lenned a családdal?

– Tudom! Tudom! – felelte ő. – Mégis muszáj volt átugranom, hogy lássam, jól vagy-e a tegnapi megrázkódtatás után, amit szereztem neked. Jobban meggondolva fölöttébb gyerekes volt tőlem, hogy előzetes figyelmeztetés nélkül citáltam ide Curumacut. Bocsánatot kérek. Van számomra néhány perced? Nem vagy elfoglalt?

– Elfoglalt? Én? – nevetett fel Okicsi könnyedén. – Ugyan mi foglalna le? A fodrászat semmiképpen, különben is a megnyitása óta nem járt itt egy tisztességes vendég sem.

– Curumacuról van szó – hadarta tovább Naoko. – Tegnap nagyon elkeserítette a visszautasításod, alig lehetett megvigasztalni. Úgy érzem, engem terhel a felelősség mindezért. Nem tudom, jól tettem-e egyáltalán, hogy szorgalmaztam ezt a találkozást. Azért jöttem, hogy megkérdezzem. Tényleg mindennek vége Curumacuval? Valóban túl késő?

Okicsi csak hosszas habozás után válaszolt.

– Naoko, én egész életemben csak álmodoztam. Mostanra azonban tudom, hogy minden álomból felébredünk. Mit gondolsz, különben miért hívnák álomnak? Azért, mert elérhetetlen, amit elénk tár. Ha egy álom valóra válik, akkor is csak rövid időre.

Elhallgatott, szeme ragyogott az izgalomtól.

– Magamba néztem, és nem akarok senkit bántani. Megérted, ugye, Naoko, hogy nem bízhatom magam többé a szerelemre? A mi időnknek vége, és nem is tér vissza soha már, hisz’ annyit változtunk.

Naoko lassan bólintott, mert végre megértette, mit akar a barátnője.

– Jól van, ne rágódjunk tovább. Ami elmúlt, elmúlt – mondta aztán.

– Legalább egyikünknek romantikus befejezést kívántam, mivel a magam házassága üres és érdektelen. Ugyanakkor nincs jogom arra, hogy saját meg nem valósult álmaimat löcsöljem rád, aztán, hogy a te szavaidat használjam, rád hagyjam az ébredés keserűségét.

Okicsi megkönnyebbülten felsóhajtott, hogy ez tisztázódott közöttük. Boldog csevejjel töltötték a reggel hátralévő részét. Végül Naoko vonakodva felállt, mert mennie kellett. Neki családja volt, nem úgy, mint Okicsinak, és a gondjukat kellett viselnie.

Sóhajtva kívánta, ne érezné olyan súlyosnak és idomtalannak magát. Szegény baba, boldogtalan lesz egész életében, mert ő rosszat akart neki, amikor a szíve alatt hordta.

A nyári ünnepek a továbbiakban eseménytelenül zajlottak. Okicsi örült, mikor az egész véget ért, és minden visszazökkent a megszokott kerékvágásba.

Szilárdan eltökélte, hogy számúzi Curumacut a gondolatai közül. Igyekezett elfelejteni, hogy itt van a faluban, alig karnyújtásnyira tőle. Mert bár nem látták egymást, őt már a férfi jelenlétének tudata is megvigasztalta.

Aztán ismét kitört a vihar, újra felforgatva Okicsi életét, mintegy előkészítve a végső finálét.

Napokig nem lelte a helyét. Naoko több mint egy hete nem látogatta meg, s majd belebetegedett az aggodalomba. Csak nincs

valami baj? Tény és való, csaknem itt a szülés ideje... mi van akkor... ha... ha nem zajlott le rendben?

De másnap sem hallott Naoko felől. Nem bírta tovább.

Magához citálta Suheit, azt a süvölvényt, akit az utcáról vett magához, hogy segítségére legyen a fodrászatban.

– Igen, Okicsi szan – szaladt az oda hozzá készségesen.

Ő volt a Jume egyedüli alkalmazottja. Okicsinak még a lába nyomát is imádta. Szüleit elvitte a tüdőgyulladás egy különösen kemény télen, s ő magára maradt egy hideg, roskadozó kalyibában a parton. Okicsi mentette meg, ételt adott neki és fedelet a feje fölé.

Miután visszanyerte az erejét, beállt hozzá dolgozni. Elvégzett mindent, amire csak szükség volt a fodrászatban, majd Okicsi biztatására szabadidejében tanulni kezdett.

– Suhei kun – mondta most a főnöknő. – Megtennél valamit értem? Kérlek, menj el egy barátomhoz, Naokó-hoz, és érdeklődd meg, mi történt vele! Rettentő rossz érzésem van, ami nem hagy nyugodni. Meglehet, valami baja esett.

Suhei elsietett, s Okicsi figyelte, amint eltűnik az utcasarkon. Remélte, hogy hamarosan visszatér, és megróttta magát, amiért ok nélkül nyugtalankodik.

A nap hátralévő részében megpróbálta elfoglalni magát a bolt körüli apróbb teendővel, de máshol járt az esze.

Volt valami baljós a levegő csendességében, ami tovább fokozta az aggodalmát. Miért marad el Suhei ilyen sokáig? Mostanra rég haza kellett volna érnie. Többször is odament az ablakhoz, az utat lesve, hátha feltűnik a komoly fiatalember sietős alakja, de hiába várta.

Késő délután, mivel csak nem tért vissza, egyre jobban elvesztette a fejét. Suhei soha nem maradt távol hosszú ideig, mintha csak félt volna, hogy ha így tesz, szertefoszlik az otthona. Valami történhetett vele.

Szürkületkor Okicsi lassú, nehézkes lépteket hallott, majd felcsilingelt a szélcsengő, miközben valami súlyos csapódott az ajtónak.

Okicsi már azelőtt tudta, hogy Suhei az, mielőtt bekopogott hozzá Hiro, hogy megjavítsa az egyik tatamit.

Kiszaladt az üzletből, el Hiro mellett, aki megpróbálta erővel visszatartani.

Idegborzoló jajszó szakadt ki belőle, ahogy a földre vetette magát Suhei kékre-zöldre vert teste mellé. Az arc felismerhetetlen véres húscafattá változott. Hatalmas, tátongó seb hasította ketté a kehes mellkast, s a fiú kezét-lábát véresre horzsolta a kövezet, melyen idáig vonszolták.

– Ki tette ezt velem? És miért? – kiáltotta Okicsi hitetlenkedve. – Hiszen ő csak egy ártatlan kamaszfiú. Nem vétett senkinek!

– Azt rebesgetik a faluban – csóválta a fejét Hiro, akinek hangja rekedt volt a döbbenettől –, hogy utcagyerekek bandája követte, ők verték meg, és dobták a szennyvízcsatornába meghalni.

– De hát miért? Suhei a légynek sem ártott!

Mivel Hiro hallgatott, Okicsi a karjába fogódzott, mert rettentő gondolata támadt.

– Miattam történt, ugye? Azért verték meg Suheit, mert nekem dolgozott, Tódzsin Okicsinak, a város cafkájának és a gyűlölet céltáblájának.

Zokogva térdepelt le a fiú mellé, s ölébe vette vérben ázó fejét. Nem törődött azzal, hogy a vér átáztatta a finom, virágmintás kelmét, s összeolvadt annak pirosával.

Hiro meg ő vitte be a házba Suheit. Lefektették a fotonjára. Okicsinak elszorult a torka, ahogy elnézte a fiú szobájának – otthonának hívta – falait díszítő képeket, mert elárulták, hogy kezdik érdekelni a nők. Szegényke, vajon megmarad-e, megismeri-e valaha is a szerelmet?

Okicsi örült, hogy Townsend Harris évekig tartó ápolása megtanította rá, hogyan tisztítson meg és kötözzön be szemrebbenés nélkül egy sebet. Tőle telhetően hideg borogatásokkal igyekezett enyhíteni Suhei fájdalmain.

A fiú ajka egy ízben megmozdult, de nem adott ki hangot. Ez az erőfeszítés annyira kimerítette, hogy könnyek gördültek végig onnan, ahol valaha a szeme volt.

– Csitt, csak nyugalom! – suttozta Okicsi. – Ne beszélj! Most már itthon vagy, biztonságban, együtt vagyunk, és felgyógyítalak.

Aztán Hiróhoz fordult:

– Muszáj orvosért küldenünk! – kiáltotta. – Történjék bármi, megmentjük!

Hiro azonban csak a fejét rázta.

– Hiába már, Okicsi szan – súgta vissza, mintha csak attól tartana, hogy Suhei meghallja. – Ahhoz túl sok ütleget kapott. Azt hiszem, a belső szerveit péppé verték, és alig érzem a pulzusát. Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de attól tartok, nem éli túl az éjszakát. Akkor tesszük vele a legjobbat, ha meghagyjuk ebben az öntudatlan állapotában, így legalább nem érez fájdalmat.

– Nem! – Okicsi ujjai, melyek eddig gyöngéden cirógatták a fiú szétvert arcát, most önkéntelenül görcsbe rándultak. – Nem engedhetem, hogy meghaljon miattam!

Mialatt azonban a hűsítő gyógyfüves borogatásokat váltotta a fiú sebein, tudta, hogy Hirónak igaza van. Suhei nem éri meg a reggelt. Könnyei némán peregtek alá a fiúra. Túl fiatal volt ahhoz, hogy meghaljon, még annyi mindent nem próbált ki az életben, annyi mindent kellett volna tanulnia, elérnie; megízlelni az örömeket és megtapasztalni a szenvedést. Hogyan is halhatna meg enélkül?

Okicsi azonban tudta, hogy a halált nem érdeklik az emberi vágyak és álmok. Elveszi, amit és akit kiszemel magának, nem lehet tőle időt kikönyörögni.

– Nem lett volna szabad kiküldenem a faluba. A gondatlanságom hozta rá ezt a bajt – zokogta. – Talán ott kellett volna hagynom a kalyibában, akkor tovább élhetett volna. De hát édes istenem, éhezett, fázott és félt ott! Hogy hagyhattam volna magára?... Nem tudtam, hogy az itteniek ennyire gyűlölnek. Nagyon fontos lehetek a szemükben, ha ezt az ártatlan kamaszt is bántották, akinek az volt az egyetlen vétke, hogy nekem dolgozott.

Miközben Suhei haldoklott, Okicsiban megint megszólalt az a belső hang – ő hatodik érzéknek hívta –, amely mindig tévedhetetlenül jelezte számára a veszély közeledtét. Naokóról van szó, természetesen! Suhei ápolása közben elfeledkezett róla!

Feltette magában, hogy reggel maga megy el barátnőjéhez. Nem bújhat már egy olyan ártatlan fiú háta mögé, amilyen Suhei, hisz' bárkit küldene maga helyett, őt is megverhetnék és megölhetnék. Ha

annyira gyűlölik, hát tessék, kövezzék meg! Amúgy sem nagyon van miért élnie.

Reggel Hiro gondjaira bízta Suheit, mert ő maga már semmit sem tehetett érte.

Muszáj meglátogatnia Naokót, és ember legyen a talpán, aki megállíthatja!

Alig lépett ki a Jume küszöbén, hosszú árnyék takarta el a napot, s erős kar fogta le. Szíve nagyot dobbant ijedtében, mert úgy hitte, kilesték a jövetelét, hogy őt is agyonverjék.

Behunyt szemmel várta az ütést, de semmi ilyesmi nem történt. Ehelyett enyhült a szorítás a karján, s mikor az árnyék megszólalt, Curumacu hangját hallotta.

Sikítani próbált, de nem jött ki hang a torkán. Aztán önfeledten a vigasztaló karok közé vetette magát, melyek ugyanolyan védelmezően ölelték át, mint rég... már csaknem elfelejtette, milyen is ez...

8. FEJEZET

– Okicsi, Okicsi! El ne ájulj itt nekem megint! Én vagyok az, Curumacu!

E szavak alig értek el tudatáig. Lényének egy része a legszívesebben elfutott volna, a másiknak azonban sehogyan sem akaródzott kibontakozni Curumacu karjainak oltalmából. Talán csak egy időre pihen meg e karok között, hisz' oly fáradt, nincs ereje elmenni.

Miközben egymásnak ellentmondó érzéseivel küszködött, Curumacu megszólalt.

– Ne állj ellent nekem, Okicsi, most ne, többé ne! Azért jöttem, hogy elmondjam, mi történt Naokóval.

E szavakra jeges félelem szorította marokra Okicsi szívét és kerítette hatalmába egész valóját. Most, hogy újra kitisztult a tudata, egyvalami érdekelte csak, semmi más, meg akart bizonyosodni arról, hogy barátnőjének nem esett baja.

– Mi történt vele? Ki vele, Curumacu! – sürgette.

– Tegnapelőtt időnek előtte megindult a szülés. A bába nem tudta megfordítani a gyereket a méhében, és tegnap vérezni kezdett. Okicsi, nem is tudom, hogy mondjam el, mivel én magam is alig hiszem el a történeteket. Naoko meghalt. Ma reggel.

Az Okicsiban eddig gyűlő aggodalom köve egy csapásra szétporladt. Valósággal megkönnyebbült. Hidegen, csaknem részvétlenül csodálkozott azon, hogy miért nincs jobban meglepve. Talán bizony azért, mert az ő félelmetes hatodik érzéke már közölte vele, hogy ez vár rá, s voltaképpen napokkal ezelőtt elkezdte gyászolni barátnőjét?

Másfelől mégsem hitte el, hogy meghalt. Amikor utoljára látta, alig két hete, még nevetett és elevenebb volt, mint valaha.

Az ember nem hal meg csak úgy, minden figyelmeztető jel nélkül. Nem, látnia kell a halottat, csakis így fogadhatja el a halál véglegességét és visszavonhatatlanságát.

Némán, mint egy holdkóros, felkelt, és fészülködni kezdett, a kimonóját is elrendezte. Most elmegy Naokóékhoz, nem nézhet ki akárhogyan. Naoko is így akarná. Eszébe villant, mennyire büszke volt mindig is a barátnője az ő eleganciájára. Örült, hogy épp a kék-vörös kimonó van rajta – ezek voltak Naoko kedvenc színei.

Igen, amikor odaér, barátnője ugratni fogja majd őt különcködéséért, és kiderül, az egész rossz tréfa csupán, amit ki tudja, ki eszelt ki ellene.

Curumacu megpróbálta megállítani, de ő félretolta a kezét. Hiába kiáltotta utána a férfi, ahogy kilépett Jjume ajtaján:

– Kérlek, ne menj oda, Okicsi! Azok az emberek csak sértegetnének és bántanának! Naoko meghalt, nem támaszthatod fel.

Okicsi azonban rá sem hederített. Senki emberfia, még Curumacu sem érthette, milyen fontos volt neki Naoko, most és mindig is.

A házikót, ahol Naoko a férjével és a gyerekeivel lakott a főtér környékén, most a két óriási papírlámpás fénye világította meg, amelyek a bejárati ajtó két sarkában himbálóztak.

Mindkettőn vaskos fekete betűkkel az elhunyt családi neve állt, s mellette a „gyászoljuk” szó. A holtak lámpásai voltak ezek, s Naoko nevét rótták rájuk. Igaz volt hát, Naoko meghalt, miközben megszülte volna harmadik gyermekét, akit nem is akart igazából.

Okicsi csak állt ott, megigézve az óriási fekete-fehér lámpások látványától. Megpróbált lépni egyet, de képtelen volt megmozdulni. Ismerős érzés tört rá: jeges hidegség, amely a feje búbján kezdődött, s végül minden porcikáját hatalmába kerítette. Tudta, mindjárt elájul. Gyakran csuklott össze, amióta mája és egészségi állapota egyre romlott.

„Egek, csak el ne ájuljak, most ne! – fohászzkodott magában. – Hadd lépjek át ezen az ajtón, hogy utoljára láthassam még barátnőm arcát...”

Ahogy a rátörő szédelgéssel küszködött, csak állt ott, és várta, hogy elmúljon, mint máskor rosszulléte ködein át látta, amint Naoko apja kilép az ajtón, és feléje közeledik. Szóra nyitotta a száját, de megnémult, mert az apa arca nem köszöntést fejezett ki, hanem nyílt ellenségességet és nemtetszést.

„Mit képzels ez a Tódzsin Okicsi! Beszennyezne a jelenlétével a gyász szentségét! Naoko ravatalához ne jöjjön közel egy ilyen rossz hírű perszóna!”

Kislánykorában Szamacsi szan a térdén ringatta Okicsit, s segített neki elkészíteni az első *origami* papírdarukat, melyeket a japán gyerekek ma is ezrével gyártanak. Ezek az apró papírkreálmányok a békét jelképezték, s Okicsi imádta, ahogy tömegesen szálltostak a szobában, amelyben közösen lakott nővéreivel.

Hogy tilthatja ki ugyanez az ember most a gyász idején; hogy akadályozhatja meg, hogy elbúcsúzzon az egyetlen lénytől, aki fontos a számára, és aki talán összebékítette volna őket a közös veszteség fájdalmában.

A legszívesebben könnyörgőre fogta volna, hadd lepje át azt a küszöböt, és helyezhesse el virágait Naoko kezében. Nem, az apa sem tagadhatja meg, hogy még egy végső pillantást vessen barátnőjére, ekkora érzéketlenség nincs is a világon!

A lába elé vetette magát, mert nem volt az a szégyen és megaláztatás, amit ne viselt volna el, csak hogy a halott mellé jusson, hisz' soha többé nem láthatja az arcát.

Ha kell, hát könnyörög, mint egy koldus.

– Kérem, Odzsiszan Szakamacsi, engedje meg, hadd búcsúzzam el Naokótól! – esedezett. – Megígérem, hogy eltakarom a fejem és az arcom, hogy senki ne ismerjen fel. Nem akarom én, hogy szégyent hozzak a jelenlétemmel a családjukra.

Az apa azonban kérlelhetetlen volt, és nem engedte be.

– Menj el, Tódzsin Okicsi, nem jöhetsz közénk! Ne okozz még nagyobb fájdalmat és szenvedést egy gyászoló családnak! Menj el innen!

Okicsi megértette e durva szavakból, hogy minden hiába. Nem búcsúzhat el a barátnőjétől.

Megfordult, és vakon elindult visszafelé. Az orcáján végiggördülő könnyek jól látható csíkokat vágtak a vastag púderben, amelyet azért mázolt az arcára, hogy elkendőzze bőre kékes sápatagságát, ami rosszabbodó egészségi állapotával járt.

A virágcsokor, amelyet a barátnőjének hozott, az útra hullott a kezéből.

Bele is taposták a porba a Naoko házához sereglő gyászolók.

Okicsi, mikor hozta, szomorúan nézte a szirmokat. Az ő élete is ilyen. Valaha virult, most azonban már fonnyadozik. Őt is leszakították, hogy porba és sárba tapossák felismerhetetlenül, megcsúnyulva.

Hazafelé indult, nem törődve a csodálkozó tekintetekkel, melyet az érkező gyászolók vetettek az irányában, meg a hangos sugdolózással, hisz' senki nem vette a fáradságot, hogy halkabbra fogja a hangját és kímélje az érzéseit. Hallotta hát a szívtelen találgatásokat: Csak nem ment el az esze Szakamacsi szannak, nem engedett egy magafajta némbert a lánya közelébe?

Aznap este a gyásztól szinte eszét veszve órákig bolyongott a faluban. Végül kimerülten a partra vonszolta magát, hogy vigaszra leljen a szikrázó szépségű éj nyugalmasában és békéjében.

Leereszkedett a sziklára, amely oly sokat látta őt meg Naokót itt ülni meleg nyáréjszakákon, s ujja azt a helyet kereste, ahová a nevüket vésték.

– Örök barátságot fogadunk! – kacagott fel az egykori szavakon, miközben hajába vígan belekapott a szél.

Örvendezve tapogatta ki a mély vájatot a kőben, melyet késükkel véstek be valaha. Mégiscsak maradt valamije Naokótól, amit senki nem vehet el tőle.

Arra gondolt, hogy ez a véset akkor is ott lesz, amikor a mostaniak közül már senki sem él. Egy másik kor gyermekei érintik majd meg, és csodálkoznak el rajta. Nem tudnak arról a kiválasztott pillanatról az időben, amikor Naoko elővette a kését, és fontoskodón bejelentette: „Ma itt hagyjuk jelünket a sziklán, ami legértékesebb tulajdonunk lesz, s örök barátságot és testvérséget fogadunk egymásnak!”

Nem, hiába vetődnek ide idegenek és próbálják kisilabizálni az ügyetlenül kivésett betűket, nem tudnak majd a két kislányról, akik barátságuk szívmengető, szívfájdító zálogaként helyezték ide e jelet.

„Mintha bizony egy ilyen írás megállíthatná az időt, és életben tarthatna, örök boldogságban, változatlanul” – gondolta Okicsi keserűen.

Aznap éjjel nem volt kedve visszamenni a fodrászatba. Futólag megfordult ugyan a fejében, ki fogja bezárni az üzletet, ki csinál kasszát és írja be az eredményt a hatalmas bőrkötéses könyvbe, ki lesz ott, hogy elküldje a zúgolódó, fájdalmasan kevés vendéget.

Nem érdekelte mindez. Viseljen magára gondot a Jume, rabolják csak ki a pénztárt... Itt akart megaludni a parton, a „sziklájukon”, hadd csillapítsa gyászát a múlt.

Levetette, összetekerte és a feje alá helyezte az *obiját*. Kegyetlenül nyomta a kemény, egyenetlen kő, de nem törődött vele. Ehelyett valami kárörvendő öröm fogta el, hogy megbüntetheti magát.

Valamiért nem lett volna helyénvaló, hogy puha, meleg futonon aludjon, amikor ekkora fájdalom mardossa belül.

A tintafekete ég a végtelenbe nyílt a feje felett, millió és millió sziporkázó csillaggal.

„Milyen jó lenne olyannak lenni, mint ők – gondolta –, szabadnak, mentesnek a földi gondoktól.”

Ahogy az eget nézte, hullócsillag zuhant alá szélesebesen, mintha csak őt célozná meg. Az égi tűzijáték láttán váratlanul valami békeféle telepedett rá. Nem kétséges, Naoko lelke vett búcsút tőle a menny magasából, ahol már szabad.

Tudta, fel kell hagynia a bánkódással, hisz' barátnője boldogabb, mint valaha, megszabadulva a halandó hús béklyójától. Eszébe jutott egy éjszaka, még jóval azelőtt, hogy Townsend Harris az életébe gázolt. Ugyanezen a sziklakövön heverték, és felnéztek az égre, hullócsillagra várva, hogy teljesüljön a kívánságuk.

Naoko ekkor hasra fordult, és azt mondta:

– Bárcsak fent lehetnék ott, és a csillagok közt játszhatnék! Mit gondolsz? Nézd meg őket, füttyülnek a világra vagy a jövőre, nem úgy, mint mi.

Okicsi játékosan meghúzta a haját:

– Nem, te javíthatatlan álmodozó, én nem szeretnék csillag lenni. Itt a földön akarok minél teljesebb életet élni!

Naoko elbiggyesztette a száját:

– Ez csak azért van, mert te megtaláltad életed szerelmét, Curumacut – mondta sóvárogva.

Okicsi egy marék homokot szórt rá. Mindketten hallgattak egy sort. Aztán Naoko komoly tekintettel megkérdezte:

– Okicsi, gondoltál-e valaha is arra, hogy kezdesz valamit az életeddel? Valami igazán nagyot! Nem is tudom, jól teszed-e, hogy egy egyszerű asztaloshoz mész feleségül. Nézd meg magad, milyen szép vagy, milyen elegáns! Kirísz te ebből a kis faluból. Nem gondoltál arra, hogy Edóba menj, és ott nagy színésznő vagy énekesnő váljon belőled?

– Belőlem? – kérdezte Okicsi. – Elment az eszed?

– Nem, komolyan kérdezem – makacskodott Naoko. – Minden lehetőséged megvan arra, hogy nagy művésznő legyél: a szépséged, a hangod, a muzikalitásod, a kellemed. Nézz meg engem: nekem mandulavágású a szemem, pufók az arcom, lapos az orrom, a hangom meg olyan, mint egy levelibékáé. Nincs másom, csak ez a minden alap nélküli emésztő vágyakozás. Sajnos!

Okicsi azonban kinevette, mint Naoko újabb hajmeresztő ötletét arra, hogyan törhetnének ki a falusi élet egyhangúságából.

– Nem, nem, Naoko csan! Nem akarok se hírnevet, se vagyont, hogy mások üdvöskéje és tulajdona legyek, hogy rajtam legyen a nyilvánosság szeme, és a sikert hajhásszam. Emlékezz vissza, nem is olyan régen nagy ígéretnek számítottam a gésák csillogó világában, a gazdagok és hatalmasok játékszerének. Ott pedig csakis az maradhat a csúcson, akit megállás nélkül bálványoznak. Szörnyű!

Most lehalkította a hangját, ahogy felidézte magában, hogyan vette el az álmát éjszakánként az aggodalom: egy napon leáldozik a csillaga, és viaszasüllyed az ismeretlenségbe.

– Nem, nem való nekem ez az élet! – mormolta.

Megborzongott azoknak az izgalmas, felfokozott, ám kiszámíthatatlan időknek az emlékére. Naokónak nincs igaza, nem akar mást, mint eltűnni a névtelenségben, egy asztalos felesége lenni, mert az ilyen élet békés és kiszámítható. Ugyan mi szüksége az ellenséges rivalizálásra és bizonytalanságra, ami ott lappang a gésák fényűző életének mélyén.

– És mi a helyzet veled? Te mit kívánsz az élettől? – fordult most a barátnője felé.

Barátnője arca merengővé vált:

– Hogy én? Én csupa vad és lehetetlen dolgot szeretnék, minél vadabbat és képtelenebbet, annál jobb! Ki nem állhatom ezt a porfészket! Valami megbotránkoztatót szeretnék művelni, mondjuk férjhez menni egy külföldihez, és követni őt egy idegen országba, hogy az idők végezetéig rólam sűgjanak-bűgjanak a faluban! Tudod, efféléket: „Az a szégyentelen Naoko elszökött egy jöttmenttel, úgy biza. De meg is kapja majd a magáét!”

Ezzel utánozni kezdte a falu leghangosabb erkölcsöszt, Oba Siba szant. Oly tökéletesen, hogy hasukat fogták neveltükben, s fel-alá gurultak a homokon.

„Szegény Naoko, rövid életében egyetlen álmát sem tudta megvalósítani!” – gondolta Okicsi szomorúan.

Gondolatai ezután Townsend Harris felé fordultak. Ikeda Sódzsiól, aki továbbra is a konzulátus alkalmazásában állt, tudta, hogy Harris szan hosszú betegeskedés után tavaly elhunyt Amerikában. Magát is meglepte, hogy sajnálta az öreget. Végül is ő tette tönkre, csak hogy eleget tegyen szeszélyeinek.

Keserűen idézte fel magában, hogy mielőtt hozzá vitték, a haláláért imádkozott, hogy ő megmeneküljön.

„Gondolom, természetes, hogy megsíratom a férfit, akivel oly bizalmas közösségben éltem öt évig” – mondta aztán magában.

Sódzsi arról az istentiszteletről is beszámolt, amelyet Harris szan emlékére rendeztek a konzulátuson. Az amerikai zászlót ez alkalommal félárbocra engedték. Tódzsin Okicsiról és szolgálatairól természetesen nem esett szó. Eldobható hulladék volt, semmi egyéb.

Néha elgondolta, eszébe jutott-e az öregnek, ahogy ott hevert halálos ágyán, több ezer mérföldnyire. Meglehet, hogy nem. Múló szeszély volt csupán, amivel elűzte a Japánban töltött évek unalmát.

Okicsi gondolatai ekkor Curumacu körül kezdtek el keringeni. Talán tényleg fel kellene adnia ellenállását, és visszamennie hozzá. Belefáradt – jaj, mennyire belefáradt! – az egyedüllétbe. Naoko is minden erővel szerette volna őket összebékíteni. Fent az égben tán örülni fog, hogy teljesült a kívánsága.

„Holnap elmegyek Curumacuhoz – gondolta Okicsi. – Elmegyek hozzá, ha kellem még neki. Talán tévedtem, és visszatérhet a régi érzés.”

A horizonton pislogni kezdett egy magányos halász lámpása. Okicsi tekintete követte a parányi fénypontot, amint fel-le ringott, eltűnt, majd újra előbukkant a hullámok játékában. Vajon mit keres ott kint késő éjszaka. Elmormolt magában egy imát, hogy biztonságban térjen haza.

Mint mindenki más Simodában, az ő családja is ki volt szolgáltatva a tenger kényének-kedvének. Nem volt ritka, hogy a családok legalább egy hozzátartozót elveszítettek a háborgó vizeken.

Okicsinak eszébe jutott, milyen volt, amikor kedvenc unokabátyja elindult első magányos halászatára. Élénkpirosra festette a bárkáját, amelynek oldalára világoskék *koit*⁷ pingált.

– Úgy érzem magam, mint egy sógun. Saját címerem van, a ponty! – kacagott fel, mikor kitolta bárkáját a vízre. Az *oni-giris*⁸ zacskó, amelyet anyja készített a számára, vidáman himbálódzott széles vállán.

Josi nagybácsinál nem akadt fessebb legény Simodában, bomlottak utána a nők.

Mégsem volt hajlandó megnősülni, és huszonhárom éves korára versengtek érte az eladó lányok mamái.

– Nézzétek meg a fiamat! – panaszkolta az anyja fűnek-fának. – Bármelyik lányt megkaphatná a faluban, mégsem adja fel a függetlenségét, inkább órákat tölt festegetéssel.

Néhány órával azután, hogy a nagybácsi vízre szállt, váratlan vihar csapott le a környékre. Mialatt a háborgó hullámok a partot ostromolták, a falubeliek megbújtak házaikban, és az ég irgalmáért fohászkoztak, nehogy Josinak baja essen.

Hanem másnap, mikor elült a vihar és a nap fényesen, tisztán ragyogott, mintha mi sem történt volna, nyoma veszett az élénkpiros halászbárkának. Napról napra várták a visszatértét, hasztalan.

Okicsi apja öt markos, tapasztalt halással Josi keresésére indult. Széltében-hosszában átfésülték a vizet Simoda körül, de nem volt nyoma sem Josi bácsinak, sem a bárkájának.

Végül bele kellett törődniük, hogy bizonyára elsüllyedt a viharban, s Josi mindörökre némán hever a tenger fenekén, amit pedig annyira szeretett.

Ez volt Okicsi első találkozása a halállal, amelyet nem volt hajlandó tudomásul venni.

Fantasztikus történeteket eszelt ki, hogyan szenvedett hajótörést a bárka egy gyönyörűségees szigeten. Ott él most a bácsi, ugyanolyan fessen és életerősen, amilyen mindig is volt. Egy napon majd visszatér Simodára hitvese, a sziget hercegnőjének társaságában.

Máskor meg elhitette magával, hogy a bácsit egy elhaladó hajó vette fel, amelyik elvitte valami távoli, izgalmas országba, ahol új életet kezdett, jobbat, mint amelyet Simoda valaha is nyújthatott. Ilyeneket képzelgett Okicsi, egyedül azt nem volt hajlandó elfogadni, hogy a bácsi valószínűleg meghalt.

Mialatt tehát a család a bácsi korai elhunytát siratta, a kislányt megvigasztalta a tudat, hogy él ő, csak messze innen, ott, ahol az álmok valóra válnak.

Mikor pedig a bácsi évek múltán sem tért vissza, arra a következtetésre jutott, hogy vélhetőleg fejbe verték, és elvesztette az emlékezetét.

„Milyen furcsa, hogy ma este Josi bácsira emlékezem” – gondolta magában, miközben a halászbárka parányi fénypontja újra megjelent a zajló hullámok fölött.

Tudta, hogy barátnőjét, Naokót sem veszítette el, ott vár rá valahol ezen a tündöklő égbolton. A halál minden gondot letörölt az arcáról, újra fiatal és boldog.

9. FEJEZET

A halott újszülöttet Naoko mellé hantolták. Egyszerű temetés volt ez a Todendzsi-templom temetőkertjében.

Okicsi nem kísérhette el barátnőjét utolsó útjára. Kellő távolságból, a sírástól kivörösödött szemmel figyelte a gyászmenetet.

Néhány hét múlva, miután megfogyatkozott a gyászolók kitartó hada, ellátogatott az egyszerű, szürke sírkőhöz, amely Naoko végső nyughelyét jelezte.

Valaki otthagyt egy kicsiny fehér virágcsokrot. Okicsi, amint odaért, félretette.

Ugyan mit képzelt ez az illető? A virágok színe is mutatja, mennyire nem ismerte Naokót, aki világéletében gyűlölte a fehéret. Hisz' a női erényt és tisztaságot testesítette meg, márpedig rövid életében dühösen kikelt ez ellen az elvárás ellen.

Okicsi elmosolyodott, hogyan igazolta barátnője ellenszenvét e szúzi szín iránt:

– Bűntudatot kelt bennem ez a szemforgatóan erényes szín, mivel csupa szennyos gondolatot és ábrándot melengetek itt – bökött a mellkasára. – Az én színem a vörös, ez kell nekem, a tűz, a forróság és a dac színe. Amiért meghalni is érdemes!

– Látod, Naoko, vörös virágot hoztam neked, rózsát, a kedvenced – mesélte Okicsi a barátnőjének, miközben hetykén oldalt fordítva helyezte el a lángvörös csokrot a szürke kövön, úgy, ahogyan Naokónak is kedvére lett volna.

„Szegény Naoko! – gondolta. – Rossz korba és rossz helyre született, amely kíméletlenül eltiporta az ő szabad szellemét. És most itt fekszik ezen a hideg és magányos helyen. Többé soha nem nevelhet és csipkelődhet.”

A szél megzörgette a kicsiny bokrot, amelyet valaki a szomszédos sírhantra ültetett, s Okicsi megborzongott a látványától.

Amerre nézett, mindenütt Naokót látta. Ahogy a parton lépkedett, s úgy fütyült, akár egy férfi. Mikor bemászott apja halászbárcájába,

de előbb derékig felhúzta a kimonóját.

Látta Naokót kisgyermekként, méltatlankodva sivítózott, mert nem engedték a bárkába apjával és bátyjaival. Szegény, drága Naoko mindig próbára tette szülei türelmét szüntelen kérdezősködésével meg hajmeresztő csínytevéseivel. Jaj, Naoko a képtelen álmaival és valóságtól elrugaszkodott vágyaival... vajon hol lehet most?

Mennyi emlék fűzi eleven eszű barátnőjéhez, egyik drágább és élénkebb, mint a másik. Hálás volt valamennyiért.

Nehéz volt elhinnie, hogy soha többé nem látja, ahogy felcsillan a szeme, nem hallhatja csengő hangját.

Érezte, hogy könnyek tolulnak a szemébe, és hevesen letörölte őket. Nem, nem szabad sírnia, Naoko gyűlölte a könnyeket. Ő bezzeg könnyen sírt, mennyit szapulta ezért is! Valahányszor elmentek valahová együtt, hordott is magával egy zsebkendőt tréfából Okicsi könnyeinek letörlésére.

Most lépéseket hallott a háta mögül. Ijedten fordult meg. Soha nem érezte magát biztonságban a faluban. Egyszer még őt is agyonverik, mint szegény Suheit.

– Ott van! Ott van Tódzsin Okicsi! – kiáltotta valaki.

Ahogy megpördült a sarkán, tagbaszakadt fiatalember álltelőtte, Naoko sógora. Mögötte egy sereg gyerek és nők hőköltek hátra, nehogy megfertőzze őket Okicsi közelsége.

„Nagy ég!” – gondolta rémülten. Elfelejtette, hogy Naoko negyvenkilenc napja halt meg, márpedig ilyenkor kivonul a család, imádkozik és áldozatot mutat be az elhunyt sírjánál.

Nem magát féltette, mert tudta, a legrosszabb, ami történhet vele, az, hogy kiadja a lelkét, márpedig nem félt a haláltól. De nem akart jelenetet, barátnője végső nyughelyénél, amely szent és nem mocskolhatja be gyűlölet.

– Menj el, Tódzsin Okicsi! – förmedt rá a tagbaszakadt fiatal férfi.

– És ne gyere többé a nővérünk sírjának közelébe! Meggyalázod a földet, amelyben nyugszik!

– Tódzsin Okicsi! Tódzsin Okicsi! – kezdte kántálni a gyereksereg, mit sem törődve anyáik félszívvel elmondott tiltásaival.

Valami tompán koppant, és Okicsi érezte, amint eltalálja egy kő. Beléhasított a fájdalom, nem is annyira a testéé, mint a szívé, amely

jajongva tiltakozott ekkora igazságtalanság és gyűlölet ellen.

Hanem ekkor valaki rájuk dörrent hátulról, és a gyerekek abbahagyták a kántálást.

Curumacu jött annak a nőnek a segítségére, aki egykor a mennyasszonya volt, mára azonban az egész falu csak Tódzsin Okicsiként, idegen ágyasaként gúnyolta.

– Hagyjátok abba, de azonnal! – dörögte. – Semmi rosszat nem akart, mindössze azért jött, hogy lerója tiszteletét az előtt, aki oly kedves volt a szívének. Ti vagytok azok, akik bemocskoljátok ezt a helyet a gyalázkodásokkal. Hát nem szégyellitek magatokat, hogy így bántok egy szegény, védtelen nővel?

Egy időre fenyegető csend támadt, s Okicsi magában azért fohászzkodott, nehogy ez a siserahad Curumacura támadjon a kitéréséért. De aztán a tagbaszakadt fiatal férfi vállat vont, s a felbomlott csoport libasorban elvonult Okicsi mellett.

Elvégre is Curumacu gondja ez a néember, nem az övék, és ha van olyan bolond, hogy egy idegen ördög ágyasával nehezíti az életét, hát szíve joga.

Ha tehetnék volna, leköpték volna Okicsit, csakhogy pillanatnyilag legalábbis, egy köztiszteletben álló földijük védelme alatt állt, akit nem sérthettek meg.

Okicsi megkönnyebbülten felsóhajtott, hogy nem bántják. Mégis elszomorodott, hogy ez már csak ilyen, egy nő értékét az a férfi szabja meg, akihez tartozik. Amíg egy ilyen megbecsült férfi védelmezi, senki nem köpheti le.

Érezte, hogy Curumacu kézen fogja.

– Gyere, Okicsi, menjünk el innen!

Mivel nem akartak visszatérni a Juméba, jártak egyet a parton.

A múlt vonzásának engedve, annak hatása alatt, hogy ez a félelmetes nap ilyen jól végződik, végül minden óvatosságukat feladva kibékültek.

Ezer érzés nyugózta őket, miközben ott ültek a parton. Nem érintették egymást, mégis minden idegszálukkal egymás közelségére figyeltek.

A langyos víz lustán paskolta mezítelen lábukat, egyre mélyebben taszítva őket a sok-sok régi emlék vonzásába.

Milyen más is volt minden egy évtizede, mikor fiatal volt a szerelmük, oly tisztán és látszólag romlatlanul, hogy azt képzeltek, a síron túl is tart.

Most pedig azért kapaszkodnak egymásba, mert képtelenek elengedni a múltat, és mert Okicsi csak egy férfi védelmében tud szembeszállni a megbocsátásra képtelen faluval.

– Gyere, élj velem! Számold fel a Jumét! – sürgette most Okicsit Curumacu. – Mindent újrakezdehetnénk.

Okicsi azonban a fejét rázta. Nem hagyta rábeszélni magát arra, hogy eladja a fodrászszalont. Többé nem tudja senkinek kizárólagosan odaáldozni magát. A Jume volt az álma, nem adhatja fel.

– Megváltoztál, Okicsi, keményebb és bizalmatlanabb lettél – mondta végül szomorúan Curumacu, aki csak vonakodva engedett.

– Muszáj volt – felelte ő –, mert csak így tudtam felülemelkedni saját véreim gyűlöletén. Tudom, míg élek, nem bocsátják meg a múltamat. Ha keményebb vagyok, a szenvedés is minden nappal elviselhetőbb lesz.

Okicsi nem szívesen törte meg egymásra találásuk varázsát, mégis volt egy kérdés, amelyet okvetlenül tisztáznia kellett.

Ezért most elszántan Curumacuhoz fordult.

– Miért hagytál el akkor és mentél el a faluból, amikor engem Townsend Harris szanhoz vittek? Hosszú évek óta gyötör ez a kérdés. Minden áldott nap feltettem magamnak az amerikai konzulátuson: „Miért? Miért?”

– Megpróbáltalak meggyűlölni, de nem sikerült. Végül magamat gyűöltem meg, mert nem tudtalak elfelejteni.

Okicsi nézte, hogy ugrál fel-le izgalomban Curumacu ádámcsutkája.

Aztán döbbenetesen látta, hogy sírni kezd. Életében nem látott még síró férfit, ezért a szaggatott zokogás és a nyers fájdalom megrémítette. Mit művelt? Nem vetette el a sulykot?

Fájdalmasan vékony karjai közé vonta a férfit, de az így is tovább zokogott, amíg ki nem adta magából évek fájdalmát.

Ekkor felállt, és távolabb ment a parton, hogy lecsillapodjon.

Okicsi hagyta, hadd menjen, hisz' értette, egy férfinak – történjék bármi – uralkodni kell tudnia az érzésein. Curumacu elveszítette az önuralmát, ezért időre van szüksége, hogy visszanyerje a méltóságát, akár még vele szemben is.

Ő maradt, ahol volt, a fehéres, sima homokot markolászta, és Curumacu visszatérésére várt. Egyszer csak két apró rák mászott elő az ujjai alól, aztán hirtelenjében rengetegen lettek. Nyüzsgésük az ő és Curumacu újraéledő érzéseire emlékeztette. Megigézve figyelte, ahogy a parányi rákok zárt hadi alakzatba tömörülnek és víz felé masíroznak.

A fehéres homok meg olyan, mint Curumacu meg ő, gondolta szomorúan. A sima felület mozdulatlan, ahogy azonban a homok felszíne alatt is nyüzsgög az élet, úgy rejtik el ők is a világ elől érzelmeik kavargását. Vajon egyszer elnyugodhatnak-e végre, vagy túl késő már ehhez?

Felsóhajtott. Mit tettek velük az évek? Megváltoztak mindketten. Hiba lenne a múltba kapaszkodni és eltagadni a változást.

Vajon erre gondolt az anyja, amikor az idő vasfogáról beszélt munkája fölé hajolva? Az idő nem vár, mondogatta, és ha nem kapja össze magát valaki, lemarad, az élet tovább megy nélküle.

Kételyei és egy baljós előérzet – miszerint számukra nincs boldog befejezés – oly erővel kerítették most hatalmukba Okicsit, hogy a legszívesebben felkelt és elment volna. Csakhogy Curumacu visszajött, és nem tudott volna elmenni akkor sem, ha akar.

Örömmel látta, hogy a férfi visszanyerte önuralmát, s újra a régi büszke, méltóságteljes Curumacu volt. Most, élete mélypontján Okicsinak szüksége volt arra, hogy másból merítsen erőt. Ezért is esett pánikba, mikor Curumacu kikelt magából.

A férfi leült melléje, és megfogta a kezét. Okicsi minden bújá-baja elszállt az érintés varázsától. Felvillanyozta a köztük áramló energia.

– Örülök, hogy megkérdezted – folytatta a megkezdett beszélgetést, mintha félbe sem szakadt volna. – Éveken át vártam arra, hogy elmondhassam neked, hogyan éreztem akkor. Mikor először jöttem hozzá azzal, hogy engedjelek el, ellenálltam és szembeálltam velük. Bolond fejjel azt képzeltem, elég, ha makacsul kitartunk, amíg bele nem fáradnak, és ki nem szemelnek

egy másik lányt. Tudod, engem egész életemben arra tanítottak, ne vegyem el a másét, mert az nem tisztességes. Ezért hittem, hogy a lelkiismeret és becsület előbb-utóbb győz a megszállott kéjvágyon. Tévedtem persze, naiv voltam. Tudod, Okicsi, az egyszerű emberek, mint te meg én, általában meghátrálnak a fenyegetések előtt. Egy olyan éjszaka után, amilyen az volt...

Elhallgatott egy pillanatra, mert valósággal lehengerelték annak az iszonyatos éjszakának az emlékei.

– Meghagyták nekem, hagyjam el Simodát, különben kizsuppolják a családomat. Felemelik a bérleti díjat és az adót, és amikor nem tudunk fizetni, mindenünk odatesz. Mikor azonban még ez sem volt elég, hogy megtörjenek – itt elcsuklott a hangja a képembe vágta, hogy minden hiába, ha ellenállok, elvisznek erővel. Egész éjszaka csak ültem, és kínlódtam a gondolatra, hogy erőszakkal vonszolnak téged a konzulátusra; hogy az öregember akaratod ellenére vesz erőt rajtad, megerőszakol, fájdalmat okoz... és ezt nem tudtam elviselni. Megfordult a fejemben, hogy betörök a kormányzósági hivatalba, megszóktetlek, és elmenekülünk valahová messzire, ahol nem találhatnak ránk. Végül mégis meggyőztem magam, hogy ez képtelenség. Fegyvertelenek vagyunk, nem tudunk szembeszállni a puskatúzzal meg a hatalmas Fekete Hajókkal, amelyek még a sógut is hajbókolásra kényszerítik. Ha ő nem képes szembeszegülni az idegenekkel, ugyan miféle esélyeim lehetnek nekem? Hová a pokolba futhattunk volna?... Gyűlöltem magam a gyengeségem miatt, amiért nem tudlak megvédeni, holott ez lett volna a kötelességem. Végül úgy döntöttem, nem vagyok rád méltó, és nincs jogom rád hozni az erőszakkal való elhurcolás megaláztatását és kínjait. Ezért hagytam, higgycs csak, hogy cserbenhagytalak és elmenekültem Simodából. Az éghez fohászkodtam, hogy utálja meg, és ezért add be önszántadból a derekad, mert ezzel megmenekülsz a fizikai erőszaktól. Ez volt a legnehezebb. A legszívesebben meghaltam volna, de nem voltam elég bátor az öngyilkossághoz. Ezért egészen mostanáig értelmetlenül és céltalanul peregtek számomra az évek. Sokszor jut eszembe, nem kellett volna legalább a kormányzói hivatalba megpróbálnom a betörést, hogy elragadjalak onnan... Örülök, hogy

annyi év után letehetem a büntudat nyomasztó terhét, és remélem, nem gyűlöltél meg, amiért nem léptem közbe.

Jó ideig üldögéltek tovább, s egyikük sem mert megszólalni. Okicsi attól tartott, ha beszélni kezd, kitör rajta a hisztéria, úgy siratja kettejük sorsát. Ült hát némán, visszakényszerítve könnyeit és elfojtva valódi érzelmeit.

Ugyanakkor a szíve mélyén újfajta remény kezdett ébredezni. Hiszen Curumacu szan soha nem hagyta el őt, nem hagyta ebek harmincadjára. Most már látta, hogyan is történt mindez. Hogyan is képzelhette, hogy egy fegyvertelen férfi, minden hatalom nélkül, szembeszállhat a mindenható kormányhivatalnokokkal, a sógunnal meg a külhoni ördögökkel, akiket puskáik és félelmetes fekete hajóik támogattak? Örült, hogy mindennek ellenére, a Tódzsin Okicsit ért megannyi megaláztatás és szenvedés ellenére sem gyűlölte meg Curumacut.

Kétségei szertefoszlottak, s aznap éjjel Okicsi és Curumacu lelke ismét egybeolvadt, úgy, hogy az már túl volt minden földi vágyon és testi szenvedélyen. Különös, szinte nem e világi nász volt ez, olyan, amelyet tán soha nem fognak még egyszer átélni.

Olyan volt, mintha mindketten meghaltak volna, és együtt szálltak volna a mennybe, egy olyan mennyországba, ahol a lány már mit sem tudott Tódzsin Okicsiról, s tragikus, sebekkel teli múltja is semmivé foszlott.

Mikor Curumacuhoz fordult, arca szivárványos fényben izzott. A férfi soha nem látta még ilyen gyönyörűnek, akkor sem, amikor tizenöt éves volt, és láthatóan minden női fortélyt bevetett, hogy kicsinosítsa magát a kedvéért.

Mostanra, évek múltán kevésbé volt már hamvas a bőre, ám továbbra is valami belső szépség sugárzott belőle, amelyen nem fogott az idő. Curumacu soha nem szerette még ennyire.

Nem is gondolták, hogy a múlt ilyen könnyen feledhető. Időlegesen legalábbis. Ahogyan azt sem sejtették, hogy előbb-utóbb bele fognak bonyolódni a múlt hálójába, márpedig minél több sérülést tartogat a múlt, annál sűrűbb a háló szövődése.

10. FEJEZET

Curumacu nagyszerű házat épített magának Okicsi fodrászatának közelében, amely takaros feket-fehér *nameko* homlokzatot kapott. A veranda teljes területét körbefogta.

Ez a különöc veranda magához vonzotta télen a szeleket, amelyek körbe-körbe kergetőztek a házban, de Curumucu nem sokat törődött a dologgal. Elvégre mindennek ára van, és ő kész volt megfizetni.

Már a tapintását is szerette a göcsörtös fából ácsolt korlátnak. Ennek vigasztaló, megnyugtató gerendájára szokott könyökölni munkában megizmosodott karjával, úgy hallgatta a madarak csiripelését a házat körbevevő fákon. Azt a tanácsot kapta, vágassa ki őket, mert kidöntheti őket valamelyik hírhedt simodai tájfun, és rászakadhatnak a háztetőre. De a zöld lombzat látványa túl szép és nyugodalmas volt ahhoz, hogy megszabaduljon tőlük.

Magának élt csak, nem érdekelte hát a veszély. Akármiféle kockázatot felvállalhatott, így a fák maradtak, ahol voltak, s mostanra gyönyörű zöld lombkoronát hajtottak, amely árnyékot adott a nyári nap perzselő tüze elől. Telente kopár ágaik finom rajza az égen valamiféle vadregényes melankóliát árasztott magából, s lecsillapította Curumacu háborgó lelkét, amely sehogyan sem talált nyugalomra.

Hátul jókora fafészer húzódott, a műhelye, kedvenc tartózkodási helye a házában. Sok-sok órát töltött el itt naponta, ő fabrikálta össze Simoda legszebb bútorait. Jó asztalos volt, és imádta a munkáját. Okicsi elvesztése után ebbe menekült, hogy kezét elfoglalva enyhítse szíve sajkását. Minden egyes bútordarabot műalkotásnak tekintett, s néhanap enni is elfelejtett, úgy elragadta az alkotás láza.

Még a madarokról is elfeledkezett, pedig madáretetőt szerkesztett számukra hátul, közvetlenül a műhelye előtt, hogy az éneküket hallgassa munka közben.

Reggelente kiszórt ide néhány marék rizst és *szanbei*⁹ morzsákat, a madárcák meg odagyűltek, tarka tollak válogatott parádéját vonultatva fel a hátsó udvaron. Curumacu szerette ezt a reggeli szertartást. Néha még ötletet is adott bútorai készítéséhez, ahogy csivitelő kis barátait figyelte.

Rossz napokon, mikor a múlt emléke lehangolta és elcsüggesztette, ezek a parányi lények felvidítetták szelíd szemükkel, halk csiripelésükkel.

Évekig távol tartotta magát Simodától, s a távoli Oszakában lakott. Csakhogy gyűlölte az ottani lármát, a tömeget meg a városiak dörzsöltségét és hajszolt, felületes életüket.

Voltak napok, amikor rátört a vágyakozás a sós tengeri szél és a tenger moraja iránt, annyira, hogy szinte fájt. Mégis tudta, távol kell maradnia Simodától és Okicsitól. Nem, nem tudná elviselni, hogy legszebb kimonóiban lássa, más férfi szolgálatában.

Mostanra mindenki csak Tódzsin Okicsinak, az idegen ágyasának nevezte. Vérzett a szíve a gondolatra, hogy a szépséges, törékeny Okicsit egy vörös arcú idegen fogdoshatja, aki egészen más világból származik.

Vajon beletörődött-e a lány új életébe, és békére talált-e? Vagy ő is éberén virrasztja át az éjszakákat, mint ő, miközben hánykolódva próbál megszabadulni a kétségbeesés démonaitól?

Curumacu Oszaka egyik legnagyobb bútorüzletének dolgozott, s egy rosszul világított hátsó helyiségben húzódott meg éjszakára.

A szobában négy pezsétes *tatami* szőnyeg és egy ütött-kopott kis asztal állt. Esténként, mikor leterítette a futonját, talpalatnyi hely nem maradt szabadon. Nyomorúságos környezet volt ez egy olyan embernek, aki naphosszat Oszaka tehetős, nagy igényű kereskedői számára tervezte és fabrikálta a szebbnél szebb bútorokat. Curumacu azonban elvult így, nem volt neki semmi másra szüksége, mint egy helyre, ahol álomra hajthatja a fejét a nap végén. Nem az a fajta élet volt ez, amelyet a törekvő, kiemelkedő képességű Curumacu megálmodott magának. Életének ebben a szakaszában

mégsem törődött magával. Valamiféle beteges öröme is telt az önsanyargatásban, mert úgy érezte, nem érdemli meg a kényelmet. Néha rátört a magány. Ilyenkor nem bírta tovább a szűk kis helyiségben, s egyfajta klausztrófób hisztériától hajtván az utcákat róttá. A környék sötét sikátoraiban bolyongott, majd az estét a sarki ivóban fejezte be, ahol a kacér pincérnők egyik poharat a másik után tették eléje, mígnem merev részegen már azt sem tudta, hol van.

Másnap homályosan emlékezett rá, hogy az ezt célzó hátsó helyiségek egyikébe vitte valamelyik bártündért, aki a leginkább hasonlított Okicsire.

Az alkohol mámorában elveszített kedvesét látta az idegen nőben, és olyan gyengéden szerelmeskedett vele, hogy a fizetett szerelem durvaságához szokott örömlányt meghatotta ez a furcsa, szomorú fiatal férfi.

Pirkadatkor aztán Curumacu rémulten ébredt egy vadidegen nő karjaiban. Józan állapotban nem tűrt meg maga mellett nőt. Tudta, ha tovább marad, és társnője felébred, beszélgetniük kellene.

Ezért szelíden kifejtette magát a puha fehér karok közül, és felöltözött. A futón melletti tálcán pénzt hagyott a nőnek szolgálataiért, és elmenekült.

Odakint egy másnapos fickó rókázott a szennyvízcsatornába, és Curumacu undorodva nézett rá. A legszívesebben odament volna hozzá, és besózott volna egy jót, amiért bemocskolta az újonnan lefektetett rácsozatot. Hanem azután erőt vett magán. Talán ez a nyomorult is csak egy hozzá hasonló kárvallott, s olyan tragédia és bánat nyomja a lelkét, amelyet senkivel nem tud megosztani. Ez a gondolat valamiért enyhítette magánya fájdalmát, már nem érezte magát annyira csapdában.

Épp kinyitott a közfürdő, melyet körültekintően a bordély mellé emeltek, jegyet váltott hát, hogy lemossa magáról az éjszakai kicsapongás piszkát.

Lehangolta, hogy úgy érezte, valamiképpen elárulta Okicsit, a jegyesét. Nevetséges érzés volt, amelyet inkább a megszokás szült, mint a józan ész és a valós kötelezettség. Szigorúan meg is róttá magát érte. Hanem sikálhatta volna magát akár napestig a fürdőben, a bűntudatot és önutálatot nem moshatta le magáról.

Amint visszatért műhelyébe, máris belevetette magát a munkába, ahol késő estig fúrt-faragott és csiszolta a bútorait. Akkor is jóval tovább maradt, mint a munkatársai, akiket már várt a család. Még ebédet sem evett.

A faragás, festés és tervezés igényesebb feladatait másnapra hagyta, mert haragudott magára, és testi megterhelésre volt szüksége, hogy kiadja magából indulatait. Nem az alkotó munka napja volt ez, mert az nyugodt, elmélyült gondolkodást igényelt.

Eljött és elmúlt az ebédidő, de ő nem hagyta abba a munkát. Néhány óra múlva, mikor felnézett, látta, hogy Taijo szan, a tulajdonos, rajta tartja a szemét. A jóságos arcon most aggodalom ült.

Curumacu volt Taijo szan legtöbbet érő alkalmazottja. A többiekkel ellentétben nem volt családja, és végkimerülésig dolgozott. Gyakran épp a tulajdonosnak kellett megkérnie, hogy tegye már le végre a szerszámaint és pihenjen. Ő legalább aggódott a sovány, inas fiatalember egészségéért, ha már magával nem törődött.

Curumacu legértékesebb tulajdonsága mégis az volt, hogy imádta a munkáját, ami megmutatkozott képzeletgazdag tervein és remekművű kidolgozásán. A vevők is kezdtek felfigyelni rá, és őt kérték. A legbámulatosabb az volt a dologban, hogy szemlátomást nem érdekelte az elismerés. Kiemelkedő tehetsége ellenére semmit nem akart az élettől, semmiféle célt nem tűzött maga elé. Népszerűsége növekedésével sem követelt magának jobb feltételeket és díjazást. A főnöke egyszerűen nem értette a viselkedését.

Noha Taijo semmit sem tudott a múltjáról, megérezte a fiatalemberből áradó mély szomorúság és magányt.

Az *osogacu*¹⁰ idején meghívta különös alkalmazottját, örvendezzen együtt vidám családjával, jólelkű feleségével és hat rakoncátlan gyermekével. Talán Curumacura is átragad majd az ő vidámságuk.

Ő azonban nem bírta volna el az összehasonlítást a régi újévekkel, melyeket még Okicsival töltött; elszomorította volna a gyermekek látványa, hisz' nekik nem lehettek utódaik. Ezért

udvariasan visszautasította a meghívást, s valami olyasfélét motyogott, hogy Simodából idelátogató rokonaival tölti az ünnepet.

Ehelyett miután felaggatták a jó szerencsét hozó újévi díszeket, és becsukta a műhelyt egy hétre, hazament és a szobájába zárkózott.

Ott is töltötte az újév estéjét egy üveg szaké társaságában. Megvárta az éjfélt, mikor a templom óriási szent gongja száznyolcszor kongatott, és megszületett az új esztendő.

Ebben az évben azonban elhatározta, hogy kimegy az ünneplők közé, akik az éjfélti templomi szertartással üdvözölték az újévet, s imádkoztak a balsors elhárítására.

A farkasordító hideg miatt a legtöbben egy máglyarakás körül csoportosultak, melyet a templom jókora kavicsos udvarán raktak meg. Ezek közé a lángok közé vetették mindazt, amit balszerencsésnek véltek és el kívántak égetni: leveleket, fényképeket, ruhadarabokat, lábbeliket – egytől egyig mindet elnyelték a falánk lángnyelvek.

Curumacu azt a levelet hozta magával, amelyet Okicsi azelőtt írt neki, hogy elvitték a kormányzói hivatalba. Szorosan megmarkolta a könnyáztatta papírlapot, mielőtt a tűzbe hajította.

Imádkozott, hogy múljon el a balvégzet, az őket sújtó tragédia, s találjanak ismét egymásra. Egy napon talán, a nem is olyan távoli jövőben, Harris szan ráun Okicsire és visszaadja neki. Ő pedig visszafogadja, mert a szerelem nem tűri a büszkeséget és a megtorlást.

Miután a tisztító lángok elnyelték a levelet, és az nyomtalanul eltűnt, Curumacu úgy érezte, hatalmas tehertől szabadult meg, s bízott abban, hogy az új év jobb napok előhírnöke lesz.

Jókedve később sem múlt el, s Taijo szan örömmel látta, hogy Curumacu vidámabb az *osogacu* után. Ekkoriban kerültek ki keze közül a legszebb bútordarabok, melyekre víg madarakat és kicsiny virágokat faragott. Egy boldog művész munkái voltak ezek, amelyek a tavasz közeledtével mind több életörömmel teltek meg.

Aztán április első hetében, mikor már teljes virágjukban álltak a cseresznyefák, s még a sivár műhelyt is felvidámították a rózsaszín sziromfelhők, egy simodai barát kereste fel Curumacut.

Jó hírt hozott. Townsend Harris hazament Amerikába, s Okicsi otthagyja a konzulátust, hogy átvegyen Simodán egy fodrászatot és szépségszalont.

Curumacuval madarat lehetett volna fogatni. Ideje visszatérnie Simodára, hogy újrakezdje az életét.

Másnap, mikor előállt főnökének a szomorú hírrel, hogy hazamegy szülővárosába, büntudatot érzett. Taijo szantól csak kedvességet kapott eddig, amikor emberfia nem szólt hozzá különben, s azt is tudta, távozása pótolhatatlan úrt hagy maga után a műhelyben. De hát két évet adott az életéből Taijo szannak, s ideje a saját boldogságára is gondolnia.

Nyár elején összepakolta kevéske holmiját, még egyszer utoljára körülnézett a lepusztult kis szobában, amely száműzetése két évében az otthona volt, és megkezdte a hazafelé tartó hosszú, fáradtságos utat.

Korán elment, hogy ne szomorítsa el főnökét fölösleges búcsúzkodással, mert a szegény öreg az utolsó pillanatig megpróbálta maradásra bírni.

Olyan idők jártak, mikor egy ilyen hosszú vándorút tele volt veszedelemmel. Útonállóak támadhatták volna meg, elvehették volna a pénzét, kardjukat a testébe márthatták volna, és félrehajíthatták volna őt az útszélre. Vagy megcsúszhatott és szakadékba zuhanhatott volna a csalóka hegyi utakon.

Imádkozott az éghez, hogy kerülje el a balszerencse és biztonságban hazajusson, mert soha nem örült úgy az életének, mint most.

Vett egy lovat, s lóháton tette meg az utat a végtelennek tetsző ösvényen poroszkálva. Valahányszor maguk mögött hagytak egy mérföldet, még több várakozott rájuk. Éjszakánként egymáshoz bújt ember és ló egy-egy út menti barlangban, már ha találtak ilyen. Ha nem, csak elnyúltak egy fa árnyékában, és hajnalig aludtak.

Hanem minden egyes nap közelebb hozta őket Simodához. A negyedik napon porosan, kimerültén, mégis örvendezve, győztesen baktattak be a faluba.

Curumacu szeme kíváncsian pihent meg minden apróságon, s mohón itta magába a sós tengeri levegőt. Simoda minden egyes

szeglete életének ilyen vagy olyan pillanatára emlékeztette, s az évek úgy hámlottak le egymás után, akár a hagyma rétegei.

Úgy érezte, sosem volt távol. Csupán az övébe kötött súlyos bugyelláris emlékeztette a kétéves verejtékes munkára abban a nagyvárosi komor magányban.

Első dolga volt, hogy elment a legközelebbi *ofurojaszanba*, hogy lemossa magáról az út porát. A hévforrás átható illatú, sárgás, kénes vize felüdítette; úgy érezte, valósággal szétrobban az energiától.

Aznap éjjel a helyi fogadóban szállt meg, s mély álomba merült a puha futon tiszta, ropogós lepedőjén. „Holnap keresek magamnak egy kellemes földdarabot, ahol megépíthetem a házam. Aztán kivárom a megfelelő időpontot Okicsi szan megkörményezésére. Cseppnyi kétségem sincs, hogy eljön ennek az ideje...”

Egyelőre örült, hogy újra itt lehet a faluban, tudva, hogy Okicsi is ugyanitt él, és még szabad...

A hét végére megvett egy szép parcellát a város szélén, alig kőhajításnyira a parttól és a tenger morajától, amit annyira szeretett.

Azonnal beleszeretett ebbe a telekbe, ahogy megpillantotta. Máris maga előtt látta a házat a hűvös, derűs tisztáson, melyet szinte minden oldalról szálas, terebélyes fák vettek körül.

Az elkövetkező hetekben élete legnagyobb szakmai feladata várt rá: takaros házat emelni, amely egyaránt ellenáll a nyári heves szeleknek és tájfunoknak meg a téli hóviharoknak.

Napról napra növekvő büszkeséggel nézte, hogy növekszik, terebélyesedik az otthona. Előbb az egyik szoba lett kész, aztán a másik, majd a tető. Végezetül megépítette háza legszentebb pontját, a műhelyt. Az udvar hátuljában állt, legközelebb a tengerhez, hogy munka közben hallja a hullámok zúgását és a sirályok rikoltozását.

A munka elfoglalta, és távol tartotta Okicsitól. Tudta, egyelőre nem zavarhatja. Időt kell adnia neki, hogy hozzászokjon a konzulátuson kívüli élethez. Nem tenné helyesen, ha azelőtt tukmálná magát rá, mielőtt készen áll élete újabb fontos fordulópontjára. Türelemmel várt tehát.

Hat hét elteltével az utolsó szöveget is beverte a házba. A munka véget ért. Hetek óta először ült le pihenni, s oldalán egy üveg szakéval megszemlélte a művét. A szeretet vezérelte munkálkodás

közben, ami meg is látszott a derűs kétszobás épületen, melyet teljesen körbevett a veranda. Amerre csak a szem ellátott, a természet megnyugtató közelsége, illatai és hangjai vették körül.

A nagyszobának volt egy süllyesztett része, ide szándékozta helyezni az asztalt. A mennyezetre már fel is akasztott egy jókora kampót, amelyről vaslánc lógott alá.

Ide akasztja majd a kovácsoltvas kondért, hogy telente elkészítse a finom, meleg *nabe* vacsorákat.¹¹

Másnap – gondolta – elkezd a bútorok összeszerkesztését. Aznap azonban megleégedett azzal, hogy fáradtan elterült a nagyszobában, s belélegezte az új *tatami* friss, nyers illatát.

Aznap éjjel úgy aludt el, hogy a körötte zajló élet neszeire fülelt: a partot szelíden paskoló hullámok csobbanásaira, a füttyörésző szélre, mindenekelőtt azonban az ágakon éjszakára elfészkelődő madarak álmos csivitelésre.

A barátai voltak, nem félt tőlük. Munka közben gyakran köréje sereglettek, s parányi fejüket félrefordítva kíváncsian lesték őt. Mikor épp evett, az elszórt ételmorzskákat is szorgosan felcsipegették.

„Nos – gondolta, ahogy elnézte őket. – Annyi szent, soha többé nem leszek egyedül.”

Örült, hogy nem vágta ki a fákat, és nem pusztította el az otthonukat. Mosolyogva emlékezett arra, hogy egyszer Okicsi azt mondta neki, ő akár a madarakat is el tudná varázsolni. Most pedig épp ezt teszi, nem igaz?

Másnap annyira elmerült az asztal összeácsolásában, hogy nem hallotta meg, amint a madárcák szétrebbentek, mert idegen érkezett. Csak arra neszelt fel, hogy valaki megkocogtatta a vállát.

Megfordulva régi barátjával, Szaidzsóval találta szemben magát. Együtt jártak iskolába. Mindkettőnek véres volt a térde az esésektől a sáros mezőkön. Később a női idomok kötötték le minden figyelmüket, míg végül elegendő sebet szereztek be ahhoz, hogy kijelentsék, végeztek a szépnemmel. Együtt élték át az első viszonzatlan szerelem kínjait is. Igen, Curumacu és Szaidzso kun a jót és a rosszat egyaránt közösen vészelte át.

A kalapács kiesett Curumacu kezéből, és máris barátja ölelő karjai között találta magát. Szaidzso annak idején tömzsi, csúnyácska kisfiú volt, most azonban már csupa izom, szép reményű bokszoló. A viszontlátás örömeben megfeledkezett magáról, és jócskán megropogtatta barátja csontjait.

– Curumacu! Amint meghallottam, hogy visszajöttél, máris indultam – mondta, elengedve végül a barátját. – Drága barátom, de régen nem találkoztunk!

– Több mint négy vagy akár öt éve – hagyta helyben Curumacu.

Keserves egy búcsú volt az. Ő akkor félőrült volt a veszteségtől, s Szaidzso is hallgatott, semmi olyat nem mondhatott, amivel enyhíthette volna barátja kínjait.

– Milyen jól nézel ki, Szaidzso szan! Hallom, jó nevű bokszoló lettél Edóban.

Curumacu hátralépett, úgy csodálta meg barátja kigyúrt izmait.

– Ki gondolta volna, hogy az én kövérkés, elpuhult kis barátom egy napon a férfiszépség élő szobra lesz. Nézz meg engem! Nyomorúságos egy férfipéldány vagyok hozzád képest – nevetett fel végül, megdöngetve saját vézna mellkasát. Ezzel megtört a pillanat varázsa.

Aznap este Szaidzso meghívta barátját egy italra a falu kocsmájába. Emlékektől nyüzsgő hely volt ez mindkettejük számára, mikor gondtalan estéket mulattak át a forró, mámorító szaké társaságában.

Curumacu felsóhajtott. Simodában lehetetlen elbújni a múlt elől, minden szeglet életének egy-egy pillanatára emlékezteti.

A kocsmá tele volt. Curumacu magán érezte a kíváncsiskodó pillantásokat, melyekkel ismerősök és ismeretlenek egyaránt méregették.

A falubelieket izgalomba hozta, hogy hazatért Simodába, kivált most, amikor Tódzsin Okicsi, élete nagy szerelme megszabadult az idegen ördögtől.

Nem helyezkedhetett szembe velük, tőlük várta leendő megbízatásait. Csakhogy Okicsival ellentétben őt áldozatnak látták, olyan férfinak, akit elhagyott a jegyese, hogy összeálljon egy idegennel, akinek hazája méltánytalan követeléseket támasztott

Japánnal szemben. Különben is, egy férfi számára mindig könnyebb kifogásokat találni, mint ha nő az illető.

A falu tehát visszafogadta, s ő lett Simoda legkeresettebb bútorasztalosa.

Mégsem feledhette a múltat, nem hagyta, hogy az élet tovasodorja a siker, a nyugalom és az újrakezdés lehetősége felé.

Nem felejtette el Okicsit, Simoda megvetett szajháját. Bárki bármit is mondott róla, tudta, az élete csak akkor lesz teljes, ha őt visszakapja.

Szaidzsónak öntötte ki a szívét, aki hírhedt volt rossz hírű kapcsolatairól és szakításairól. Nem éppen ő volt erre a legalkalmasabb személy, de nem volt más közeli barátja.

Tudta, hogy Szaidzso minden cinizmusa ellenére figyelmesen meghallgatja, még ha kockázatosnak érzi is a régi érzés felmelegítését.

Mikor pedig Curumacu a visszautasítással nem törődve megszállottan harcolt tovább jegyese visszaszerzéséért, Szaidzso kitarzott mellette és támogatta.

– Kezdesz nevet szerezni magadnak a faluban – intette. – Elhalmoznak megrendelésekkel, köztisztületnek örvendsz. Okicsi a saját üzletét vezeti. Miért nem adod fel a múltat, és lépsz tovább? Okicsit kinézi innen, aki csak valamire is tartja magát. Kockára teszed a helyzetedet, ha visszafogadod őt, a végén mindent elveszítesz. Lásd be végre!

Curumacu azonban nem fogadta meg a baráti tanácsot, nem tudta eltéríteni szándékától. Érezte pedig, hogy ez a tanács józanabb, mint önnön rögeszmés ragaszkodása. Kezdett elhidegülni Szaidzsótól, aki csupa olyasmivel traktálta, amit nem szívesen hallott.

A másik végletet Naoko, Okicsi legjobb barátnője képviselte, aki alighogy tudomást szerzett érkezéséről, meglátogatta.

Ő támogatta a viszontlátást Okicsival, s olyan fényben láttatta, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. Mivel pedig tőle csupa olyat hallott, ami kedvére volt, Curumacu beleegyezett, hogy Naoko újra összehozza szerelmével.

Mint várta, Okicsi először elutasítóan viselkedett.

– Látod? – mondta Szaidzso diadalmasan. – Még Okicsi is érti, hogy okosabb leszámolni a múlttal. Esélyt akar adni neked, hogy megszabadulj ettől a nevetséges rögeszmétől, és továbblépj.

Curumacu haragosan faképnél hagyta, és Naokóhoz futott.

– Hogy várhatod el, hogy azonnal visszatérjen hozzád, mintha semmi sem történt volna az évek során? – vigasztalta az asszony.– Szégyelli a múltját, mi több, a jelenét is, azt a helyet, amit fenntart. Hogyan várhatod ezek után, hogy méltósággal, büszkén nézzen veled szembe? Azért akar elbújni előled, mert semmi mást nem ajánlhat, mint egy alantas, lealázó életet. Majd megszakad a szíve, akkor is, ha az esze azt mondja, nem való már hozzád. Adj neki időt, hogy újra helyet találjon neked az életében.

Hanem a napokból hetek és hónapok lettek, és Okicsi továbbra is kötötte az ebet a karóhoz. Nem volt hajlandó másodjára is besározni Curumacu nevét, tudta, hogy aki egyszer elbukik Simodában, soha többet nem áll talpra.

– Most azt képzeli, akar engem, de amikor őt is kiközösítik miattam, majd bának ereszti a fejét. Végén már csak a harag és a csalódás marad nekünk, és meggyűlöljük egymást – panasolta Okicsi Naokónak. – Akkor inkább őrizzük meg tisztán a múltat. A szívem azt súgja, menjek vissza Cummacuhoz, az eszem azonban azt mondja, késő már mindkettőnknek.

Végül Naoko halála hozta össze a két szerelmezt. Okicsi igyekezett szemet hunyni e baljós kezdet felett, hisz ami tragédiával kezdődik, általában úgy is ér véget.

Mikor megvédte Okicsit a falusiak megalázó gyalázkodásától Naoko sírjánál, megtört a lány ellenállása. Megértette, hogy sorsuk elkerülhetetlenül összefonódik, akár jót, akár rosszat tartogat az számukra. Bármilyen hevesen áll ellen, összetartoznak.

Most tehát a ház, amelyet Curumacu magának épített, új jelentést kapott. Okicsi is ideköltözik, hogy együtt éljenek.

„Hosszú utat tettünk meg, amíg megtaláltuk egymást” – gondolta Curumacu, s szíve eltelt szerelemmel, büszkeséggel és boldog várakozással.

11. FEJEZET

Okicsi legtöbb holmiját átköltöztette Curumacu-hoz. Az elkövetkező hónapok szinte elképzelhetetlen boldogságot hoztak mindkettejüknek.

Okicsi naponta ellátogatott a fodrászatba. Gyakran tűnt fel itt szépen megfésülve és kicsinosítva, mert hosszú idő után újra adott a külsejére. Mégsem ez volt már az élete középpontja.

Noha egyikük sem beszélt róla, Okicsi ösztönösen is érezte, hogy a falu nem nézi jó szemmel összekerülésüket. Aggódott, hiszen Curumacu megélhetése helyi megbízatásoktól függött.

Megígértette hát a férfival, hogy nem mutatkozik vele nyilvánosan. Évekig tartó elszigeteltsége óvatossá tette. Nem engedte, hogy Curumacu elkísérje a Juméba vagy bárhová máshová a faluban, hiába is erősködött.

Haragudott is, amiért nem büszkélkedhet szépséges párjával, Okicsi azonban hajthatatlan maradt.

– Nem engedhetem, hogy bárki vagy bármi közénk álljon – mondta erélyesen. – Jobb ez így, mert amit az emberek nem látnak, az nem is foglalkoztatja őket.

Szeme csillogását, járása újbóli ruganyosságát és szívből fakadó nevetését mégsem tudta elrejteni. Ez a belső sugárzás emberibbé tette, kevésbé távolságtartóvá. Soha nem érezte magát ennyire szépnek és ennyire kívánatosnak.

Boldogságát csupán az árnyékolta be, hogy Curumacu házassággal kívánta megpecsételni szerelmüket.

– Csak hogy eleget tegyünk a konvencióknak – kérlelte.

Ő azonban csak a fejét rázta:

– Nem, jó ez így, ahogy van. Miért rontanánk el egy szertartással, ami csak felhívna ránk a figyelmet. Különb is – próbálta nevetéssel elvenni szavai élet – ugyan ki vállalná el az esketést, és kit hívhatnánk meg?

Egy ideje visszatért a régi sérelem, mert a maga részéről pontosan tudta, miért utasítja el a házassági ajánlatot. Ha férj-feleség lennének, a falu vagy elfogadná őket, vagy mindkettejüket együtt tagadná meg, mert nem volt szokás külön megítélni a házastársakat.

Tudta, hogy éreznek iránta a helybeliek, ezért az elutasítás volt a valószínűbb, mint az elfogadás. Márpedig ha Curumacu elveszíti Simoda támogatását, akár be is zárhatja a műhelyét, ő pedig nem venné ezt a lelkére.

Ezzel szemben ha nem házasodnak össze, a falusiak külön üzletelhetnek Curumacuval, miközben őt, a rossz hírű botrányhősnőt távol tartják maguktól.

– Curumacu meg én újra egymásra találtunk – adta hírül Naokónak. – Ahogy mindig is akartad, mert a halálad hozott össze minket. Mikor meghaltál, újra és újra megkérdeztem az eget, miért téged vett el, holott nekem van rád nagyobb szükségem. De hát magamra sem hagytál, ugye, Naoko csan? Gondoskodtál róla, hogy ne maradjak egyedül. Amit nem értél el életedben, keresztülvitted halálodban... Köszönöm, köszönöm! – suttogta aztán. – Köszönöm, hogy nem hagytál el! Mindig is tudtad, hogy bár magányosan pergetem napjaimat, mindennél jobban félek az egyedülléttől. Téged aztán nem tudtalak becsapni, bárhogy is igyekeztem, ugye, Naoko csan? Mindig tudtad, így van?

A zsenge fű átkandikált vékony nyári kimonóján a temető kertben, és a bőrét cirógatta. Hűvös és tiszta érintés volt ez, s boldogságtól ködös szemmel nézte a körötte zümmögő rovarhadat.

Aztán elnyomta az álom, és Naoko meglátogatta ebben az álomban.

De bánatos volt, és Okicsi nem tudta az okát. Nem azt kívánta-e mindig is a barátnője, hogy ő és Curumacu egymásra találjanak? Miért szalad akkor ráncba a drága homlok, mint mindig, amikor Naoko aggódott valamiért vagy nem volt biztos a dolgában.

„Jaj, nem, nincs miért aggódnod, Naoko – nyugtatta meg Okicsi magabiztosan. – Többé semmi, de semmi nem állhat közénk. Azt

hiszem, épp elég szenvedésen mentünk keresztül, hogy mindketten megérdemeljük egy kis békét és boldogságot.”

Hasztalan próbálta azonban eltüntetni az aggodalmat barátnője arcáról, Naoko nem mosolyodott el. Egy idő után Okicsi sértetten távozott.

Egy óra múlva, mikor felébredt, egy pillanatig arra sem emlékezett, hol van. Ez a találkozás annyira valóságosnak tetszett, hogy jó időbe telt, mire felfogta, az egész csupán álom volt, és Naoko halott.

Mikor azonban feltápáskodott és lesöpörte kimonójáról a ráragadt fűszálakat, az a nyugtalanító érzése támadt, hogy Naoko azért látogatta meg álmában, mert közölni akart vele valamit.

Megborzongott a gondolatra, hogy barátnője a másvilágról próbál vele kapcsolatot teremteni, talán hogy megvédje egy újabb csapástól. Mivel azonban a maga részéről képtelen átlépni a holtakat az élőkől elválasztó határvonalon, soha nem tudja meg, mit készült Naoko a tudtára adni.

„Boldog nap ez, ugyan miért gondoljak holmi szomorú, tragikus végre?” – gondolta aztán.

Az elkövetkező hónapokban csorbítatlan volt a boldogsága, mintha soha nem is váltak volna el.

Okicsi életében először gondoskodhatott valakiről. Bonyolult *obentókat*, szendvicseket készített a párjának. Mivel nem volt híja az örömeinek, nem is ivott.

Néha mégis meglátogatták a múlt démonai. Ilyenkor leosont a partra egy üveg szakéval. Beszédesen, vígan tért meg ezekről a kiruccanásokról, egy időre elnémítva a démonokat.

Ha Curumacu sejtett is valamit, hallgatott. Túlontúl új és sérülékeny volt még a kapcsolatuk, hogy tönkretégye indulatos kitörésekkel és vádaskodással.

Boldogságuk azonban nem lehetett tartós. Évek bizonytalansága és félelmei nem múltak el nyomtalanul. Okicsi képtelen volt megnyugodni, s átadni magát közös életük csöndes házi örömeinek.

Mindig ott settenkedett körülötte a félelem, hogy egyszer mindennek vége szakad, újra elveszik tőle; mindössze kölcsönkapta

az égtől, s rövidesen már csak emlék marad. Mondhatott Curumacu bármit, nem tudta feloldani a szorongását.

Aztán ahogyan a meleg, meghitt nyári esték őszbe fordultak, majd megérkezett a hideg, zord tél, megjelentek a kapcsolaton az első repedések.

A magát emésztő nő, aki nem feledhette a múlt sebeit, képtelen volt megadni Curumacunak, amit az kívánt, nem tudta feltétel nélkül átadni nemcsak szívét és lelkét, de az önsorsrontó mértéktelen ivással sem hagyott fel.

– Miért, Okicsi, miért? Miért muszáj lerészegedned? – kérdezte egy napon Curumacu, amikor holt részegen talált rá, s még a futonról sem tudott felkelni. – Azt még megértem, miért ittál régen, most azonban itt vagyunk egymásnak. Nem bízol bennem eléggé ahhoz, hogy feladd az alkoholt?

Okicsi hirtelen támadt oktalan gyűlölettel nézett vissza rá. Hát nem olyan, mint az összes férfi? Aki csak kihasználja a nőket?

Aztán legnagyobb rémületére meghallotta a maga acsargó hangját:

– Még hogy megbízom benned? Egyszer már elhagytál, honnan tudjam, hogy nem teszed meg másodszor is?

Alig ejtette ki e szavakat, tudta, hogy ennek soha nem lett volna szabad elhangoznia, még gondolni sem hasonlóra. Árnyék suhant át Curumacu arcán, s egy arcizma megrándult fájdalomában.

Okicsi feltápáskodott a szakéázta futonról, s a férfi ruhaujjába kapaszkodott, amikor az megpróbált odébbmenni.

– Kérlek, bocsáss meg, Curumacu! Nem tudom, mi ütött belém. Nem lett volna szabad ilyen mondanom – sírta.

Ezzel visszazuhant a tatamira a férfi lábához.

– Igazad van – zokogta. – Nem szabad innom, mert az ital olyasmit mondhat velem, ami igazságtalan és tönkretesz kettőnket. Ígérem, abbahagyom! Kérlek, ne hagyj el!

A szépséges, térden állva könyörgő Okicsi látványa túl sok volt Curumacunak, hogy elviselje. Melléült a tatamira, a karjába vette, szoroson magához vonta, mintha csak attól félne, ha enged a szorításán, a másik egyszerűen elenyészik.

Így kapaszkodtak össze, kétségbeesetten próbálva erőt meríteni egymásból az ellenséges világgal szemben, amely megpróbálta szétválasztani őket.

Aznap éjjel Curumacu Okicsi halk lélegzését hallgatta maga mellett. Szándékosan nem volt hajlandó meglátni, ami pedig napról napra nyilvánvalóbbá lett. A falu népe azzal fejezte ki rosszállását, hogy megvonta tőle a megbízásokat.

Hónapok óta nem kapott új megrendelést. Úgy próbálta elrejteni e tényt Okicsi elől, hogy magának fabrikált bútorokat, amelyekből egyre több halmozódott fel a műhelyében. Örült, hogy Okicsi mostanában ritkábban tér be ide, így legalább nem jön rá az igazságra.

Kénytelen volt beismerni, hogy a falu kitzsította, s néha a helybeliek suttogását is hallotta a háta mögött.

– Ott megy Curumacu! Az a bolond, aki eltartja Tódzsin Okicsit, és hagyja, hogy tönkretegy egy ilyen cemende. Kerüljük el, amíg észére nem tér.

Senki nem értette meg, miféle makacs szerelemmel ragaszkodik az érzékeny fiatal férfi szíve választottjához. Értetlenül csóválták a fejüket. Egy férfi nem mehet tönkre egy asszony miatt, kivált egy olyan tehetséges valaki, mint Curumacu, aki minden ujóra kaphatna fiatalabb és tisztességes lányt.

Curumacu most gondolkozni akart erről az érzésről, ezért hagyta tovább aludni Okicsit, és kisurrant a verandára. Tudta, hogy odakint a szabadban, a természet közelében kitisztul a feje.

A hold varázslatosan világolt aznap éjszaka, el-elbújva a felhők mögé. Hogy is lehet az ő életük ilyen hányatott ennyi béke és szépség közepette? – gondolta Curumacu.

„A hold ugyanolyan csalóka, mint a mi sorsunk Okicsival – töprengett. – Hiába próbáljuk elérni a tiszta, feltétel nélküli, súlytalan szerelmet, valahányszor érte nyúlunk, kicsúszik a kezünk közül. A végén ott maradunk sajgó szívvel, csalódottan, neheztelve, mert nem őrizhettük meg szerelmünket a végtelenségig.”

A hatalmas, sárgás holdkorongra pillantott az ég magasában, amely jóindulatúan nézett le rá, és felkiáltott:

– Béke és nyugalom ura, mondd meg, mit tegyek!

De az óriási, szépséges égitest csak nézett rá jóságosan, és adós maradt bármiféle válasszal.

Curumacu felsóhajtott. Saját erejére hagyatkozhatott csupán.

Remélte, hogy a baj csak átmeneti, és elmúlik, amint a falu népe hozzászokik a gondolathoz, hogy ő semmi szín alatt nem mond le Okicsiról.

Hiába reménykedett, s előbb-utóbb Okicsi is rájött, hogy az ő szeretett Curumacuját kizárta a falu közössége, és virágzó vállalkozása ebek harmincadjára jut.

Sírva panaszkodott Naokónak a sírjánál.

– Ezt akartad a tudtomra adni, Naoko? – zokogta.

Könnyű szél kerekedett, megzörgetve a közeli fákat. Sustorgásuk olyan volt, mintha csak Naoko súgta volna: „Igen! Igen!”

Okicsi a sírkőnek dőlve faggatta a halottat:

– Mondd, mit tegyek, Naoko? Te tisztábban látsz odafönt, ahol már nem nyomasztanak kicsinyes emberi gondok. Tudom, mi erre a válaszod: Hagyd el Curumacut, hogy ne menjen végképp tönkre! Ha igazán szeretném, elmennék tőle, hogy ne húzzam le többé magammal. Az emberek jobban megbocsátják egy férfi, mint egy nő kihágásait, így őt is visszafogadnák maguk közé, és elfelejtenék rövid életű botlását. De nem tudom megtenni, Naoko, nem bírnám elviselni a szakítást!... Kell hogy legyen más megoldás, kérlek, mondd meg, mi az! Mindig leleményes voltál a kiskapuk megtalálásában.

„Nem, nem – visszhangozta nagy vidáman a szél a szavakat, amelyek megfogamzottak az elméjében. – Nincs itt semmiféle kiút. Amióta Townsend Harrishez kényszerítettek, megpecsételődött a sorsod. Nyugodj bele, ez mindig így lesz ezután.”

Okicsi tudta már, hogy nincs remény kettejüknek. A múlt ismét utánuk nyúlt, hogy megkérje az árát a néhány havi boldogságnak. El kell hagynia Curumacut, mielőtt lehúzná magával, s a kitagadás és önvád keserősége végleg összeroppantaná szerelmüket. Akkor elszakadna, darabokra hullna és szerteszóródna a szélbe a kettejüket összekötő vékony fonál.

Okicsi sírva ment haza Naoko sírjától. Miért nem hagyja őket békén a falu? Egyszer már elhagyta Curumacut fiatalon és

tudatlanul, mert értésére adták, hogy ez lenne a nemes döntés. Eljátszotta szerepét, rávette az idegen ördögöket, hogy Japán számára előnyösebb diplomáciai szerződést írjanak alá.

Elárulta testét, lelkét és szerelmesét, hogy használjon a hazájának, és most ezért vetették ki maguk közül. Igazából nem volt értelme megmaradni a halandók között, ahhoz azonban mégsem volt bátorsága, hogy véget vessen az életének. Néha megfordult a fejében, hogy mértéktelen ivásával voltaképpen efelé tart, megpróbálja elpusztítani magát. Csakhogy ez túl hosszadalmas folyamat, és minden reggel arra ébred, hogy életben van.

Aznap éjjel, nem tudva elviselni a kettejük közt felgyülemlő kimondatlan feszültséget, kitört.

– Curumacu, beszélünk kell arról, ami kettőnk között történik!

A férfi jó ideje félt ettől a pillanattól, s most megpróbálta elodázni.

– Nem, nem, Okicsi, most nem beszélhetünk. Be kell fejeznem ezt a bűnt.

– Ugyan kinek? – kiáltotta Okicsi, s tekintete végigpásztázott a bútorrakáson, amelyet senki nem rendelt meg.– Mindketten tudjuk, hogy miattam nem kapsz új megbízást. Így van, ugye?

Curumacu hallgatott, mivel társa kimondta az igazat. De legalább nem lapult többé közöttük, árnyékokot vetve boldogságukra és közös életükre.

– Ne aggódj, Okicsi! – felelte. – Túléljük ezt is, felülkerekedünk a bajon.

– Tudod, hogy nem sikerülhet, belebukunk. Falat emel ez közénk, és a végén meggyűlöljük egymást – rázta a fejét Okicsi szomorúan.

– Egyetlen megoldás létezik erre, el kell hagyjalak. Ennél nehezebb semmi nem volt egész életemben, de nincs más kiút. Te magad is belátod, nem igaz?

– Nem – rázta meg a fejét Curumacu. – Nem látom be. Nem hagyhatsz el, mert az életem semmit sem ér nélküled.

Nem volt hajlandó tovább beszélni a dolgról. Okicsi tudta, hiába is próbálná észre téríteni.

Aznap bőséges ebédet készítettek, amely *szasimiből, tempurából* és Curumacu kedvenc *sobájából* állt.¹² A tűz melege mellett, a

tatamin elnyújtózva költötték el. Olyan jó volt így együtt, s Okicsi szeme megtelt könnyel, ahogy az életük egén gyülekező viharfelhőkre gondolt. Hogyan is lehet rossz valami, ha egyszer ilyen csodálatos, ilyen helyénvaló?

Curumacu felvetette, költözzenek el, és kezdjék újra az ország valami távoli zugában, de Okicsi hallani sem akart róla. A kedvese ide tartozik, ez az élete, és ő nem veheti el tőle.

Később, amikor Curumacu már csak egy marék hamu volt egy hideg, sivár sírban, Okicsi megértette, mekkorát hibázott ennek a lehetőségnek az elvetésével. Ezért halt meg Curumacu, míg neki testben és lélekben betegen tovább kell hordoznia élete nyűgét.

Aznap este, mikor Okicsi újra meg újra megtöltötte szakéval a poharát, Curumacu nem próbálta megállítani. Megértette, hogy belső vívódását akarja elzsilbasztani az alkohollal, és mivel neki erre ugyanolyan szüksége volt, mint kedvesének, mindent korlátot lerázva magáról csatlakozott hozzá.

Végigitták az éjszakát, többé nem fogta vissza őket a közös boldogság ígérete. Újabb szakasz kezdődött ezzel az életükben, amelyet az alkohol és az önpusztítás jellemzett.

Kapcsolatuk eztán hullámvasútra emlékeztetett: az ital heves veszekedésekbe taszította őket, melyet mélységes megbánás és könnyes békülés követett. Okicsi tudta, hogy ez sehová nem vezet.

A vég akkor érkezett el, amikor Curumacu bement a faluba nyersanyagért, s barátja, Szaidzso őt keresve bekopogtatott Okicsihez.

Okicsi elért egy pohár gőzölgő – akkoriban ritkaságnak számító – jázmineát, melyet még a konzulátusról hozott magával, és várta, hogy kibökje, miért jött.

Mindig is tudta, hogy Szaidzso görbe szemmel nézi a kapcsolatukat, és fölösleges tehetetlennek tekinti az ő személyét. Biztos volt abban, hogy megpróbálja elszakítani tőle Curumacut, ezért a legrosszabbra számított.

Szaidzso nem volt a szavak embere, s most is azonnal a tárgyra tért.

– Okicsi szan, aggódom Curumacuért és azért is, hogy újabban sokat iszik. Maga mindennél jobban tudja, hogy nem volt ez mindig

így. Most is csak azért menekül a szakéhoz, mert olyan végtelenül boldogtalan és elkeseredett. Nem akarom megsérteni magát, de gondolom, rájött, hogy maga hozta ezt Curumacura.

Szaidzso látta, mint torzul el Okicsi arca a nyers, kendőzetlen fájdalomtól, mintha csak kést mártott volna a szívébe. Nem szívesen bántotta, de Curumacu a legjobb barátja volt, kitűnő ember, és nem tudta nézni, hogy így tönkretégye magát. Látta, amint egyre mélyebbre süllyed, s meg kellett állítania, amíg nem késő.

Megkeményítette hát a szívét, és folytatta a támadást.

– Ha szereti, Okicsi – és tudom, hogy igen –, kérem, hagyja el, hogy ne pusztítsa magát tovább! Hát nem látja, hogy a múltat nem lehet eltörölni, mintha csak soha nem is létezett volna? Mindig ott kísért az kettejük között. Jobb akkor most elválni, míg a szépre emlékezhetnek, mint tovább várni, és haraggal, keserűen szétmenni. Maga meg én, a szívünkön viseljük Curumacu sorsát. Mindez nem az ő hibája. Valójában egyetlen vétke az, hogy túlon túl szereti magát. Éppen ezért egyedül maga enyhíthet ennek a szerelemnek a szorításán, mielőtt megfojtja a kedvesét.

Okicsi némán bólintott, mert nem jött hang a torkára. Különben is, ugyan mit felelhetett volna erre?

Jóval azután, hogy Szaidzso elment, csak ült tovább a tatamin, előtte az érintetlen jázmin tea, amely ugyanúgy kihűlt, mint az ő szíve. A napsütés hirtelen kivonult a szobából, s a ház, amelyet Curumacu annyi szeretettel és reménységtől eltelve épített, sötét, élettelen, üres héjjá vált.

Okicsi felkelt, mert nem bírta tovább egy helyben maradni. Nyugtalanul róta a szobát, s közben gyengéden meg-megérintette a *jukatát*, amelyet Curumacu a padlóra dobott siettékben.

„Szaidzso szannak igaza van. Eljött hát a vég” – gondolta, miközben gépiesen csinos halomba rakta a helyiségben szétszórt párnákat.

Holnap elmegy innen Misimába, ahol az egyik gésaháznak szakképzett gésára van szüksége. Nem szól róla Curumacunak, mert ha közölné vele a szándékát, megpróbálná visszatartani, és ő nem bír elviselni több könnyes jelenetet.

Miután ezt eldöntötte magában, iparkodott megnyugodni Curumacu visszatérte előtt.

„Nem gyaníthat semmit – szötte tovább a tervét. – Kérlek, istenem, ne engedd, hogy rájöjjön, mit forralok, mert akkor megakadályozza, és én belehalok!”

Aznap este, mikor Curumacu hazaért, csillogott a szeme, mert hónapok óta először rendeltek tőle bűtort.

– Az egyik gyerekkori barátom bízott meg – közölte büszkén Okicsival. – A jövő hónapban házasodik, és velem rendezted be a házát.

Tekintete most merengővé vált, és Okicsi tudta, arra gondol, hogy ők soha nem kelnek egybe. Nem sejtve, mi vár rájuk, most újra szóba hozta a témát, Okicsi azonban a fejét rázta.

– Nem, a házasságot nem nekünk találták ki, különösen nem most, ezekben a válságos időkben!

Curumacu nem merte tovább feszíteni a húrt, Okicsi azonban tudta, hogy gyakran gondol az esküvőre.

Örült, hogy ezt legalább megúszták, mert a hivatalos kötelék tovább nehezítette volna a küszöbönálló elválást. Különben is, gondolta elszoruló torokkal, Curumacu így könnyebben házasodhat meg és találhat boldogságra egy másik nő oldalán.

Szegény Curumacu! Hogy lehet, hogy egy olyan kiváló asztalos, mint ő, így megőrül egyetlen megrendelésnek, ami egy gyerekkori baráttól származik? Ő, akit korábban elhalmoztak megbízásokkal, hogy alig győzte őket! Okicsi szíve elszorult a szánalomtól. Nem, nem akarhatta, hogy a kedvese még jobban elveszítse méltóságát és önbecsülését. Többé nem kérdőjelezte meg döntése helyességét, hogy Curumacut elhagyva holnap Misimába menjen.

Aznap éjjel, utolsó közös éjszakájukon Okicsi a szokottnál is szorosabban vonta magához és cirógatta az arcát, hogy miután magára marad, emlékezzen az érintésére. Hálás és elégedett volt, és semmit sem gyanított. Újra boldognak látszottak.

Jóval azután, hogy Curumacu az igazak álmát aludta, Okicsi éberén virrasztott, és elnézte, amint a szobába tévedt holdsugár megvilágítja az arcát. Valamennyi vonását a szívébe akarta vésni, hogy örökre megőrizze.

Másnap Curumacu korán elment, hogy fát szerezzen új vállalkozásához. Okicsi az ajtóból nézte, amint eltűnik a távolban.

Most látta utoljára, és örült, hogy aznap reggel ruganyos léptekkel, jókedvűen távozott. Soha többé nem felejtette el ezt a pillanatot, a távozó Curumacut, aki tökéletesen biztos volt abban, hogy odahaza várja.

Tudta, sietnie kell, hogy már ne érje itt. Ezért, amint elment, batyuba kötötte legszükségesebb holmiját, s bérkocsit fogadott, hogy vigye el Misimába.

Szeme közös életük megannyi részletét magába itta a búcsúzáskor. Mindenre emlékezni akart: a hasadékra a hártavékony papír tolóajtón, amelyet akkor ejtett rajta, amikor bemutatta neki, hogyan táncolnak a gésák; a *kotacura*¹³ a tűz mellett és a forró víz bugyogására a teáskannában, mikor teát főztek a hosszú és hideg téli estéken.

Az egyik este még a gyerekek is szóba kerültek, és egyenként elnevezték őket. A hozzájuk hasonló halászbemberek és a pór nép jó ideig nem vehettek fel családi nevet, ez csak a földesurak, a szamurájok és a nemesség kiváltsága volt.

Aztán egyszeriben minden megváltozott, és a sógun engedélyezte, hogy a parasztnak is lehet családi nevük. Curumacu rendkívül büszke volt a vezetéknévére, és a gyerekekkel kapcsolatban ez is szóba került.

Valamiért azonban csak nem akartak érkezni, Okicsi sehogyan sem került áldott állapotba. Mivel Curumacu nem nősült meg e második és végleges elválás után, a vezetéknév, amelyre pedig olyan büszke volt, vele halt, röviddel Okicsi távozása után.

Aznap délután, mikor Curumacu hazaért, sötét ház várta, betett ablaktáblákkal. Nem aggódott még, mert Okicsi gyakran ment el délutánonként, és mindig bezárt maga után.

Talán azért tett szert erre a szokásra még a konzulátuson, hogy elzárja a tolakodó tekintetek elől botránys életét. Igyekezett mindig zárt ajtókat és ablaktáblák mögé húzódni.

Aznap Curumacu újabb megrendelést kapott, és előre várta, hogy ragyog fel kedvese arca, midőn este közli vele a jó hírt.

Türelmetlenül fülelt, mikor hangzanak fel léptei a *genkanon*, s csendül fel vidám hangja: „*Tadaima!*”¹⁴

Rájött, hogy elaludhatott a várakozás közben, mert amikor felébredt, már sötétedett. Okicsit szólította, de nem kapott választ. Vadul kalapálni kezdett a szíve. Újabban izgalmi állapotban mellkasi fájdalmat érzett és nehezebben lélegzett, ezért erővel próbált lecsillapodni.

Csak nem történt valami Okicsivel?

„Szent ég! – gondolta. – Talán valaki megtámadta, amikor kint járt a faluban!”

Először a parton kereste. A nevét szolongatta, és szinte félt, hogy eszméletlenül, sérülten talál rá valahol. De híre-hamva sem volt.

Aztán a temetőbe ment, Naoko sírjához, ahová gyakran látogatott el Okicsi virágcsokorral, kivált, mikor felzaklatta valami. És az utóbbi napokban nagyon is zaklatottnak látszott.

De itt sem találta. Csupán a madarak hívogatták egymást baljós vijjogással, ahogy ide-oda cikáztak a sötét, csupasz sírkövek között. Curumacu megkönnyebbült, hogy istennek hála, Okicsi nem sérült meg, és távozott a holtak nyughelyéről.

Egész éjjel őt kereste. Járt a főtéren, a Juméban, de sehol sem lelt a nyomára. Talán elkerülték egymást, és mostanra otthon van. Épp egyik csodás vacsorájukat készíti felgyúrt ruhaujjal, miközben keze fehér a *tempurához* való lisztől.

E gondolattól megvigasztalódva hazasietett. Hiába erőltette azonban a szemét, nem szűrődik-e ki szívmengető világosság a tatamis szoba papír válaszfala mögül. A ház ugyanolyan sötét volt, amilyen távozásakor, és ő elszoruló szívvel sejtette meg, hogy Okicsi nem tér vissza.

Éberén várta egész éjjel, és mikor reggelre sem volt nyoma, szembe kellett néznie a ténnyel, hogy Okicsi elhagyta. A legtöbb holmija hiányzott, a többit pedig takarosán feltornyozta egy nem használt *osire* egyik sarkában. Okicsi elment, s sejtelve sem volt, hová és miért.

A nap hátralévő részét azzal töltötte, hogy megpróbálta átgondolni, mivel bánthatta meg. Tegnap kis örömei – az új

rendelések – egyszeriben jelentéktelenné törpültek. Újra elvesztette hát Okicsit, s üressé és cél nélkülivel vált az élete. Az út végére ért, ez volt a vég.

Miután Okicsi elhagyta, Curumacu megváltozott. Többé nem érdekelte a munka, és alig tette be lábát a műhelybe, amelyre pedig addig olyan büszke volt. Ivásnak adta a fejét. Voltak napok, amikor felkelni sem volt kedve.

Szaidzsót elrémítette, mennyire összetört testileg és lelkileg. Most jött rá, mennyit ártott a barátjának.

Mondhatott bármit, Curumacu nem hagyott fel az ivászattal. Akkor sem, amikor felajánlotta, hogy megkeresi neki Okicsit és megpróbálja rávenni a visszatérésre.

– Meg ne próbáld! – rivallt rá a barátja keserűen. – A maga jószántából hagyott el. Hogy mehetett el így, egyetlen búcsúszó nélkül! Nem tudtam, hogy a lány, akit szeretek, nemcsak tisztességtelen és csapodár, de ráadásul gyáva is. Hiába, egy olcsó gésa már csak gésa marad, ahogy a mondás is tartja.

Szaidzso mostanra nagyon megijedt, mert soha nem látta még ilyen keserűnek és ellenségesnek a szelíd és kedves Curumacut. Mintha szerelme most átváltozott volna gyűlöletté, s Okicsi megfutamodását megbocsáthatatlan árulásnak tekintette. Szaidzso úgy döntött, ideje közölnie barátjával, mi készítette oly sietős távozásra Okicsit.

– Curumacu, ne beszélj így Okicsi szanról! – mondta. – Az egész voltaképpen az én hibám. Tudod, úgy éreztem, veszélyeztetni az anyagi biztonságodat és a falubeliek megbecsülését, mert amíg vele éltél, elfordultak tőled. Végtelenül aggódtam, mivé lesz egy olyan dolgos, céltudatos valaki, mint te. Abban láttam az egyetlen megoldást, ha Okicsi elhagy. Az egyetlen lehetőséget arra, hogy lemosd magadról a szégyent, és újrakezdd az életedet... Ezért egy napon megvártam, amíg elmész otthonról, aztán bementem, és beszéltem Okicsival. A fejére olvastam, hogy tönkretesz téged, és azt mondtam, ha szeret, elhagy. Most jöttem rá, mekkorát tévedtem, Curumacu! Egészen mostanáig nem sejtettem, hogy amíg ott van neked Okicsi, semmi nem érdekel, sem a siker, sem az elismerés, még a becsületed sem. Együtt szerényen eléldéghettetek volna.

Fogalmam sem volt róla, hogy létezik ilyen mély elkötelezettség és szerelem. Bocsáss meg nekem, Curumacu szan, és engem okolj, ne Okicsit!

Curumacu egy pillanatra megingott, mert szeretett volna hinni barátja vigasztaló szavainak. Aztán a fejét rázva szomorúan felnevetett. Túl sok sebet kapott már az életben ahhoz, hogy bárkinek higgyen, akár még Szaidzsónak is.

– Tudom, hogy segíteni akarsz, Szaidzso, de nincs szükség hazugságra, csak hogy tompítsd a rám mért ütést. Soha nem jelentettem annyit Okicsinak, mint ő nekem. Ezért tudott most, másodjára is elhagyni. Még ha rá is venném a visszatérésre, nem tudnék már ugyanúgy érezni iránta, attól való féltében, mikor térek vissza ismét egy üres házba. Nem, Szaidzso szan, túlon túl sokat szenvedtem ahhoz, hogy újra merjem kezdeni.

Mondhatott eztán bármit Szaidzso, Curumacu nem hitt neki. Végül lelkifurdalással eltelve hagyta ott a bezárt ablaktáblájú házat.

Curumacu kerülni kezdte az embereket, még Szaidzsót is. Továbbra is gyönyörű bútorokat fabrikált, ezeket többnyire ingyen elosztogatta, az sem érdekelte, hogy begyűjtse az értük járó pénzt.

Annyi bevétele mégis volt, amiből fedezte alapvető szükségleteit, és beszerezhetette a nyersanyagot a munkájához. Mellkasi fájdalma rosszabbodott, de nem törődött vele, azt gondolva, ha a halálát okozza, csak annál jobb.

Egy napon, úgy egy évvel Okicsi távozása után, arra riadt fel éjszaka, hogy perzselő fájdalom szorítja össze a mellkasát. Megpróbált felállni, de nem tudott megmozdulni, mintha minden tagja ólomból lett volna. Kiáltani akart, nem jött ki hang a torkán. A fájdalom nőttön-nőtt, mígnem minden szerterobbant. Így érte a vég. Megszűnt a fájdalom, és amikor mozdulni próbált, könnyedén mozgott, mintha csak úszott volna a levegőben. Kiemelkedett a futonon heverő testéből, és elvitték.

Csodálatos érzés volt. Láta, amint a távolból Okicsi integet feléje, üdén és sugárzón, mert épp a fürdőben járt a fiatal és egészséges Naokóval.

Olyan jó volt az illata, nem érzett szaké a leheletén. Curumacu közelgő esküvőjükre gondolt, s szíve repesett a boldogságtól és

büszkeségtől...

12. FEJEZET

Okicsi három nap, három éjszaka utazott, mire megérkezett Misimába. Észre sem vette az országút zökkenőit, sem a sötét, félelmetes éjszakákat, hiszen szívét és lelkét Simodában hagyta. Mindössze a test üres váza zötykölődött most tovább a bérkocsiban, egyre távolabb Curumacutól.

Többször előrehajolt, s már-már azon volt, hogy visszafordítja a kocsist. Csupán csak Szaidzso fájdalmas, ám igaz szavai tartották vissza ettől.

E hosszú és fáradságos út során újra meg újra meg kellett győznie magát, hogy jól döntött, s Curumacu megvigasztalódik egy idő után, ugyanúgy, ahogyan elsőre is. Idővel belátja döntése helyességét, és még hálás is lesz érte.

Talán meg is nőszül, és gyerekei születnek – ő bizony nem tudta megadni neki ezt az örömet –, s továbbadhatja a vezetéknévét. Könnycsepp gördült a kimonójára, és ő olyan közönyösen nézte a nagy, terjengő nedvességfoltot, mintha valaki mással történe mindez.

Még a természet is megtagadta tőle a gyermekáldást, amelyet pedig annyira kívánt, és ami megváltoztathatta volna az életüket.

„Talán feneketlenül gonosz voltam előző életemben, ezért születtem újra egy ilyen viszontagságos sorsra” – gondolta, mert mindenáron magyarázatot keresett balszerencséjére.

Misimában parányi szobában rendezkedett be, melyen egy másik gésával osztozott, és máris munkába állt. Gépiesen, oda sem figyelve evett és aludt, amikor eljött az ideje, többnyire azonban nem érdekelte, mit vesz a szájába vagy mi folyik körülötte.

Csupán a munka, a szesz és a házat látogató előkelő vendégekkel folytatott flört élénkítette fel. Gyakran szívfájdító dallamokat csalt ki a *szamiszenjéből*, mikor nekik játszott. Ilyenkor erőt vett rajta a nosztalgia, Simodára gondolt, és elfeledkezett arról, hol is van.

Eltűnt körülötte a gésaház csiricsaré dekorációja. Sápatag homok végtelenje terült el előtte, s a vendégekbe szakét diktáló örömlányok durva nevetését elnyelte a partot paskoló hullámok szelíd csobogása. A *szamiszenjéből* kicsalt akkordok Curumacu madarainak a fák lombjai között, csivitelésére emlékeztették, melyeket kedvese meghagyott a háza körül.

Misima is vízközelben feküdt, de itt a homok fekete volt és durva szemű. Okicsi nem kedvelte ezeket a piszokra emlékeztető szürke szemcséket, amelyek szúrták a talpát. Néha mégis lement a partra, hogy lássa a tengert, és elnézze, amint a gyöngyhalászok felfeszítik a kívül csúnyának látszó kagylókat, hogy kiemeljék a bennük érlelt ragyogó gyöngyszemeket.

Lelke még telve volt emlékekkel, s most hozzájuk folyamodott, hogy túléljen egy-egy napot a gésaházban. Többé nem ő volt a legfiatalabb és legüdébb örömlány, hűvös és távolságtartó szépsége mégis kiemelte társnői közül. Furcsa módon épp zárkózottsága és elérhetetlensége tette olyan népszerűvé, az, hogy elrejtőzött a festett gésamaszk mögé.

Őt azonban nem érdekelte, mit gondolnak róla, ahogyan azokkal az ékszerekkel és ajándékokkal sem törődött, amelyeket egy-egy tehetős vendég néha rátukmált. Egyedül az ivással gondolt, és azzal, hogy a vendég elégedett legyen. A szesz mámora gondtalanná tette. Önnön testét is megvetette, s hagyta, hogy a vendég ágyba vigye. Ám ilyenkor sem törhetett át senki a jégből emelt bástyán, melyet maga köré épített, s nem csalt ki belőle élő ember szívből jövő, a szemében is tükröződő mosolyt.

Mikor egy-egy vendég belefáradt a ráakaszkodó, erőszakos gésákba, Okicsit kérte, akit a törzsvendégek jóindulatúan „jégszűznek” kezdtek nevezni.

Ő a maga részéről szórakozott megvetéssel bánt a kuncsaftokkal. Nem egyebek elkényeztetett kisfiúknál, szokta mondani szobatársának, akiknek anyai gyöngédségre van szükségük, meg arra, hogy ostobácska hazugságokat halljanak önmagukról.

És ő ügyesen hazudott, vendégei mindazt a felületes hiábavalóságot meghallgathatták a szájából, amire csak vágytak. Miután lejárt az idejük, megújult önbizalommal távoztak tőle. Ő pedig

visszatérve kicsiny szobájába, lélektelen géppé változott, aki csak azért mozgott meg lélegzett, mert nem tehetett másként.

Néha, amikor nem tudott aludni, elővette azt a fekete lakkdobozt, amelyben legdrágább értékeit tartotta, s sorban végignézte a Curumacura vonatkozó emlékeket. Ott volt egy régi fényképe; egy hajtincs sűrű, fekete loboncából, melyet ő vágott le egyszer; aztán két gyűszűnyi szakéspohár, ezekből kortyolgatták telente a *szakét* a *kotacu* mellett.

Lehetséges, hogy mindössze hónapokkal ezelőtt váltak szét? Okicsi úgy érezte, évek teltek el azóta. Rövid boldogságuk abban a mesés házban is mintha csak merő ábránd lett volna, egyike annak a sok száznak, amelyeket azért gondolt ki, hogy ébren tartsa magában az egykori szent érzést.

Napról napra elmondta magának, hogy Simoda emléke majd fokónként elhalványul, s ő is nagyobb lelki békére lelhet akkor.

„Holnap megint jobb lesz” – sóhajtott fel minden egyes este, mielőtt nyugovóra tért.

Talán meg is nyugodott volna, ha nem vetődik néha a gésaházba egy-egy simodai vendég. Egyszer azt is kihallgatta, hogyan beszél az egyik a szégyenletes Tódzsin Okicsiról, aki eladta magát az idegen ördögöknek. Ez a perszóna elárulta a hazáját, mikor összeállt azzal az emberrel, aki a fegyverek erejével kényszerített ki méltánytalan szerződést Japántól.

Okicsi összehúzta magát a férfi megvető, gyűlölködő hangját hallva, és nesztelenül elosont, remélve, hogy a simodai vendég nem ismeri fel.

Most, hogy a múlt szellemei köréje gyűltek, megint csak a szaké mit sem követelő, ködös világában keresett menedéket.

A vádakat hallva dühösen fúrta fejét a zörgő babbal és rizshajjal töltött hűvös párnába. Egyszerűen nem értette, hogy lehetnek vele ilyen kegyetlenek az emberek. Hát senki nem emlékszik arra, hogy Curumacu boldog jegyese volt, akitől erőszakkal szakították el; hogy voltaképpen bebörtönözték a kormányzói hivatalba, egészen addig, amíg be nem adta a derekát?

Létezik olyan nő a föld kerekén, aki önszántából lemond a szerelemről, akkora érzésről, amelyen az övék volt, hogy egy nála

háromszor idősebb vénember megvetett ágyasa legyen? Hiszen csak fogcsikorgatva tűrte el, valahányszor megkönyékezte!

Van olyan nő, aki készségesen veti oda jó hírét, hogy élete végéig lesütött szemmel kelljen járnia?

De hát az embereket mindez nem érdekelte, ő meg belefáradt abba, hogy az igazát bizonygassa, akár magamagának, s még mélyebbre süllyedt a részegség pusztító bugyraiba.

Mikor arcán megjelentek az első ráncok és a kicsapongás nyomai, ügyesen vastag smink mögé rejtette őket, s tovább hazudott magának, hogy minden a legnagyobb rendben.

Misimában gyorsan múlt az idő, s ő lassan újra hozzászokott a gésaélethez. Akkor volt a legboldogabb, amikor a *szamiszenen* játszhatott, és valamelyik varázslatos dalát énekelhette azok közül, amelyekre kitanították.

A zene egyetemes nyelvében vigaszra és szeretetre talált. Néha az ablak mellé telepedett, és versekbe öntötte érzéseit.

Társnői elfogadták különcségeit. Semmi nem érdekelte, ami a korabeli nőket foglalkoztatni szokta. Soha nem tett megjegyzést legfőbb beszéd tárgyakra, a gazdag kuncsaftokra, akiktől jövőjük megszilárdítását várták.

Sőt! Mikor az egyik legkívánatosabb „védnök” érdeklődni kezdett iránta, s az volt a szándéka, hogy Okicsival bővíti ágyasai népes karát, ő udvariasan visszautasította, és egy nála engedékenyebb lányhoz utasította.

Mivel pedig nem versengett a többi gésával a hasonló kegyekért, hűvös szépsége és igézetes hideg eleganciája ellenére sem tekintette senki vetélytársnak.

Amolyan idősebb nővér, *oneszan* vált belőle. Társnői szívesen befogadták maguk közé, s ő úgy érezte, legalább tartozik valahová.

Napjai a gésaházban így tűrhetően teltek. Nem várt semmit az élettől. Itt senki nem tudott a múltjáról, és kivívta magának a többi lány megbecsülését.

Ha nem gondolt volna többé Simodára, akár még boldognak is mondhatta volna magát.

Aztán egy napon, 1872-ben újabb vendéget kapott szülőfalujából. Szaidzso volt az, Curumacu barátja. Elég volt meglátnia, máris

romokban hevert nehezen megszerzett nyugalma. Felvértezte hát magát az újabb rossz hír ellen, mert a simodai látogatók kivétel nélkül mindig ilyet hoztak.

Hanem arra a hírre, amelyet Szaidzsótól hallott, semmi nem készíthette fel. Az elkövetkező hónapokban egyre azzal emésztette magát, miért is nem gondolt arra, hogy Curumacu belehal a bánatba.

Végül be kellett vallania magának, hogy nem hitt ennek a szerelemnek az erejében. Anyja serdülőkkora idején egyfolytában azt sulykolta belé: „Egyetlen nő sem pótolhatatlan.”

Arra számított, hogy Curumacu egyszer majd túljut rajta, és másik nőnél talál boldogságra.

Szegény Curumacu! Senki, még ő maga sem mérte fel szerelme tisztaságát és mértékét. Most pedig meghalt, nincs többé!

– Okicsi, Curumacu halott! – ezek voltak Szaidzso első szavai. – Néhány napja ment el.

Okicsi a padlóra roskadt, mert lába egyszeriben képtelen volt megtartani törékeny testét. Az idő mintha megállt volna egy pillanatra, s a bénító csöndet egyedül körme kaparászása törte meg a tatamin.

Aztán felnyögött. Annyira nem emberi, kísérteties volt ez a hang, hogy Szaidzso hátán végigfutott a hideg.

– Curumacu meghalt? Nem, nem, Szaidzso, mondja, hogy nem igaz! – kezdte döngölni a férfi mellkasát. – Megígérte nekem, hogy minden jóra fordul, ha elhagyom. Hogy fordulhatna jóra, amikor ő már nem él?

– Tudom, tudom, Okicsi – suttogta Szaidzso. – Tévedtem. Iszonyatosan, elmondhatatlanul sajnálom.

– Akkor mégis igaz, Curumacu meghalt – mondta végül Okicsi.

A hangja természetellenesen nyugodt volt, s arcából kiszaladt a vér.

Szaidzso bólintott.

– Miután maga elment, darabjaira hullott szét. Azt hitte, azért hagyta el, mert nem szereti eléggé, hogy nem tudja folytatni azt a fajta életet, amit felajánlott. Megpróbálta gyűlölni magát, mindhiába. Így a gyűlöletet maga ellen fordította. Alkohollal büntette a szervezetét, és a sírba itta magát. Eleinte azzal vigasztalódtam,

hogy mindez átmeneti állapot, s miután túlteszi magát a veszteségén, boldogabb lesz. Hanem minden csak egyre rosszabbodott, mintha csak elvesztette volna az összes életkedvét... Ekkor jöttem rá, mekkora hibát követtem el. Megfordult a fejemben, hogy idejövök könyörögni, térjen vissza Curumacuhoz, de nem volt bátorságom bevallani a barátomnak, mit tettem. Napról napra halogattam a döntést, míg azután túl késő lett. Minden oka megvan arra, hogy gyűlöljön, Okicsi szan, mert ártottam magának és Curumacunak, és túl gyáva voltam, hogy megmentsem a barátomat, amíg tehettem.

Egy pillanatra elhallgatott érzelmei súlya alatt.

– Így, ezzel az önváddal kell most már élnem ezután. Megöltem Curumacut, a barátomat és fogadott testvéremet. Ezzel az erővel akár kardot márthattam volna a szívébe.

Két kezébe temette arcát, úgy zokogott. E napon meghalt a magabiztos, energikus, csillogó szemű fiatalember, s egy nyomott kedvű, visszahúzódó Szaidzso született helyette.

„Újabb áldozat azok sorában, akiken Townsend Harris átgázolt” – gondolta Okicsi később szomorúan.

Most azonban megmarkolta Szaidzso porlepte köntösének ujját:

– Maga volt Curumacu legjobb barátja, ezért nem tudnám meggyűlölni. Ahogy anyám mindig is mondta, előre ki van jelölve a sorsunk, amely elől nem menekülhetünk el. Egyvalamit azonban mégis megtehet értem, és meg is kell tennie. Mutassa meg, hol van eltemetve Curumacu, hogy felkereshessem a sírját, valahányszor rám tör a sürgető kényszer, hogy a közelében legyek.

Szaidzso habozott. A legszívesebben azt tanácsolta volna Okicsinak, semmi szín alatt ne tegye még egyszer be a lábát a faluba, ahol rossz emlékek serege várja. De nem volt már annyi bizalma önmagában, hogy bárkinek tanácsokat osztogasson, ezért inkább azt mondta:

– Rendben. Odaviszem magát. De nem akarok sokáig időzni itt, Misimában, ezért három nap múlva indulnunk kell.

Okicsi megkönnyebbülten bólintott.

– Magával tartok, amúgy sincs mit keresnem itt többé. Az egész életem Simodához köt, és bárhogy bántak velem ott, a szívem

odahúz. Megpróbáltam én, Szaidzso szan, megszabadulni a múlt kísérteteitől, és lerázni magamról Simoda porát. Eddig azonban nem sikerült, valami mindig visszavitt oda.

Szaidzso elment, hogy egy közeli fogadóban töltse az éjszakát, Okicsi meg leült és versbe öntötte bánatát. E sorok szerelmükről szóltak, amelyet újra és újra megtagadott tőlük a világ:

*Érted nyúlok, túl az időn és túl a halál szakadékán,
hogy újra rád találjak, és együtt legyünk.
Ezúttal senki nem szakíthat el tőled,
nem bántanak már a halandók gondjai.*

Aznap éjjel Curumacuról álmódott, hetek óta először. Soha nem látta még ilyennek; arcát eltorzította a gyűlölet. Mikor azonban meglátta őt, egyszeriben kisimultak az arcvonásai, s újra a szép szál, törődő és fiatal Curumacu lett. Mégis csupa olyasmit mondott neki, ami nem volt az ínyére, ezért befogta a fülét, hogy ne hallja. Hasztalan, mert Curumacu hangos, tiszta hangját így is hallotta.

– Okicsi, ne gyere vissza Simodába, értem már úgy sem tehetsz semmit! A faluban te mindig a megvetett Tódzsin Okicsi maradsz. Maradj Misimában, és élj békében, amíg újra nem találkozhatunk. Várni fogok rád, mindegy meddig...

Okicsi verejtékben ázva, reszketve riadt fel, akkora hatással volt rá az álma.

– Nem, nem! – suttogta válaszul Curumacunak. – Nem maradhatok itt. Vissza kell mennem Simodába, hogy a közeledben legyek. Nem érdekel a falu, nem számít, mi történik velem, muszáj visszatérnem!

Másnap éjjel ugyanazt álmodta, ezúttal azonban ellenállt Curumacu kérlelésének. Keserű sírásra fakadt a gondolatra, hogy kedvese a síron túlról igyekszik meggyőzni.

Ugyan mit számít neki mások megvetése és elutasítása, mondhatnak és tehetnek, amit akarnak.

Egyedül az a fontos, hogy Curumacu meghalt, és soha többé nem éri el ezen a földön. Vége, vége a bizonytalan kimenetelű egymásra találásoknak és kikényszerített elválásoknak! Végleg kialudt a láng,

a remény parányi lángja, amelyet mindannyiszor felleltek egymásban szakításaik után. Bármekkora erővel próbálta elfújni, ez a láng eddig fennen égett tovább. Egészen addig, amíg Curumacu élt, amíg visszatalálhatott hozzá. Most azonban kihunytt, egyszer és mindenkorra.

– Szinte megkönnyebbülök a gondolatra – mormolta magában –, hogy nincs már miben reménykednem, és nincs mire várnom.

A gésaház tudomásul vette, hogy haladéktalanul távozik. Nagyon nem bántódtak utána, mert Okicsi óvakodott a mély kötelékektől. Könnyű volt hát összecsomagolnia kevéske holmiját és távozni. Tudta, hamarosan elfelejtik majd, és a gésák élnek tovább a maguk ledér életét, hajba kapva egymással a vendégek kegyeiért. Értékes, ám nem pótolhatatlan tagja volt eddig ennek a világnak.

A hazaút tele volt szomorúsággal. Némán ültek egymás oldalán, Szaidzso és ő, gondolataikba merülve, a tragikus eseményt siratva, amely ismét összehozta őket, és amelynek mementója ott várt rájuk az út végén.

Három napig tartott megint a fáradságos zötykölődés. Nem vették észre, mikor fordult át a nappal éjszakába, és mikor virradt fel újra, egészen addig, amíg fel nem tünedeztek Simoda házai.

A sós tengeri szél felejthetetlen illata könnyeket csalt Okicsi szemébe, mikor rájött, eljött az idő, hogy szembenézzen Curumacu idő előtti halálával.

Nem fogadta meg Szaidzso tanácsát, hogy szálljon meg a szomszédos helység fogadójában, ahol senki nem ismeri. Mindenképpen vissza akart térni a házba, ahol Curumacuval lakott.

– Csupán néhány éjszakára maradhat ott, mert Curumacu fivére a jövő héten érkezik Izuból, hogy átvegye a tulajdonát – intette Szaidzso.

Imádkozott, nehogy Curumacu családja Okicsiba botoljon a házban, mivel tudta, hogy őt okolják lezülléséért és idő előtti haláláért. Egy ilyen találkozás nem csupán kellemetlen, de akár veszélyes is lenne a számára. Attól is tartott, hogy a vérmesebb természetű falubeliek, akik szánják a jobb sorsra érdemes fiatalembert, ugyancsak kárt tehetnek benne.

Okicsi azonban nem tágított, mindenképpen vissza kívánt települni Simodába. Szaidzso csak remélhette, hogy a falu népe idővel elfeledkezik arról, miféle szerepet játszott Curumacu tragédiájában.

Álomtalanul hánykolódott futonján, mert nem hagyta nyugodni a kérdés, mit is kezdhet Okicsi a faluban.

Aztán eszébe jutott egy kis ivó, az Ancsoku-Ro, amely új tulajdonost keresett. Ez tökéletesen megfelelné Okicsinak, és biztosítaná a megélhetését. Az adott körülmények között nem árthat már jobban a hírnevének az sem, ha ivót vezet.

Néhány nap múltán, miután volt ideje megbékélni Curumacu halálával, előállt a javaslattal.

Okicsi egész éjjel fennmaradt a házban, amit Curumacu akkora szeretettel épített meg a számára. Mindig is rendszerető ember volt, most is példás rend maradt utána.

Ha behunyta a szemét és a kinti madárdalra fülelt, akár azt is hihette volna, hogy soha nem hagyta el Simodát, és Curumacu vidáman dolgozgat hátul a műhelyben. Hogy semmi nem változott.

Hanem mert mégsem így volt, fojtogatták ezek a falak. Szaidzsónak igaza van, nem maradhat itt, ahol a múlt szellemei kísértik.

Összeszedte tehát a holmiját és továbbállt. A falusi fogadóban nem szállhatott meg, nem volt hát hová mennie. Csak futott, futott az országúton, amelynek porát arcába fújta a szél, de észre se vette.

Végül kimerült lába abba a kis kalyibába vitte a parton, ahol a halászok szokták meghúzni magukat rossz idő esetén. Hanem a múlt kísértetei – Curumacu, Naoko és édesanyja szelleme – ide is utána jöttek.

Itt azonban ahelyett, hogy gyötörték volna, csupán köréje gyűltek. Vigasztaló szavaik álomba ringatták. A kalyiba recsegő-ropogó deszkái megvédelmezték a heves tengeri széltől.

Másnap visszament Curumacu házába, hogy itt várja be Szaidzsót, és együtt menjenek ki a sírhoz.

Erejét összeszedve megpróbált vizet felhúzni a gyommal benőtt kútból. Nem mehet ilyen rendetlenül Curumacuhoz, hisz ő mindig kínosan adott a tiszta és ápolt megjelenésre – egyike volt ez azoknak az apróságoknak, amelyeket kedvelt benne.

Mindig olyan jó illata volt, mint a friss levélzöldnek meg a fának, amivel dolgozott. Váratlanul rátört a vágy, hogy újra magába szívja ezt az illatot és megérintse Curumacut.

Az *osirében* talált egy régi kimonót, azt a vidám kék-fehér mintásat, amelyet még azelőtt viselt a nyár ünnepén, hogy elvitték Townsend Harrishez. Curumacu kivasalva, gondosan összehajtogatva őrizte, s most ő is beletemette arcát az illatozó kelmébe, azokra az időkre emlékezve, amikor utoljára viselte a kimonót.

Most újra felvehetné Curumacu sírjához, mert ez volt a kedvence az összes nyári ruhája közül. Bizonyára örül majd, ha ebben látja.

Aztán eszébe jutott, hogy gyakran hasonlította orcáit kedvenc gyümölcse, a barack, hamvas bőréhez.

Maga akarta beszerezni, de Szaidzso végül meggyőzte, hogy elmegy érte ő.

Sokan akadtak ugyanis a faluban Curumacu barátai és rokonai közül, akik Okicsit és züllöttségét okolták a férfi korai haláláért, s Szaidzso tudta, ha most kimerészkedik az utcára, kíméletlenül megalázzák.

Curumacu holttestét elhamvasztották, s mivel nőtlenül halt meg, a családi sírboltban helyezték el a Todendzsi-templom temetőkertjében.

Okicsi sokáig álldogált az újonnan emelt sírkő előtt, miközben azt suttogetta:

– Ezt tettem veled, látod? Mondj bármit, mégiscsak úgy fekszel itt, hogy nem gyászolnak gyerekek és feleség. Mindennek én vagyok az oka!

Rároskadt a sírhalomra. Könnyei nedves foltokat hagytak a szürke kövön, miközben testét zokogás rázta.

Szaidzso hallotta sóhajait és jajongását, de tudta, nem sok hasznára lehet. Ezzel a fájdalommal neki magának kell megbirkóznia.

Okicsi mégis vigaszt talált ebben a látogatásban, mintha csak Curumacu feléje nyúlt volna, keresztül az élőket a holtaktól elválasztó szakadékon. Mintha azt ígérte volna, hogy egy napon ő is

átkelhet e szakadékon, és ők ketten ismét egymásra találnak. Okicsi most tudta csak elfogadni, hogy addig tovább kell morzsolnia napjait.

13. FEJEZET

Okicsi eleinte habozott, mikor Szaidzso előállt az Ancsoku-Róval. Napok múltán mégis rájött, hogy igaza van, célt kell adnia ittlétének. Nem ülhet naphosszat öibe tett kézzel.

Természetesen az lett volna a józan döntés, ha otthagyja Simodát a sok-sok tragikus emlékekkel és visszatér Misimába, ahol tovább dolgozhatna.

Csakhogy Curumacu itt volt eltemetve, és ő a közelében akart maradni. Megesküdött a sírjánál, hogy soha többé nem hagyja el.

És mivel az Ancsoku-Ro jó ürügyet szolgáltatott a maradásra, ráállt, hogy átvegye.

Megpróbált ő becsületes vállalkozásba fogni a konzulátus elhagyása után, ami azért fulladt kudarcba, mert Simoda népe megvonta tőle támogatását. Mostanra megokosodott, és tudta, nem lehetnek illúziói, mikor kocsmát nyit a faluban. Az Ancsoku-Ro minden kétséget kizáróan az ivászat és szerencsejáték helyszíne lesz, és akik felkeresik, tiltott örömekért járnak majd ide. Mi más is remélhet egy elhajított, megunt ágyas.

Okicsi így másodszor is üzleti vállalkozásba fogott szülőfalujában. Ebbe azonban a kezdetektől nem ölt annyi lelkesedést és energiát, mint a Juméba.

„Mivel becsületes munkával nem tudom megkeresni a kenyerem, ezért mostantól azzá leszek, amit elvárnak tőlem, s az Ancsoku-Ro erkölcstelen, tilalmas jövedelméből élek.”

Ezek a szavak abból a versből származnak, amelyet ő írt az ivóról a nyitás napján. Jelenleg a költeményt az emlékének szentelt helyi múzeum őrzi.

Az Ancsoku-Ro a Baika Macsi utcában állt és áll a mai napig, mintegy megkövült emléke ez Tódzsin Okicsi félresiklott, tragikus életének.

A falu mostani látogatói a kocsmá előtt elhaladva bizonyára a bent zajló feslett kicsapongásra gondolnak. Elképzelik, hogy sürgött-forgott vendégei körül egy évszázada Okicsi, elbűvölve őket kitanult gésafogásaival, miközben érzéseit mélyen elrejtette a vastag arcfesték mögött.

Szinte hallani vélik a durva nevetést és visítózást, amelyet visszavertek az ódon falak, maga előtt látja Okicsi sötét sziluettjét a kocsmasztalra borulva, aki itt aludta ki az alkohalmámort egészen pirkadatig, mikor végre az utolsó vendég is kitántorgott az ivóból, és többé nem kellett szerepet játszania.

Ő maga a földszinti hatmatracos tatamis szobában lakott, közvetlenül a *genkan* mellett. Itt hagyták a vendégek utcai cipőiket, és váltották át papucsra, mielőtt az ivóba léptek.

Okicsi csaknem naponta kiült a verandára, az oszlopnak támasztotta a hátát, miközben az elmaradhatatlan szakét kortyolgatta, s a *szamiszent*, a gésák hangszerét pengette.

Üres tekintettel meredt az Ancsoku-Ro előtt elsiető járókelőkre, és halkán dudorászott. Vele ellentétben itt mindenkinek voltak gyökerei, volt céljuk és jövőjük. Időnként megállt valaki, hogy megbámulja, vagy róla sugdolózzon. Az is megesett, hogy nők köptek ki eléje az utcára megvetően.

Nem törődött velük, levegőnek nézte őket, s tovább pengette a *szamiszent*, hogy szívfájdító, igézetes dallamokat csaljon ki belőle. Simoda népe végül hozzászokott a látványához, napi rítusaihoz, és békén hagyta. Mintha egy egész világ választotta volna el tőlük, megközelíthetetlen volt.

Távolságtartása és szinte nem e világi szórakozottsága megijesztette őket. Az anyák féltették tőle gyermekeiket, s tébolyult, gonosz boszorkánynak nézték.

Ő maga tudta, hogy Curumacu halálával elpattant benne egy húr. Amíg élt, lelki társa volt, akárhányszor váltak is el útjaik. Vele együtt az ő lelke is távozott. Csupán a test élt tovább, s pergette céltalanul napjait, a végre várva.

Aztán ismét lidérces álmok kezdték kísérteni. Minden áldott éjjel azt álmodta, hogy sötét víz fogja körül, ebben fulladozik, majd merül a mélybe.

Néha megkönnyebbülten süllyedt alá a hűvös, nyugodt habokba. Hagyta, hadd vegye magához a tenger, s húzza le ismeretlen mélységekbe. Máskor mégis küzdött az életéért, és fuldokolva, levegőért kapkodva ébredt.

Noha kényelmes szobája volt az Ancsoku-Róban, csak ritkán maradt meg a falak között. Vágyott ki a szabadba, az emberek közé, még ha ki is taszították maguk közül.

Letelepedett hát a helyére, s távolról hallgatózott, nézte az embereket. Testben ugyan még ide tartozott, lélekben azonban már távol járt.

A falubeliek megszokták az Ancsoku-Ro *genkanján* üldögélő Okicsit, amint a szakét vedeli és a *szamiszent* pengeti. Magukban el kellett ismerniük, hogy még részegen is elegáns, hideg szépség. Idő múltán ő lett a falu érinthetetlen jégszúze.

Ahogy telt-múlt az idő, magától is félni kezdett, mert mintha tőle függetlenül lakozott volna bele egy szellem, amely éjt nappallá téve kínozta és gúnyolta, sürgetve és siettetve az önpusztítás munkáját. Valósággal megszállottja lett a gondolatnak, hogy átok ül rajta, s nem tudja lerázni magáról ezt a gonosz lelket.

Ahogy egyre jobban elhatalmasodott rajta az önsorsrontás szelleme, még azt a kezdeti unott érdeklődést is kiölte belőle a szaké, amit eleinte az Ancsoku-Ro iránt tanúsított.

Egyre jobban megutálta a kocsmát, mert ebben látta saját romlottsága tükrét. Megvetette azokat a férfiakat is, akik családjukat odahagyva az idehordott kétes hírű nőcskékkal mulattak és boroztak. Idővel ő maga több szakét ivott meg, mint amennyit eladott.

Világosabb pillanataiban arra a papírnyalábra jegyezte fel érzéseit és gondolatait, amelyet a fekete lakkdobozban őrzött a szobájában. Gyönyörű szavakkal és hibátlan írással töltötte meg a lapokat, az utóbbira még a gésaképzés idején tett szert. „Okicsi szívének” nevezte el ezt a fekete dobozt.

Szaidzso eleinte sűrűn látogatta, s megpróbálta kizökkenteni sötét, önpusztító hangulataiból és ivászatából, de senki és semmi nem tudta rávenni, hogy szedje össze magát és törődjön végre az ivóval, amely immár a csőd szélén állt.

Szaidzso is feladta, mert nem tudta nézni, hogyan teszi tönkre magát módszeresen a szépséges Okicsi, aki így egyetlen megmaradt barátját is elvesztette.

A lelkiismeret is furdalta Szaidzsót, hogy mindennek az ő gyáva halogatása az oka.

1890 őszén az Ancsoku-Ro már alig működött tulajdonosa folyamatos részegessége miatt. Tódzsin Okicsi pedig szemet hunyt a csőd fölött, amit nem volt hajlandó tudomásul venni.

Valahányszor Miki, egyik hívebb embere figyelmeztette, hogy a többi alkalmazott bele-belenyúl a kasszába, haragosan elhessegette. Végül Miki vállat vont. „Ha őt nem érdekli az Ancsoku-Ro sorsa, akár én magam is megrabolhatom” – gondolta.

A helyzet végül menthetetlen volt. A romló kiszolgálás és a gyakori verekedések elűzték a legtöbb vendéget, még a legmegrögzöttebb kocsmatöltelékeket is. A jobb napokat látott ivóban alig lézengtek esténként.

Mikor Okicsi végre ráeszmélt a helyzetre, pánikba esett. Futva tette meg az utat Szaidzso fél mérföldre álló házáig. Imádkozott, hogy otthon találja.

– Ő tudja majd, mi a teendő. Muszáj segítenie, senki máshoz nem fordulhatok – mormolta magában, miközben az első őszi fagy hidege a csontjaiba mart.

Ezúttal is elfelejtette felvenni a köpenyét, s tudta, újabb megfázással fizet nemtörődömségéért.

Felsőhajtott. Vajon miért érzi újabban olyan gyengének magát, nemcsak testben, de lélekben is? Miért kerül külön erőfeszítésbe minden lépés és lélegzetvétel? S miért kerülgetik tagjait ismeretlen, érthetetlen fájdalmak?

Ekkor feltűnt a távolban Szaidzso háza, és ő megkönnyebbülten felsóhajtott. Az ablakokban meleg fény világolt, ami azt jelentette, hogy otthon van, és segítségére lesz, hogy kiutat találjon bajából.

Olyan, de olyan fáradt volt, be jó lett volna egy erős vállon kipihennie magát! Szaidzso nem utasíthatja el, hisz Curumacu barátja és fogadott testvére volt. Okicsi megkínzott elméje hetek óta először könnyebbedett meg, hogy ilyen közel volt a segítség.

Óvatosan megfogta a súlyos fakopogtatót, mielőtt visszaengedte volna az ajtóra. Még Curumacu készítette. Okicsi visszaemlékezett, hogyan faragta ki a remekműű darabot órák hosszat farigcsálva az alakatlan fatömböt. Arra a napra gondolt, amikor elbűszkélkedett a művével.

– Nem túl csúnya, ugye? – kérdezte akkor tőle aggódva. – A kopogtató fontos eleme a háznak, hiszen először ezzel találja szemben magát a látogató. Mit gondolsz, tetszik majd Szaidzso kunnak?

Tartott ugyanis attól, hogy finnyás ízlésű barátja túl jellegtelennek és egyszerűnek ítéli meg a kopogtatót.

Okicsi kinevette, kikapta a kezéből, és feltartotta magasan a feje fölé.

– Ne aggódj, Curumacu!– mondta. – Szaidzso szan imádni fogja, erre mérget vehetsz! Különben is, ajándék lónak ne nézd a fogát.

Most, hogy Szaidzso nehéz lépteire fülelt, és várta, hogy megjelenjen előtte megtermett, megbízható alakja, újra megcirógatta a kopogtatót. De nem ő jött, helyette egy nő könnyű lépései közeledtek.

Okicsiban megdermedt a vér ijedtében. Szaidzsónak felesége lenne? Nem akart nővel szembekerülni, a simodai nők mind kivetették maguk közül, nem tudta, hogyan kezelje őket. A legszívesebben elfutott volna, de lába nem engedelmesedett az akaratának.

Végül már késő volt, mert az ajtó résnyire kinyílt, és egy sovány fiatal nő állt előtte.

A nő kezét a szájához kapta, ahogy meglátta őt, és elsápadt, mint aki kísértetet lát.

– Tódzsin Okicsi! – suttogta a fiatal nő. – Menjen innen, ne zavarja meg a nyugalmunkat. Nem látjuk itt szívesen!

– Kérem, muszáj beszélnem Szaidzsóval! – kérlelte Okicsi. – Semmi rosszat nem akarok magának vagy a családjának. Pusztán üzleti ügyről van szó. Azért jöttem, hogy a tanácsát kérjem.

– Nem! – zárta össze szigorúan a száját a fiatalasszony. Ez a kérlelhetetlen arckifejezés oda nem illő keménységet kölcsönzött a fiatal, szelíd arcnak. – Szaidzso felesége vagyok, és megtiltom, hogy

szóba álljon vele! Nincs is itthon, ezért kérem, távozzon! Hagyjon minket békén, Tódzsin Okicsi!

Odabentről kiszólt valaki, s Okicsi felismerte Szaidzso hangját.

– Ki az, Keiko? Engem keresnek?

Szaidzso felesége becsapta az ajtót Okicsi orra előtt, akkora erővel, hogy mivel ő az ajtófélfának támaszkodott, elvesztette az egyensúlyát. Hátrazuhan az útra, s jókora porfelhőt vert fel estében.

Elöntötte a csalódás és harag ismerős érzése, és zokogni kezdett. Könnyei száralmas csíkokat szántottak a porba.

– Nem vagyok jobb a föld piszkánál, a sárban kell dagonyáznom – zokogta.

De senki nem hallotta meg, s szembe kellett néznie a zord ténnyel, hogy Szaidzso segítségére sem számíthat. Mostantól teljesen magára maradt.

Odabentről még hallotta a feleség szavait:

– Csak egy házaló próbált eladni valamit, amire nincs szükségünk...

Igen, ilyen senkinek nem kellő, haszontalan áru ő maga is, és ez a gondolat úgy elkeserítette, hogy tovább ömlött a könnye.

Kis idő múltán, miután elapadtak a könnyei, felkelt és a Todendzsi-templomhoz botorkált. Órákon át térdelt Curumacu sírja előtt, s neki panaszkodott.

– Ne fejezzem be ezt az egészet? – faggatta újra meg újra. – Mert, látod, nem tudom, hogyan is folytathatnám.

Most, hogy újra szembekerült az öngyilkosság gondolatával, ismét elhagyta a bátorsága. Önnön gyengeségétől megundorodva visszatért az Ancsoku-Róba, és leroskad a tatamira egy üveg szakét szorongatva. Addig ivott, míg a keze el nem gyengült és zsibbadt a szesztől, s már meg sem tudta fogni a palackot.

Mikor másnap magához tért, tudta már, mit kell tennie. Be kell zárnia az Ancsoku-Rót, és elköltözni innen.

Mivel azonban nem volt hová mennie, jóval azután is meghúzódott a *genkannal* szomszédos kis szobában, hogy a kocsmá becsukott.

Simoda lakói lassan megszokták, hogy ott üldögél az Ancsoku-Ro bejárati lépcsőjén, mindig részegen, a *szamiszent* pengetve, könnyed, kísérteties dallamokat csalva ki hangszeréből. Máskor

Simoda utcáit róttá, miközben haja kócosan verte a vállát, akár egy szellemlénynek. A falubeliek tudták, hogy Tódzsin Okicsi ilyenkor a Todenzsi-templomba igyekszik, Curumacu sírjához.

Ő maga ritkán pillantott eztán tükörbe, mert nem akarta látni, mivé lett. Évek italozása megtette a hatását, s valaha fekete, csillogó haja őszülő lobonccá vált. Szeme – ez a ragyogó fekete drágakő – elvesztette régi fényét; kioltotta az alkohol, a nem múló bánat és a céltalanság.

Csupán bőrének, ennek az áttetsző, hófehér alabástromnak nem ártott a szesz, szép maradt, mint hajdanán. Tudta, szervezetét feleszi, máját elrohasztja a szaké. Hanem késő volt már abbahagynia az ivást, s mikor mégis tükörbe nézett, örült, hogy Curumacu halott.

Azok, akik ismerték a történetét, és tudtak még arról, hogy tündöklő szépsége megigézett egy híres külhoni diplomatát, szánták az aszott, beesett orcájú öregasszonyt, aki gyakran bolyongott céltalanul az utcákon.

Bár továbbra is tartották a három lépés távolságot, megenyhült megvetésük Tódzsin Okicsi iránt, ami fokonyként szájalomnak és vonakodó büntudatnak adta át a helyét, hisz' ők juttatták ide kíméletlen elutasításukkal.

Egyeseknek az is megfordult a fejében, hogy rosszul ítélték meg szegény asszonyt. Végül is azt rebesgették a faluban, hogy erőszakkal kényszerítették jegyese elhagyására és Townsend Harris ágyába, ráadásul az ő „szolgálatának” köszönhetette Japán, hogy előnyösebb feltételekkel nyithatta meg kapuit.

Fordult hát a kocka, éspedig Okicsi javára. Csakhogy számára mindez későn jött. Nem volt már szüksége a falu jóindulatára, s büszkesége is tiltotta, hogy bármit elfogadjon azoktól, akik valaha kiközösítették.

Elutasításuk és a nyilvános megkövezés évtizedeken át fájt neki és megalázta, s immár nem volt hely szívében a megbocsátásra és békülésre.

Megkönnyebbülten fedezte fel, hogy legalább attól az egész életét végigkísérő igénytől megszabadult, hogy kedvére tegyen másoknak

és adjon a világ véleményére. Az egész azzal kezdődött, hogy kislánycént az apját igyekezett kibékíteni, amiért lánynak született.

Oly sokáig égette a szégyene, hogy örömmel rázta le. Végül épp most, romlása mélypontján, eleven emberi roncsként talált rá soha nem volt méltóságára.

A szellemét ugyan meg tudták törni, végül mégis győzedelmeskedett, mivel nem volt szüksége a jóváhagyásukra és a támogatásukra. Úgy élt a faluban, mintha senki más nem lakna ott rajta kívül. Teste ugyan megroppant, de lelke felszabadult, nem béklyózta többé a szörnyű kívánság, hogy szeressék és elfogadják.

Újonnan fellelt méltósága sem feledtette azonban vele, hogy nem bírja már soká. Egészségi állapota egyre rosszabbodott. Tagjainak kezdődő bénulása eszébe idézte, hogy pénzre, sok-sok pénzre lenne szüksége a gyógyfüvekhez, orvossághoz és önmaga fenntartásához. Márpedig nem volt pénze.

„Inkább meghalok, semhogy koldulnom kelljen az itteniektől!” – mondta magában indulatosan.

Mindent elveszített, kivéve a büszkeségét. Ezt legalább meg kellett őriznie mindenáron, akár élete árán is. Eddig is többször véget akart vetni az életének, de mindig volt ok, amiért halogassa az öngyilkosságot. Először ott volt a Jume, aztán Naoko, Curumacu és végül az Ancsoku-Ro. Most, hogy semmije sem maradt, élete olyan szakaszához érkezett, amikor több szólt már a halál mellett, mint ellene.

Halálfélelmét végül legyőzte a szegénység és a betegség nyomasztó terhe meg az elviselhetetlen magány.

Ahogy múlt az idő, egyre inkább hatalmába kerítette a halál gondolata, és tervezgetni kezdte az öngyilkosságot. Ennek „tiszteletre méltó” japán formáját, a *szeppukut* – azaz hogy a kardjába dőljön – ugyanakkor túl véresnek találta, s még a gondolatától is végig futott a hátán a hideg, hisz’ soha ujjal nem nyúlt emberi lényhez. Fel is akaszthatta volna magát, de nem szerette volna elcsúfítani az arcát. Békés halált akart.

Mialatt lehetőségeit latolgatta, visszatért régi lidércálma az őt körbefogó tengernyi vízzel, amely nyugodalmas, fekete mélyére

vonja. Ez az álom látogatta meg minden áldott éjszaka, mintha csak üzenetet közvetítene a számára.

„Hát jó – mondta magában. – Haljak meg, fülemben a hullámok morajával.”

Elöntötték a tengerre vonatkozó régi emlékek.

„Naoko meg én, de boldogok is voltunk, mikor lent játszottunk a tengerparton! A hullámok a lábunkat nyaldosták, fejünk fölött sirályok vijjogtak” – gondolta vágyakozva.

A tengerpart mindig is a béke réve volt kettejüknek gyermekkorukban, ide menekültek a népes család, a papírvékony falak és a kulcs nélkül ajtók elől.

1855 tavaszán és nyarán – Curumacu udvarlása idején – a part és a tenger csodás mormolása szolgáltatta a háttérrel a romantikus találkákhöz.

Ezután már csak sötétség következett Okicsi életében, de a tengerhez mindenkitől megvetettként is kiszaladhatott.

Hosszú éjszakákat töltött a parton ülve, mialatt a szél kócos tömeggé fújta szét a haját, s jegyese, Curumacu elvesztését siratta, meg azon töprengett, vajon hol és kivel lehet. A legszívesebben ott maradt volna a parton, csak ne kelljen visszatérnie Townsend Harrishez és áldatlan kapcsolatukhoz.

Szeretett tengere soha nem hagyta cserben, mindig megvigasztalta. Ide járt gyermek-és ifjúkora napsütötte, boldog napjaiban, s később itt öntötte ki a bánatát.

Mi sem volt hát természetesebb, mint hogy a tengertől kérje, szabadítsa meg attól a világtól, amelyben nem kívánt tovább élni. Már azt is eltervezte, hogy március 25-e, Naoko születése napja lesz az időpont. Majd erre a kitüntetett napra gondolva fog meghalni, amikor azt tettek és oda mentek, amihez csak kedvük szottyant.

Egy héttel korábban módszeresen elkezdte a készülődést. Különös, mondhatni ünnepélyes örömet érzett, mintha valami örvendetes eseményre, lakodalomra vagy újszülött világra jövetelére készülne.

Elkomorodott a gondolatra, mikor arra gondolt, hogy kétszer is – saját lakodalmára és Naoko szülésére készülve – csalárdul megtréfálta a sors.

„Rossz jel, ha esküvővel vagy szüléssel hasonlítom össze a halálomat – morfondírozott. – Inkább úgy gondolok majd rá, mint egy hosszú utazásra.”

Majd arannyal kivarrt, ünnepi fehér kimonóját veszi fel, ez lett volna az esküvői ruhája. Gondosan őrizte egy vén faládában, amelyet mindenhová magával vitt.

Most elővette a ruhát, és megcirógatta a súlyos szaténba hímzett aranyleveleket. Lefogyott a betegségtől, s tudta, hogy a kimonó lötyögni fog rajta. De mit számított mindez, a lényeg az volt, hogy felvehetette.

A kijelölt napon hosszan megnézte magát a repedezett, mocskos tükörben. Idegen arc nézett vissza rá: őszülő haj; beesett orca; tompa fényű, szórakozott szempár és sárgás, megereszkedett bőr.

Rémülten kiáltott fel, mert öregasszony lett belőle. Alig maradt valami hajdani szépségéből és eleganciájából, amit annak idején minden simodai nő irigyelt. Itt az ideje elmenni, gondolta, még mielőtt ennél is nyomorúságosabb látványt nyújtana.

Milyen nagyszerű lesz, hogy többé nem kell evéssel, lélegzéssel, gondolkodással és az érzéseivel törődnie. Beléphet abba a birodalomba, ahol már várják szerettei.

Március 24-én még egyszer utoljára ellátogatott Naoko és Curumacu sírjához. Közölte velük döntését, és hogy hamarosan viszontlátják egymást.

Közben váratlanul kiderült a borúsnak ígérkező ég, s a lombokon átszűrődő ragyogó napfénypettyek táncoltak a sírokon. Okicsi tudta, halottai boldogok, s örömtelien sütkérezett jóváhagyásukban.

Most, hogy döntött végre, könnyű lett a szíve, szinte felvidámodott. Noha nehezen szedte a levegőt és megnagyobbodott mája is több gondot okozott, mint máskor, rá sem hederített minderre. Már csak egy napja maradt, amit nem vesztegethetett el ilyen kicsinyes bajokra és a hús panaszára. Milyen semmitmondónak tűnt számára mindez!

Észrevétlen lopózott vissza a faluba, ahol még utoljára felkereste a szívének kedves helyeket. Ő lett a falu bolondja, s a szokásos sustorgást leszámítva a helység hozzászokott a hányatott életű

öregasszony jelenlétéhez. Többé senki nem gyalázta, nem köptek ki elé, még a gyerekek sem.

1891. március 25-e siváran, felhősen virradt fel. Okicsi örült, mert pontosan ez felelt meg annak, amit a nap végén szándékozott tenni. Majd szürkületkor megy le a tengerhez, mikor minden falubeli a házába zárkózik, vacsorál vagy megágyaz éjszakára.

Azért választotta ezt az időpontot, mert nem akarta, hogy bárki meglássa díszes fehér kimonójában. A napot azzal töltötte, hogy megmosta a haját, eligazgatta a ruhán az *obi* bonyolult szalagját, s mikor mindezzel végzett, türelmetlenül várta, hogy besötétedjen.

Amint leszállt az este, egy üveg szakét szorongatva utoljára lement a partra. Hú társa volt az ital, évekig ez tartotta életben. Ez volt az utolsó palack, amit még meg tudott venni kevéske pénzéből.

Órákig üldögélt a parton, meg-meghúzva az üveget, s miközben a finom homok a lábát cirógatta, igyekezett összeszedni magát az utolsó nagy erőpróbához. Rég elfeledett képek és eltávozott emberek jutottak eszébe, ám elméje hamarosan elködösült a benyakalt italtól.

Maga előtt látta szigorú, kérlelhetetlen apját és félszeg, magának való anyját, aki mindig megvédte az apai haragtól. És ott volt Naoko is, foghíjas tejfogaival, kicsattanó egészségben, gyermekfejjel.

Micsoda össze nem illő pár voltak ők ketten: az alacsony, tömzsi Naoko és ő, a nádszálvékony, kecses leányalak! Mégis milyen erős volt a barátságuk!

És ott volt Curumacu is a maga lángoló, tragikus szerelmével. Akkora erővel tört rá az elválás, egymásra találás és végső veszteség fájdalma, hogy belereszketett. Curumacu már mindörökre fiatal marad, hisz' nem volt módja megöregedni. Milyen boldogan tervezgették közös életüket, születendő gyermekeiket és milyen kíméletlenül gázolt át álmaikon a sors! És mindez azért történt, mert egy hatalmas úr meglátta őt a fürdőből jövet.

Kamaszkorában megilletődve szemlélte önnön szépségét, úgy érezte, nem érdemelte meg. Néha még feszélyezte is ez a szépség, és félt, hogy nagy árat kell egyszer érte fizetnie.

Végül ez tette tönkre és fosztotta ki, hogy ott maradjon betegen, meghasonlott lélekkel, reményét veszítve. Ugyan kinek van most már

rá szüksége?

Apjának igaza volt, amikor azt mondta, jobb, ha a szegényember nem rí ki a sorból. Jobb, mint szépnek születni egy jómódú, befolyásos család támogatása nélkül, amelyik méltó párt kerít a leánygyermeknek.

Ő is, lám, mindenkit elvesztett, akit szeretett, s magára maradt, hogy őket gyászolja. Most azonban minden jó lesz, mert újra megtalálja, aki kedves a szívének. Már várnak rá, s békére talál ölelő karjaik között. Lám, integetnek is a távolból, hogy lépjen az ő világukba, ahol nincs szenvedés, elutasítás, harag vagy neheztelés, csupán csak béke és szeretet.

Okicsi lassan felállt, és belegázolt a tengerbe. Mosoly ült az arcán, miközben a víz köréje zárult, föléje zúdult, és befonta selyemgubójával. Mindenünnen a drága, ismerős arcok vették körül: Naoko, a szülei, Curumacu... a kezüket nyújtották feléje, megérintették...

„Még néhány pillanat, és otthon leszek” – sóhajtott fel, miközben az életét kioltó víz minden pórusát elárasztotta.

EPILOGUS

A hűvös márciusi habok egy kis öbölbe sodorták Simodától északra. Ma Okicsi öblének nevezik. Két napig hánykolódott a jeges hullámokon.

A falut furdalta a lelkiismeret, meg jobban is félt Okicsitól halálában, mint életében, ezért inkább meg se látta a holttestét.

Aztán március 27-én Takeoka Daijo, a Hokufudzsi-templom főpapja istenfélő ember lévén nem bírta tovább.

Kiküldött néhány kulit, halásszák ki és hozzák a templomba a tetemet.

Emberei nem szívesen teljesítették a parancsot, de nem mertek ellentmondani a tiszteletre méltó papnak. Ezért szekérre rakták Okicsi holttestét és a templomba szállították. Megrázta őket annak a nőnek a látványa, akit egész életében megvetésükkel sújtottak.

A főpap szánakozva nézte Szaito Okicsi hideg, merev, élettelen testét, akit a kiközösítés tett boldogtalanná. Imádkozott, hogy legalább a másvilágon boldog legyen.

Haja ősz volt és csapzott, orcája beesett, bőre megereszkedett. Ujjai a halál merevgörcsébe zárultak, körmei letöredeztek. Semmi nem árulta el, hogy az előtte heverő öregasszony valaha híres szépség volt.

Lehajtott fejjel súgta neki:

– Néped kíméletlen elutasítása hozta ezt rád, de mindannyian vétkesek vagyunk, akik tanúi voltunk szenvedésednek, és semmit sem tettünk ellene. Kérlek, bocsáss meg nekünk!

De a főpap filozofikus alkat volt. A sors rendelte Szaito Okicsinak ezt az életet, és ezen senki nem változtathatott. Most is egyet tehet csak ő maga: üdvözléshez segíti a megkínzott lelket, s megadja neki azt a buddhista szertartást, amely felszabadítja és békét hoz rá.

Okicsi azonban halálában sem hagyta ott Simodát, s jelenléte elhunytá után csak megerősödött a faluban. Ő lett Japán történelmi

jelentőségű megnyitásának hősnője, s legendája tovább él. Aki Simodába látogat, lépten-nyomon találkozik az alakjával.

A Hokufudzsi-templomban múzeumot és emlékcsarnokot rendeztek be a számára, s a látogatók képek és okmányok segítségével követhetik végig Tódzsin Okicsi életének állomásait.

A vén, kopott tárlókban ott sorakoznak személyes tárgyai: ruhák; egy pár elnyútt *geita*; kedvenc kimonója; fésűk minden mennyiségben meg míves hajtűk. Úgy, ahogy egy külhoni követ ágyasához illett a maga idejében.

Az egyik fényképen a káprázatos szépségű Okicsi nyugati ruhában látható Townsend Harris, Heusken meg több külföldi méltóság társaságában, kezében nyugati gobelines retikül. Nehéz felismerni ebben a nőben a kiátkozott, sorsüldözött Okicsit.

Jelenléte valamennyi kiállítási tárgyat elvarázsolja és betölti. Ott a törött, megviselt *szamiszen*, melyen oly sokszor öntötte dalokba és zenébe bánatát és ott üres szakéspohara, bánat elleni csodaszere.

Az emlékcsarnok végében talál rá a látogató Okicsi végső nyughelyére. Az egyszerű, moha lepte, vén sírkő mellett egy újabb is áll, s egy kis urnából füstölő illata száll.

Az új márvány síremlék elmondja, hogy Okicsi megvetett, kiátkozott nőtől a mai Japán hősnőjévé magasztosult. Végre elnyerte méltó helyét a történelemben.

Nagyméretű arcképe elgondolkozva tekint a világba, ezen még szép és fiatal. Valamiért mi is tudjuk, hogy végre minden bizonytal békére lelt.

Március 27-én minden évben tisztelegnek alakja előtt, ez az Okicsi Fesztivál.

Ott van azután a *Kurofune*, azaz Fekete Hajó Fesztivál, ez szintén elevenen tartja Okicsi emlékét – május 16-tól 18-ig tart évente.

Ezeken az emlékünnepeken az óra százötven évvel korábbi időpontot mutat, s Tódzsin Okicsi legendája is újraéled Simodában.

Notes

[←1]

Fapapucs.

[←2]

Könnyű gyapjúkimonó.

[←3]

Hosszú nyakú, háromhúrú japán lant, melyhez pengetőt használnak.

[←4]

¹ Japánul: folyosó

[←5]

Japán szekrény.

[←6]

Fürdőház.

[←7]

Japán ponty.

[←8]

Japán rizsgolyó, gyakori piknikelő étel.

[←9]

Japán sütemény.

[←10](#)

Japán újév.

[←11](#)

A tenger gyümölcseiből vagy húsból és zöldségekből, továbbá udonból, sűrű japán tésztaból álló ízletes ragu.

[←12](#)

Szasimi = nyers halkeverék; tempura = panírozott rántott hal; soba = tészta

[←13](#)

Alacsony japán asztalka.

[←14](#)

Genkan= veranda; Tamaida = Megjöttem.